

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג'ליון 171

פְּרָשַׁת בְּלָק

שְׁנַת תשפ"ב לפ"ק

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

הר"ר יוסף יהושע בלום הי"ו
והר"ר אברהם אלעזר גנזל הי"ו
לרגל שמחת אירוסים בניהם שיחיו
החתן המופלג יעקב הי"ו עב"ג

הר"ר יששכר דב הרצוג הי"ו
והר"ר שלמה געלב הי"ו
לרגל שמחת נישואי בניהם שיחיו
החתן המופלג אשר יהודה הי"ו עב"ג

הר"ר יוסף קדיש ברוין הי"ו
לרגל שמחת נישואי בנו
החתן המופלג אלימלך הי"ו עב"ג

הר"ר יוסף נמירובסקי הי"ו
לרגל שמחת נישואי בתו שתחי'
עב"ג החתן המופלג נתן כהן הי"ו

הר"ר דוד דייטש הי"ו
לרגל שמחת נישואי בתו שתחי'
עב"ג החתן המופלג מרדכי יצחק כ"ץ הי"ו

יהי רצון שיזכו לבנות בתים נאמנים
בישראל, ולהעמיד דורות ישרים ומבורכים,
וזיווגם יעלה יפ"ה, בששון ושמחה גילה
רינה דיצה וחדוה, אהבה ואחוה ושלוש
וריעות, על דרך הצדיקים האמיתיים

האזהרה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות באור הפרשה

עם התורה
דעתיקא סתימאה

דערתיך
לאתגליך
לעתיך לבא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת בַּלַּק

אך הדבוק בצדיקים - מקבל ה'רוח-
חיים, 'שלמות החסרון, מהצדיק
וה'רב דקדשה'.

"ויאמר מואב אל זקני מדין" (במדבר כב, ד)

ב.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, עב-פג-פה -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים)

'בלק' ו'בלעם' - הם בחינת 'חיות-רעות'
ו'מצח-הנחש', שרוצים להתגבר
בכל-פעם פנגד ישראל עם קדוש, על שהם
חזקים באמונת-הרצון.

"בלק" - הוא בחינת 'חיות-רעות',
'חכמי-הטבע', הדורסים וטורפים
וכו'. ו'בלעם' - הוא בחינת 'שרש חכמת-
הטבע', בחינת 'מצח-הנחש' בעצמו.
ו"יניקתם" - הוא מ'זקני-הדור' שאין בהם
שלמות.

וזה (במדבר כב, ד): "ויאמר מואב אל זקני
מדין וכו', ובלק בן צפור מלך
למואב" וכו'. "בלק מלך מואב" - זה
בחינת 'חיות-רעות' הדורסים וטורפים כנ"ל.

ועל-כן הוא בחינת "מלך מואב" - כי
עקר התגברותם, הוא על-ידי
'תאות-נאוף' שהוא בחינת 'מואב',
שנמשכים מבחינת "מצח אשה זונה" (ירמיה
ג, ג), שהוא "המעשה של בנות לוט" (בראשית
ט).

"ויגד מואב מפני העם מאד - כי 'רב' הוא"
(במדבר כב, ג)

וכל חכמתא דהנה ידע, בהוא 'צפור' הנה ידע
וכו'. איהו אמר 'העם', וצפרא אתיב 'ישראל'.
איהו אמר 'מאד', וצפרא אתיב 'רב' - על שום
'רב עלאה' דאזיל בהו. שבועין זמנין צפצפו דא
ודא, איהו אמר 'דל', וצפרא אמר 'רב'. פדין
דחיל, דכתיב: "ויגד מואב מפני העם מאד כי רב
הוא" - 'רב הוא' ודאי וכו'. מאי 'מאד' - יתיר
ממותא.

"פי רב הוא" - דהא פדין איהו הוה 'רב', ו'רב'
הוה זעיר, דכתיב (עובדיה א, ב): "הנה קטן נתתיך
בגוים". ו'ישראל' הוה 'רב' באתר 'עשו', דכתיב
ביה (בראשית כה, כג): "ורב" [יעבד צעיר], וכו'. ועל
דא "את כל אשר עשה". ועל דא "פי רב הוא" -
באתר ד'רב בוכרא קדישא', דכתיב (שמות ד, כב):
"בני בכרי ישראל". (זהר בלק ספד: ספה.)

א.

(ח"א ח, ב'ג)

עקר ה'רוח-חיים' מקבלין מהצדיק והרב
שבדור וכו'.

אך רשעים "הדוברים על צדיק עתק
בנאווה ובוז" (תהלים לא, יט), מאין
מקבלין הם ה'רוח' להשלים ה'חסרון'!

אך דע: שיש רב דקלפה, והוא בחינת
'עשו', כמו שכתוב ב'עשו' (בראשית לג,
ט): "יש לי רב".

והוא בחינת (שם לו, מ): "אלופי עשו",
וכמו שתרגם אונקלוס: "רברבי
עשו" - בחינת הרב דקלפה.

ומהם מקבלין ה'רשעים' ה'רוח', והוא
בחינת רוח-הטמאה וכו'.

ומאמינים בחסדו הגדול שאינו נפסק לעולם
וכו'.

ועל-ידי-זה מתגברים בסיוע דלעלא -
להוסיף בכל יום 'אור קדשה
ודעת', שעל-ידי-זה מאיר 'התגלות-הרצון'
בכל יום יותר ויותר.

אבל להפך: 'זקני הדור שאין בהם
שלמות', הם בחינת "זקני מדין",
בחינת 'תקף הדין והרגז' וכנ"ל. ומהם נטל
עצה ב'לק ומזאב', שהם בחינת 'חיות-
רעות', בחינת 'חכמי-הטבע', כנ"ל.

וזה שאמרו רז"ל (במדבר-דבא כ, ד): **"והלא
מעולם הם שונאים זה את זה"**. כי
אלו ה'זקנים שאין בהם שלמות', בחינת
"זקני מדין" - אף-על-פי שאין בהם שלמות
פראוי להוסיף קדשה בכל יום, אף-על-פי-כן
עדין הם בבחינת 'אנשים פשרים', ואינם
חפצים ב'חכמות-היצוניות' של ה'חיות-
רעות' הנ"ל, וחולקים עליהם, והם תמיד
שונאים זה את זה.

אבל אף-על-פי-כן הם עושים שלום זה
עם זה, להתיעץ על 'בני-ישראל
הפשרים' הדבקים בה'זקן-דקדשה'.

ועל-כן היתה עצתם: לקרא את 'בלעם',
שהוא בחינת 'מצח-הנחש',
'שרש חכמת-הטבע' - פדי שה'חיות-רעות'
הנ"ל, יקבלו חסו-שלום פח משרשם. ועל-
כן התיעצו עם "זקני מדין", שהם בחינת
'זקני הדור שאין בהם שלמות' - כי משם
יניקת 'מצח-הנחש' וכנ"ל.

ובאמת: היתה אז עת צרה וסכנה גדולה,
כמו שפיתוב ב'זר-הקדוש'
(בחוקתי קיב: בלק רי: ריא:). אך השם-יתברך הפר

ועל-כן גם עתה רצו להכשיל את ישראל
על-ידי 'בנות מזאב' - כי עקר
טעות ה'מחקרים של חכמי-הטבע', הוא
על-ידי שהם פרוכים מאד אחר תאוה זאת.

ועל-כן לקחו עצה מ"זקני מדין" - זה
בחינת 'זקני הדור שאין בהם
שלמות' וכו' - שעל-ידם מתגבר ה'דין'
וה'רגז', 'הפך הרצון', כמו שפיתוב שם
בהתורה.

ועל-כן נקראים: "זקני מדין" - לשון
'דין' ו'רגז'. כי 'זקנים-דקדשה',
מתחדשים בכל יום וכו', כי מתגברים
להוסיף בכל יום קדשה ודעת, ולהתחיל
לעבד השם-יתברך בכל יום מחדש וכו',
ועל-ידי-זה ממשיכין רצונות טובות וחסדים
חדשים בכל יום וכו'.

כי עקר 'פח היצר-הרע' הוא מ'דינים
ו'רגז'. ו"בכל יום יצרו של אדם מתגבר
עליו" (ספח נב: קדושין ל:), ומי שאינו מתגבר
כנגדו פראוי - נדמה לו פאלו אפס תקנה
חסו-שלום לעמד כנגדו, כי כבר נזקן
במעשיו וברגילותיו וכו', כי ה'יצר-הרע'
נקרא: "מלך זקן וכסיל" (קהלת ד, יג).

ועל-כן הזהיר רבנו ז"ל מאד מאד וצעק
בקול גדול: **"לבלי להיות זקן
חסו-שלום"** (שיחות הר"ן נא).

אבל המקרבים לה'צדיק-האמת, שהוא
בחינת 'זקן-דקדשה' - הם נזהרים
לבלי לפל חסו-שלום לידי 'זקנה' לעולם.
ואיך שהוא איך שעובר על האדם בכל יום,
הם מאמינים שכל יום ויום שבא לעולם הוא
ענין חדש לגמרי.

כי **"השם-יתברך מחדש בטובו בכל יום
תמיד מעשה בראשית"** (תפלת שחרית),

עצתם וקלקל מחשבתם, על-ידי גדל כחו של משה, שנכלל ברצון-העליון בל-כה, עד שפעל: "שהשם-יתברך ברחמיו לא פעם כל אותן הימים" (ברכות ז).

כי כל כחו של בלעם היה: "שהיה יודע מתי הקדוש ברוך הוא פועם" (שם), כי כל כחו היה מ'פעם' ו'זעם' ו'רגז', הפך הרצון. אבל "השם-יתברך ברחמיו לא פעם וזעם פל אותן הימים" - עד שברחמיו העצומים עקם את פיו "והפך את הקללה לברכה" (דברים כג, ו).

"עתה ילחנו הקהל את כל סביבתינו, בלחך השור את ירק השדה" (במדבר כב, ד)

ג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים')

"עתה ילחנו 'הקהל' את כל סביבתינו, בלחך השור את ירק השדה"
(במדבר כב, ד).

שמתיראים: שה'קהל-הקדוש' של ישראל הפשרים, המאירים 'התגלות-הרצון' מחדש בכל יום - שילחנו ויעקרו כל הסבובים הרעים שלהם של ה'חיות-רעות', שהם 'חכמי-הטבע', שמסבבים את דרכי התורה האמתית בסבובים רעים שלהם, בבחינת (תהלים יב, ט): "סביב רשעים יתהלכון" - ועתה זה 'הקהל-הקדוש' רוצים ללחכם ולעקרם לגמרי.

וזתו: **"בלחך השור את ירק השדה"** - הינו שאמרו: שה'קהל-הקדוש' של ישראל, רוצים ללחכם ולעקרם משרשם - כמו ממש שהם עוסקים ללחך את 'סטרא-

דקדשה', שזהו בחינת **"בלחך השור"** וכו', שהוא בחינת **"שור המזיק, שור המועד"** (זהר בלק קפו), שהוא בחינת **'חטא העגל'** שעשו עבודת-הזרה, הפך הרצון, בבחינת (תהלים קו, כ): **"וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב"**.

כי **"שור הוא בחינת קלפה חזקה מאד"** (זהר שם), בחינת **"תולע"** (לקוטי-תורה תרומה), **"שרוצה להתגבר בכל יום הס' ושלוש"** וכו' (פרי-עצ-חיים, עולם-העשיה פ"ג).

וזתו: **"בלחך השור את ירק השדה"** - כי זה ה'שור-המזיק', בחינת ה'חיות-רעות' שהם 'חכמי-הטבע' - עקר התגבורתם הוא על ילדי ונערי בני-ישראל, לחנכם חסו-שלוש מנעוריהם, באשר כבר דרסו וטרפו ועקרו כמה וכמה מהם שיצאו מן הדת לגמרי, כל מי שיצא מבתי-פנסיות שלהם הרעה, במפרסם לעין כל.

וזתו בחינת: **"ירק השדה"** - כי 'נפשות-ישראל' נקראים 'צמחים', כמו שכתוב (חזקאל טז, ז): **"רבבה בצמח השדה נתתיד"**, ואלו הילדים והנערים הם בחינת **'ירק השדה העליונה'**, בחינת (בראשית יד, יד): **"וירק את חניכיו"**, **"שהוריקן בתשובה"** (בראשית-רבה מג, ב).

ואם היו מתגדלים בדרכי ישראל הפשרים, ללמד חמש עם פרוש רש"י, וגמרא ופוסקים, וספרי-מוסר הקדושים - היו מתגדלים מהם פרות נפלאים, בחינת (תהלים קז, לז): **"ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה"** וכו'.

ואלו ה'חיות-רעות', בחינת **"שור-המזיק"** - הם עוסקים ללחכם ולעקרם מנעוריהם חסו-שלוש.

וְזָהוּ בַחֲיִנְתָּ: "כִּלְחַף הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה" - הִינּוּ: כְּמוֹ שֶׁהַשּׁוֹר-הַמְזִיק, 'פָּגַם-הַרְצוֹן', עוֹסֵק לְלַחֵף בַּחֲיִנְתָּ "יָרֵק הַשָּׂדֶה" הַנִּ"ל - כְּמוֹכֵן עִתָּה: "יִלְחֲכוּ הַקְּהָל־דְּקַדְשָׁה" הַנִּ"ל "אֶת כָּל סְבִיבוֹתֵינוּ", דְּהִינּוּ: מָה שְׁאֵנוּ עוֹסְקִים לְסַבֵּב אֶת הַקְּדוֹשָׁה, וְכַנִּ"ל.

"וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר" (במדבר כב, ה)
- עַנְיֵן 'בָּלַק' וּבַלְעָם -

ד.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, עב-עג - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲרָבִים)
'בָּלַק' וּבַלְעָם, הֵם בַּחֲיִנְתָּ 'חִיּוֹת־רָעוֹת' וּמִצַּח־הַנְּחָשׁ - שְׂרוּצִים לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל־פַּעַם כִּנְגַד יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, עַל שֶׁהֵם חֲזָקִים בְּאִמּוּנַת־הַרְצוֹן.
כִּי "בָּלַק" - שָׂבָא לְלַק דָּמֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל (פסיקתא זוטרותא פרשת בלק) - הוּא בַחֲיִנְתָּ 'חִיּוֹת־רָעוֹת', 'חֲכַמֵי־הַטָּבַע', הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים רַבִּים מִבְּנֵי עַמּוּנו - בַּחֲיִנְתָּ הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים וְכוּ'.

אָבֵל כָּל כַּח 'בָּלַק', הוּא מ'בַּלְעָם-הַרְשָׁע' - שֶׁהוּא בַחֲיִנְתָּ 'שָׂרֵשׁ חֲכַמַת־הַטָּבַע', בַּחֲיִנְתָּ 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ' בְּעַצְמוֹ - שֶׁהוּא בַחֲיִנְתָּ 'רָשָׁע יָרָא' [א פְּרוּמְעַר רָשָׁע], שֶׁהֲרָאָה עַצְמוֹ כְּצַדִּיק וּכְפָרוּשׁ, וְלֹא רָדַף אַחַר הַזְנוּת, וּבִאֲמַת הָיָה מְאוּס תּוֹעֲבוֹתָיו יוֹתֵר מִכָּלֵם, כִּי "בַּצְנֻעָה עָשָׂה מַעֲשֵׂה אִישׁוֹת עִם אֲתוֹנו" (סנהדרין קה:).

וְכֵן נִמְצְאִים גַּם עִתָּה רָשָׁעִים כְּאֵלֶּה, בְּרֵאשֵׁי־הַכַּתּוּת שְׁלֵחֵם, וּבְרַבָּם נוֹדַע אַחֲר־כֵּן לְכָל, דְּרַכִּיֵּהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים,

וְכַנְּפֵר מִתּוֹךְ סִפְרֵיהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הָרָעוֹת שֶׁהֵם חוֹתְרִים לְסַתֵּר חֲסִי־וְשָׁלוֹם כָּל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה וְהָאִמּוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָא: 'בַּלְעָם' - "שְׂרוּצָה 'לְבַלְע' וְלַהֲעֵלִים וְלַהֲסַתִּיר הַכָּל" (סנהדרין קה:).

וְזָה שְׂאִיתָא בְּדַבְּרֵיו ז"ל (ח"א לו - מוּבָא לְהַלְוִן):
"ש'בַּלְעָם" הוּא בְּקַלְפָּה, כִּנְגַד כָּל הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה עַל־יְדֵי 'מִשְׁה־רַבְּנוּ' - ב' כִּנְגַד ב' דְּבִרְאִשִׁית 'הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה', ל' כִּנְגַד 'סוּף הַתּוֹרָה' שְׁמִסְיַמַת בָּל', ע' כִּנְגַד ע' פָּנִים, מ' כִּנְגַד מ' יוֹם שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה".

הִינּוּ: שֶׁהִיא קַלְפָּה טְמֵאָה כְּל־כָּה, שְׂרוּצָה לְהַסְתִּיר וְלַהֲעֵלִים נִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת וְנִשְׁגָבוֹת כְּאֵלֶּה, שְׂמִבְּאָרִים בְּאֲתַנְגְּלִיא וּבְאֲתַכְסִיא בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה מִן ב' ד"בְּרֵאשִׁית" עַד ל' שֶׁל "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל", וְכוּ', וְלוֹמַר: שֶׁהַכָּל מְרַמֵּז עַל דְּבָרֵי חֲכָמוֹת הַיּוֹנִים אֲרִיסְטוֹ וְחִבִּירֵיו יַמְחִשְׁמֵם וְכוּ' - כִּי הוּא בַחֲיִנְתָּ 'מִצַּח־הַנְּחָשׁ', 'שָׂרֵשׁ חֲכַמַת־הַטָּבַע', וְכַנִּ"ל.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁרָאָה בָּלַק שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִתְגַּבְּרִים 'שְׁלֹא כְּדָרְדֵי־הַטָּבַע', עַד שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ כַּח בְּעַצְמוֹ לְנַצְחָם - שְׁלַח אַחֲרָי 'בַּלְעָם' שֶׁהוּא 'שָׂרֵשׁ חֲכַמַת־הַטָּבַע', אוֹלֵי בָּכְחוֹ יוֹכֵל לְנַצְחָם חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְזָה שֶׁכְּתוּב (זוהר בלק קפד: קצט:): "שְׂעַבְדָּא דְּבָלַק הָיָה בְּעַבְדָּא עַל־יְדֵי אֵיזָה גּוֹף טָמֵא וְכוּ', וּמַעֲשֵׂה בַלְעָם הָיָה רַק בְּפִיו".

כִּי 'בָּלַק' הוּא בַחֲיִנְתָּ 'חִיּוֹת־רָעוֹת' שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עַל־יְדֵי 'תְּאוֹת הַגּוֹף' וְכוּ'. וּבַלְעָם' הָיָה טָמֵא יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְהַתְּחַכֵּם יוֹתֵר, וְהַחֲבִיא וְהַסְתִּיר רָשָׁעוֹ, וְכָל כַּחוֹ הָיָה

(על-פי במדבר שם). והצדיק נותן לו 'עצה', וממשיך "חסד אל" (תהלים נב, ג), ל'אברהם' - ל"הכליות היועצות".

והם נקראים 'בני הצדיקים' - כמו שכתוב (ישעיה נד, יג): "וכל בניך למודי ה'", ונאמר (שם יד, כז): "ה' צבאות יעץ". וממתיק לו הדין ההוא, ומרחיב לו ה"מקום צר", ואפלו מ'בני הצדיקים'.

בפיו, שהיה יודע כשפים ושמות הטמאה הרבה וכו', וכל החכמות של 'חכמי-הטבע' של כל המחקרים של עכשו הכלולים בהם וכו', בחינת 'מצח הנחש' פנ"ל.

"ויעמד במקום צר אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל" (במדבר כב, כו)

ה.

"כי הפיתני זה שלש רגלים" (במדבר כב, כח)

רמז לו: אתה מבקש לעקור אמה החוגגת שלש-רגלים בשנה. (רש"י: במדבר-רבה כ, יד; תנחומא בלק ט)

ו.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פ - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים')

"כי הפיתני זה שלש רגלים" (במדבר כב, כח), "אתה מבקש לעקור אמה החוגגת שלש-רגלים בשנה" (במדבר-רבה כ, יד).

הזכיר זכות וכח ה'שלש-רגלים' דיקא - כי הם "מועדי ה' מקראי קדש" (ויקרא כג, ד), שקוראים ומגלים את ה'רצון'. והוא רצה לבטל זאת, ולהכחיש ברצון חסד ושלוש, כי היה בחינת 'מצח-הנחש'. (עין לעיל בענין בלק ובלעם).

ז.

(לקוטי-הלכות, נשיאת-כפים ה, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד, ו'אתם תהיו לי ממלכת כהנים')

'קלפת בלעם', הוא 'פגם-הברית', כי "בלעם היה פגום ומשקץ ומתעב בתאוה הזאת מאד", כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין קה:), ונמשך כל ימיו אחר תאוה הזאת.

(התורה "איש הישראלי אם צריך לעצה" - בהוספות מפתב"ד רבנו ז"ל, הנדפס בסוף הספר)

איש הישראלי אם צריך לעצה' - אזי ישאל עצה מ'בנים קטנים', או מ'בני הצדיקים' וכו', הן בגשמי והן ברוחני.

כי שם 'גמר העצה', ועל-פיהם יהיה כל דבר שבעולם, ועל-ידם נמתקו הדינים.

דהנה ידוע: כי 'מקור העצה', הוא בה'חכמה' המתפשט ומתהווה על-ידי ה'דעת', ונגמר על ידי ה'כליות' כמו שאמרו (ברכות סא): "שהכליות יועצות" - כי ה'כליות' הם 'כלי-ההולדה' להוציא מבח אל הפעל.

ועל-כן ישאל לה'צדיק' בעצמו, או ל'תלמידי הצדיקים' - כי האדם אינו שואל בעצה אלא-אם-כן צר לו, דהינו: כשהוא שרוי בצער, ואינו יודע מה לעשות, אם כן, ואם כן. ופעם הוא במקום דחוק יותר, "אשר אין יכול לנטות ימין ושמאל" (על-פי במדבר כב, כו). וכשהוא שואל בעצה להצדיק - אז הצדיק יתן לו עצה.

או ישאל ל'בני הצדיקים' - כי שם נמתקה ה'עצה'. כי ה'דינים' הם למטה, ונקראים 'צמצומים', וזה הוא "מקום צר"

וְלֹא רָצָה לְהִשְׁתַּדֵּל לְבַטֵּל תְּאֵאוֹת־לְבוֹ, עַל־יְדֵי דְבוּרִים־קְדוּשִׁים - שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שֶׁלֶשׁ הַנְּקֻדּוֹת':

(א) שְׁצַר־יָכִים לְדַבֵּר דְבוּרִים־קְדוּשִׁים בֵּינוּ לְבִין־קוֹנֵנו. (ב) וּלְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת־שָׁמַיִם. (ג) וּלְדַבֵּר עִם הַצַּדִּיק.

וְאִזּוּ יָכוֹל אֲפֹלוּ הַגְּרוּעֵי־שִׁבְגָרוּעִים, לְצֵאת מֵעִמְקוֹת נְפִילְתוֹ, וְלַעֲלוֹת וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ.

וְ'בִלְעָם־הַרְשָׁע וְתַלְמִידָיו' אֵינָם חַפְצִים בְּזֶה, וְלֹא דִי שֶׁנִּמְשָׁכִין אַחֲרֵי תְּאֵאוֹת־הַמִּשְׁגָּל כֹּל־כֶּף - אִף גַּם אֵינָם מִשְׁתַּדְּלִים לְדַבֵּר דְבוּרִים־קְדוּשִׁים בְּ'שֶׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת' הַנִּזְכָּר.

וְלֹא דִי לָהֶם בְּזֶה - אִף גַּם הֵם עוֹשִׂים מִהַפְּךְ אֶל הַפְּךְ, שֶׁמִּטְמְאִים דְבוּר־פִּיהֶם מְאֹד, עַל־יְדֵי דְבוּרִים־רְעִים שֶׁל 'לִיצְנוֹת' וְרַכִּילוֹת וְלְשׁוֹן־הָרַע' וְדַבְרִים־בְּטִלִּים וְנְבוֹל־פֶּה, וּבִפְרֹט עַל־יְדֵי 'לִיצְנוֹת וְלְשׁוֹן־הָרַע' שֶׁמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיקֵי־הָאֲמֵת וְאֲנָשֵׁיהֶם הַכְּשָׁרִים - וְעַל־יְדֵי־זֶה בּוֹדְאֵי הֵם מִתְרַחֲקִים מִ'שֶׁלֶשׁ נְקֻדּוֹת' הַנִּזְכָּר.

וְעַל־כֵּן בְּאֲמַת הֵם מְשַׁקְעִים בְּכָל־פַּעַם יוֹתֵר, בְּתַאווּתָם הָרְעוּת'. וְלֹא דִי מִה שֶׁמְזִיקִים לָהֶם בְּעַצְמָם, אִף גַּם עַל־יְדֵי דְבוּר־פִּיהֶם הָרַע חֲסִי־שָׁלוֹם, הֵם רוֹצִים לְהִזִּיק לְכָל יִשְׂרָאֵל.

כִּי כִּמוֹ שֶׁהַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים, מְאִירִים הַנְּקֻדּוֹת־טוֹבוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי דְבוּרֵיהֶם הַכְּשָׁרִים וְהַטּוֹבִים - כִּמוֹ כֵּן לְהַפְּךְ: עַל־יְדֵי דְבוּרִים־רְעִים שֶׁל בְּחִינַת 'בִּלְעָם וְסִיעֵתוֹ', מִרְחִיקִים מְאֹד מִהַנְּקֻדָּה'.

וְזֶה הָיָה 'עֲצַת קַלְפַּת בַּלֵּק' - לְהַבִּיא אֶת 'קַלְפַּת בִּלְעָם' עַל יִשְׂרָאֵל - הִינּוּ:

לְהִזִּיק לְיִשְׂרָאֵל חֲסִי־שָׁלוֹם, עַל־יְדֵי דְבוּרִים־רְעִים, שֶׁל הַמְּשַׁקְעִים מְאֹד בְּ'תַאווַת־נְאוּף', הַחוֹלְקִים עַל הַצַּדִּיק בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בִּלְעָם וְסִיעֵתוֹ' כַּנִּזְכָּר.

כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בַּמְדָּבָר־רַבָּה כ, ד): "שֶׁשָּׂאוֹלוֹ לְמַדְיָן עַל מִשָּׁה, וְאָמְרוּ לָהֶם: אֵין כַּחוֹ אֶלָּא בַּפֶּה, אָמְרוּ: אִף אֲנִי נִבְּוֵא עֲלֵיהֶם בְּאָדָם שֶׁכַּחוֹ בְּפִיו".

הִינּוּ שֶׁאָמְרוּ: שֶׁכַּחוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק בְּחִינַת 'מִשָּׁה', הוּא רַק עַל־יְדֵי פִּיו, עַל־יְדֵי שֶׁמְאִיר וּמְמַשִּׁיךְ הַנְּקֻדּוֹת־טוֹבוֹת עַל־יְדֵי דְבוּר־פִּיו כַּנִּזְכָּר. עַל־כֵּן "אִף אֲנִי נִבְּוֵא עֲלֵיהֶם בְּאָדָם שֶׁכַּחוֹ בְּפִיו" - שֶׁהוּא 'בִּלְעָם־הַרְשָׁע', שֶׁמְדַבֵּר בְּפִיו דְבוּרִים, לְהַפְּךְ מִמֶּשֶׁ מִדְבוּרִים שֶׁל הַצַּדִּיק בְּחִינַת 'מִשָּׁה'.

וְעַל־כֵּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֲמַת בְּסַפְנָה גְּדוּלָּה אִזּוּ כִּשְׁשָׁלַח בַּלֵּק אַחֲרֵי 'בִּלְעָם', כִּי הַדְּבוּר יֵשׁ לוֹ 'כַּח גְּדוּל' מְאֹד מְאֹד, בֵּין בְּקַדְשָׁה, בֵּין לְהַפְּךְ חֲסִי־שָׁלוֹם.

וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִיכָה ו, ה): "עַמִּי זִכָּר נָא מַה יַּעֲזִי עֲלֶיךָ בַּלֵּק מְלֶכֶךְ מוֹאָב, וּמַה עָנָה אֲתוֹ בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר" וְכוּ' - שֶׁנִּרְאָה מִדְבָּרֵי הַפְּסוּק: שֶׁהִיָּתָה עֲצָה עֲמָקָה מְאֹד שֶׁל הַסְּטֵרָא־אֲחֵרָא: 'לְהַבִּיא אֶת בִּלְעָם'. אִךְ הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו עָמַד בְּעֲזָרְתָם, וְהַפְּךְ הַקַּלְלָה לְבִרְכָּה.

וְעַל־כֵּן עָמַד הַמַּלְאָךְ בְּ'שֶׁלֶשׁ מְקוֹמוֹת', וְאָמְרוּ רַז"ל (תַּנְחוּמָא בַּלֵּק ח): "כִּי סִימְנֵי אָבוֹת הָרַאֲהוּ", כַּמּוּבָא בְּפִירוּשׁ רַש"י (בַּמְדָּבָר כב, כו).

כִּי 'שֶׁלֶשׁ אָבוֹת', הֵם כַּנִּגְדַּד 'שֶׁלֶשׁ נְקֻדּוֹת' הַנִּזְכָּר, כַּמּוּבָא בְּמְקוֹם־אַחֵר (לְקוּשִׁי־הַלְכוֹת, מְלַמְּדִים ד, א).

הִינּוּ שֶׁהָרָאֵהוּ: שֶׁהִשְׁלַשׁ נִקְדוּת, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שֶׁמִּמְשִׁיכִין הַצְּדִיקִים וְאֲנָשֵׁיהֶם בְּדְבוּר־פִּיהֶם הַקְּדוּשׁ - בְּחֵם עוֹלָה יוֹתֵר עַל דְּבוּר־פִּיו הַטָּמֵא, וּבּוֹדָאֵי יִכְנִיעוּ אוֹתוֹ.

וְזֶהוּ גַם־כֵּן בְּחִינַת מַה שֶׁאִמְרָה הָאֵתוֹן (בַּמִּדְבָּר כב, כח): "כִּי הִפִּיתִנִי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים", וּפְרַשׁ רַש"י: "אַתָּה מִבְּקֵשׁ לַעֲקֹר אִמָּה הַחוֹנֶנֶת שְׁלֹשׁ־רְגָלִים".

כִּי גַם שְׁלֹשׁ רְגָלִים, הֵם בְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ נִקְדוּת הַנִּל - כִּי "ה'שְׁלֹשׁ־רְגָלִים' הֵם בְּנֶגֶד ה'שְׁלֹשָׁה אָבוֹת", כַּמּוּבָא (שַׁעֲרֵי־הַפְּסוּקִים, פְּרַשַׁת בַּלֵּק).

הִינּוּ כֵּן־לֵ: שֶׁאִמְרָה לֹ: שֶׁבוֹדָאֵי ה'שְׁלֹשׁ־נִקְדוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּמְשִׁיכִין בְּדְבוּר־פִּיהֶם הַקְּדוּשׁ - יִתְגַּבְּרוּ בְּנֶגֶד דְּבוּר־פִּיו הַטָּמֵא, כֵּן־לֵ.

וְעַל־כֵּן בְּשֵׁנֵת־הַפֶּה הַקְּלָלָה לְבִרְכָה, בְּרַכָּם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כד, ו): "וְהִנֵּה בְּרַכְתָּ בְּרַךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים" - בְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ נִקְדוּת הַנִּל שֶׁהִתְגַּבְּרוּ בְּכַחֵם עַל דְּבוּר־פִּיהֶם שֶׁל בַּלְעָם, עַד שֶׁנִּתְהַפְּףָה הַקְּלָלָה לְבִרְכָה.

"ההספן הספנת" (במדבר כב, ל)

ולא עוד אלא שאני עושה לך מעשה אישות בלילה, בתיב הקא: "ההספן הספנת", וכתוב ה'תם (מלכים א.ב): "ותהי לו ספנת". (סנהדרין קה: עבודה זרה ד:)

ת.

(ח"א ל, ד-בסוף)

ה'שִׁכְּל־הַתְּחַתּוֹן, הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲמָה-

תְּתָאֵה' שֶׁבְּכָל עוֹלָם וְעוֹלָם, שֶׁמִּנְהִיג אוֹתוֹ הָעוֹלָם. שְׂזָה ה'שִׁכְּל שֶׁל הַהֲנַהֲגָה וְהַמְּלָכוּת, הוּא בְּחִינַת הַחֲמָה וְשִׁכְּל תְּחַתּוֹן, בְּנֶגֶד ה'שִׁכְּל שֶׁל הַשְּׂגוּת־אֱלֻקוֹת'.

וְזֶהוּ (בְּכוֹרוֹת ח:): "מִיִּשְׂרָאֵל דְּסָפִינָא" [ערוגת ספינים] - בְּחִינַת הַחֲמָה־תְּתָאֵה', בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהוּא לְמוֹד'.

[נ"ב: שְׁעַל־יְדֵי ה'חֲמָה־תְּתָאֵה' ה'שִׁכְּל־הַתְּחַתּוֹן, לומדים ומשיגים ה'שִׁכְּל־הַעֲלִיּוֹן, הַשְּׂגוּת־אֱלֻקוֹת].

בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כב, ל): "הַהֲסָפֵן הַסְּפָנִיתִי", לְשׁוֹן לְמוֹד', כַּתְּרָגוֹמוֹ: "הַמִּיִּלְכָּה אֵלֵיפָנָא".

[וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב שֶׁם בַּתְּחַלַּת הַתּוֹרָה: שֶׁצָּרִיךְ כָּל אֶחָד לְבַקֵּשׁ מֵאֵד מְלֻמֹּד' הַגּוֹן כְּזֶה].

ט.

(ח"א לא, ד)

הַיִּסּוּרִים שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם בְּדַרְכֵים, הֵיא בְּסִפַּת גְּלַגְלֵי הָרַקִּיעַ וְכוּ'. כִּי "אֵין לָךְ דְּבַר מְלֻמָּטָה שֶׁאֵין לֹ פּוֹכֵב מְלֻמְעָלָה" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה י, ו) וְכוּ'. וְלִפִּי הַהֲתַנּוּצְצוֹת הַפּוֹכְבִים עַל הַמְּקוֹם, כֵּן הַמְּקוֹם מִתְּנַהֵג.

וְהַכֹּל תְּלוּי בְּבְרִית'. וְזֶהוּ (יְרוּשָׁלַּיִם בְּרַכּוֹת פ"ד ה"ד): "כָּל הַדְּרָכִים בְּחִזְקַת סְפָנָה", בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כב, ל): "הַהֲסָפֵן הַסְּפָנִיתִי" - הִינּוּ: שֶׁה'דָּרָךְ' תְּלוּי בְּשִׁמְרַת־הַבְּרִית'.

י.

(ח"א לו, ב)

"בַּלְעָם הָיָה בְּנֶגֶד מֹשֶׁה בְּקַלְפָּה" (זֶהר בַּלֵּק קצג): וְכוּ'. וּמַחֲמַת שֶׁהוּא בְּקַלְפָּה, לְפִיכָךְ הוּא מְשַׁקֵּעַ בְּתַאֲוֹת־נְאוּף' בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כב, ל): "הַהֲסָפֵן הַסְּפָנִיתִי".

"לך עם האנשים" (במדבר כב, לה)
- וענין 'פח הבחירה' אצל 'בלעם הרשע' -

"לך עם האנשים" - בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. (רש"י; מפות י: במדבר דבה כ, יב)

יא.

(חיי-מוהר"ן תו)

אָפְלוּ אִם הוּא ז' לְבַעֲצָמוּ מִצְוַה וּמִסְפִּים לְבָלִי לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה - הַלִּילָה לְהִסְתַּכֵּל עַל-זָה.

וְצָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד: לְבָלִי לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ שׁוֹם שְׂאֵלָה עַל-זָה, כִּי הוּא יָשִׁיב בְּוֹדָאֵי לְבָלִי לְהִיּוֹת, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן בְּנִקְדַּת הָאָמֶת לְאִמְתּוֹ צָרִיכִין לְהִיּוֹת דִּיקָא.

וְעֵינֵין זֶה נִזְגַע לְמָה שְׂאִמְרוּ רַז"ל (מִפּוֹת י:): **"בְּדֶרֶךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לִילָךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ" - עַל פְּסוּק (בְּמִדְבָר כב, לה): "לךְ עִם הָאֲנָשִׁים".**

וְעֵינֵין זֶה רְאִינוּ מִרְבְּנוּ ז' לְכַמָּה פְּעָמִים, בְּפָרֶט בְּעֵינֵין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה - שְׁהִיוּ אֲנָשִׁים שְׁהִיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ. וְהָשִׁיב לָהֶם: **"שְׂאֵל יְהִיו עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!"**

וְהַתְּחִילוּ לְהַתְּעַקֵּשׁ: **"הֲלֹא שָׁמַעְנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזָהָרָה לְהִיּוֹת אֶצְלָכֶם עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה!" - וְעָשָׂה עֲצָמוּ כַּמִּקְפִּיד עֲלֵיהֶם, וְגָעַר בָּהֶם: **"שְׂאֵל יְדַבְּרוּ יוֹתֵר!" - וְכֵן עָשׂוּ, וְלֹא בָּאוּ עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה.****

וְאִף-עַל-פִּי-כֵן, אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיּוֹת רְגִילִים לְעַמֵּד לְפָנָיו, שָׁמַעְנוּ וְהִבְנֵנוּ בְּרָמָז וּבְפָרוּשׁ: **"שְׁפָנִימִיּוֹת רְצוֹנוֹ אֵינוּ נוֹחָה בְּזָה כְּלָל! - רַק הוּא מְכַרַח לֹאמַר לָהֶם כֵּן, מִחֲמַת שְׂשׂוּאָלִים אוֹתוֹ עַל זֶה!"**

וְכֵן נוֹחַג לְדוֹרוֹת: שְׂכַשְׂשׂוּאָלִין לְהַרְבֵּ וְהַמְנַהֵיג עַל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת-נֶפֶשׁ, צָרִיךְ לְהָשִׁיב "לֹאוּ!" - אִף-עַל-פִּי שְׂבָאָמֶת לְאִמְתּוֹ רְצוֹנוֹ שְׂיִמְסַר נֶפְשׁוֹ וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת.

יב.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרַפְתֵּי-הַשַּׁחַר ה, עח-פא)

עֵקֶר כָּל 'פַּח הַבְּחִירָה', רוֹאִין בְּפָרָשָׁה זֹאת שֶׁל 'בְּלַעַם', בְּעֵינֵין הַלּוֹכוֹ לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל חֲסִי-וְשָׁלוֹם, וְאִיךְ הַתְּנַהֵג הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ עִמּוֹ.

כִּי הָיָה רְצוֹנוֹ חֲזַק מְאֹד לְקַלֵּל, וְאָמַר לָהֶם (בְּמִדְבָר כב, ח): "לִינוּ פַח הַלִּילָה" - כִּי אִף-עַל-פִּי שֶׁגָּלָה שֶׁהַכֹּל בְּיַד הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, אָבָל הַלֵּךְ בְּדַרְכּוֹ שְׂיֻכַּל לְהַמְשִׁיךְ רְצוֹנוֹ כְּרְצוֹנוֹ.

אָבָל הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ חָמַל עַל יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר לוֹ בְּפָרוּשׁ (שָׁם שָׁם, יב): "לֹא תִלְךְ עִמָּהֶם" וְכוּ', וְאִף-עַל-פִּי-כֵן לֹא שָׁב מִרְשָׁעוֹ לְגַמְרֵי, וְאָמַר (שָׁם שָׁם, יג): "כִּי מֵאֵן ה' לְתַתִּי לְהַלְךְ עִמָּכֶם", וּפְרַשׁ רַש"י: "שָׂרְמַז לָהֶם שְׂיִשְׁלַח שָׂרִים רַבִּים וְגְדוֹלִים מֵהֶם".

כִּי סָבַר: 'אוֹלֵי יוֹכַל לְהַתְּגַבֵּר בְּרְצוֹן חֲזַק כְּלִי-כַף, עַד שְׂיִמְשִׁיךְ רְצוֹן הָעֲלִיּוֹן כְּרְצוֹנוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, לְקַלֵּל חֲסִי-וְשָׁלוֹם אֶת יִשְׂרָאֵל'.

וְאִזּוּ כְּשֶׁבָּאוּ שְׁנֵיתָ, וְרָאָה הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ עֲצָם רְצוֹנוֹ הַטָּמֵא לִילָךְ, אָמַר לוֹ הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ (שָׁם שָׁם לה): "לךְ עִם הָאֲנָשִׁים וְאָפַס אֶת הַדְּבָר" וְכוּ' - וְאִף-עַל-פִּי-כֵן (שָׁם): "וַיִּלְךְ בְּלַעַם" וְכוּ', "אָמַר שְׂמָא אֶפְתָּנוּ וַיִּתְרַצָּה" (רש"י).

וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁהִלְךְ - עָמַד אֶתְוֹנוּ שְׁלֹשׁ-פְּעָמִים, וְלַחֲצוֹ עַל-יַדֵּי הַמַּלְאָךְ

שִׁיצָא לְקִרְאָתוֹ לְעֵבְבוּ - וְהוּא לֹא שָׁת לְבוֹ גַם
לְזֹאת, וְהִלֵּךְ לְדַרְכּוֹ הָרַע.

עד שָׁגַם אַחֲרֵיכֶם (שם שם, כח): "בְּשִׁפְתַח ה'
אֵת פִּי הָאֲתוֹן" וְדַבֵּר עִמּוֹ וְהוֹכִיחוּ,
וְאַחֲרֵיכֶם (שם שם, לא): "גְּלֶה ה' עֵינָיו וְרָאָה
אֵת הַמַּלְאָךְ נֹצֵב לְקִרְאָתוֹ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה
בִּידוֹ", וְאָמַר לוֹ בְּפִרוּשׁ (שם שם, לב): "כִּי יֵרֵט
הַדָּרָךְ לְנִגְדֵי" וְכוּ' - אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹא רָצָה
לְבַטֵּל רְצוֹנוֹ, וְאָמַר (שם שם, לד): "וְאִם רַע
בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה", "בְּמַתְרִים לְפָנֵי הַמָּקוֹם"
(בַּמִּדְבָּר-רִבְּבָה כ, טו), וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ הִשִּׁיבוּ פְּרִצוֹנוֹ
(שם שם, לה): "לֵךְ עִמָּהֶם".

וְהַכֹּל מַחֲמַת ה' בַּחֲרִירָה - כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (מפּוֹת י): בְּפִרְשָׁה זֹאת: "בְּדָרָךְ
שֶׁאָדָם רוֹצֵה לִילְכֵךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ" - וְכִי
שְׂרוּצָה לָתֵת לֵב בְּפִרְשָׁה זֹאת, יִכּוֹל לְהַבִּין
הַיֵּטֵב עַד הֵיכֵן 'כַּח הַבַּחֲרִירָה' וְכוּ'.

וְזֶהוּ כָּל עֲנִין הַחִיּוֹת-רַעוֹת וְיִמְצֵא-
הַנְּחָשׁ, שֶׁהֵם 'חֲכַמֵי-הַטֶּבַע' וְשִׂרְשׁ
חֲכַמֵי-הַטֶּבַע' שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עִכְשׁוֹ בְּכָל-פַּעַם
- וְכָל הַחוֹלְכִים בְּדַרְכֵיהֶם נִתְעָה וְנִשְׁמָן לָבֶם,
עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם בְּכָל-פַּעַם עַל-פִּי דַרְכֵיהֶם,
שֶׁהוּא כְּדַעְתָּם הָרַעָה.

עד שֶׁמֵּהֲפָכִים הַשִּׁקְרִים וְהַכֹּזְבִים הִידוּעִים
לְאֵמַת, וְאוֹמְרִים: "שֶׁכַּדְּבָרֵיהֶם הוּא
הָאֵמַת, וְכוּנְתָם רַק אֵל הָאֵמַת!" וְאוֹמְרִים:
"שִׁזְהוּ דָרָךְ הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, לְפִרְשָׁה
בְּדַרְכֵיהֶם הָרַעִים!"

כִּי שֶׁהַכֹּל רוֹאִים עֵין בְּעֵין, אִיךָ הֵם
'פּוֹרְקֵי-עַל' לְגַמְרִי, וְכָל פּוֹנְתָם לְבַטֵּל
וְלִהְשָׁבִיחַ אֵת הַתּוֹרָה לְגַמְרֵי חֲסִי-שְׁלוֹם -
וְכָל זֶה מַחֲמַת גְּדֹל 'כַּח הַבַּחֲרִירָה' כִּנ"ל.

וְהַעֲקָר: כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּרִצוֹן הָאָדָם -
הֵינּוּ: שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְסַר

ה' בַּחֲרִירָה' לְאָדָם. וְכִמּוֹ שֶׁיֵּשׁ כַּח בְּאָדָם לִילְכֵךְ
אַחַר תְּאוֹזְתָיו חֲסִי-שְׁלוֹם, אוֹ לְהַפְךָ - לְשִׁבְר
וְלִבְרַח מִהַתְּאוֹזוֹת וְלְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת טוֹב -
כִּן יֵשׁ לוֹ כַּח לְהַתְּגַבֵּר בְּרִצוֹנוֹ, עַד שֶׁכִּבְיָכוֹל
יִכְרִיחַ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְמַלְאוֹת תְּאוֹתוֹ וְרִצוֹנוֹ
הָרַע.

וְכִמּוֹ שְׂרוּאִין בָּזָה נִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעִים
לְמִי שֶׁמְשִׁים לֵב עַל-זֶה, וְכוּ' וְכוּ'.
(עֵינָן בְּפָנִים, אֲרִיכוֹת מִתַּק לְשׁוֹנוֹ כְּמָה מְשָׁלִים לְצַד הַטוֹב
וְלַהֲפָךְ).

אך הַחֲלוּק וְהַהֲפָרֵשׁ יִכּוֹלִין הַכֹּל לְהַבִּין -
כִּי זֶה הָאִישׁ הַפֶּשֶׁר, כָּל יְסוּד פּוֹנְתּוֹ
וְרִצוֹנוֹ הוּא בְּשִׁבִיל הַתְּכַלִּית הָאֲחֵרוֹן וְכוּ'. וְזֶה
הַהֲפָךְ, מְשִׁים כָּל מַגְמַתוֹ וְרִצוֹנוֹ לְתְּאוֹזוֹת
עוֹלָם-הַזֶּה וְשִׁרִירוֹת לְבוֹ הָרַע, וְ"בְּדָרָךְ
שֶׁאָדָם רוֹצֵה לִילְכֵךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ" כִּנ"ל,
וְכִמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (יוֹמָא לח:): "הַבָּא לְטָהַר
מִסִּיעֵין לוֹ, הַבָּא לְטָמֵא פּוֹתְחִין לוֹ".

וְאֵזִי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְזַמֵּין לְכָל אֶחָד סְבוֹת
וְסִבּוֹת וְחֲכָמוֹת בְּדַעְתּוֹ שִׁיּוּכֵל
לַעֲשׂוֹת בְּרִצוֹנוֹ, עַד שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח לְהַחֲזִיק
וְהַכּוֹפֵר וְכוּ' לֹאמַר סִבּוֹת וְחֲכָמוֹת שֶׁל הַבֵּל,
לְהַטְעוֹת עֲצָמוֹ וְאַחֲרֵים מִן הָאֵמַת וְלֹאמַר
שֶׁהָאֵמַת אֵתוֹ, אֲבָל "הָאֵמַת עַד לַעֲצָמוֹ,
וְהַחֲפִץ בְּאֵמַת רוֹאָה הֵיכֵן הָאֵמַת-לְאֵמַתוֹ.

וְזֶה בַּחֲנִינַת 'פְּתִיחַת פִּי הָאֲתוֹן' - שֶׁהַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ פִּתַּח פִּי הָאֲתוֹן, וְהִיא בְּעֲצָמָה
הוֹכִיחָה אוֹתוֹ. שֶׁנַּעֲשָׂה גַם שְׁלֵא הָיָה מֵעוֹלָם.

כִּי בָּזָה הִרְאָה לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, מֵאִין נִמְשָׁךְ
כַּחוֹ הַטָּמֵא לְפַעַל פְּעֻלוֹת רָעוֹת, כִּי
הַמְשִׁיךְ הַזֶּהמָא עַל-עֲצָמוֹ כָּל-כֶּף עַל-יַדֵּי
תְּאוֹת-נְאוּף' בְּזַהֲמָא כְּזֹאת עִם בְּהִמָּה, עַד
שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה הָיָה לוֹ כַּח דְּסִטְרָא-אַחֲרָא בְּפִיו
הַטָּמֵא.

כי כן מנהיג השם־יתברך עולמו - שמי שרוצה לפעל פעלות בקדשה, צריך שיהיה פרוש וקדוש גדול מאד כמו 'משה-רבנו' עליו־השלוש וכו', ולהפך בטמאה, היה 'כח בלעם' דיקא, על־ידי שטמא עצמו כל־כך וכו'.

ובזה הראה לו השם־יתברך - שאין כחו הטמא חס־ושלום ממנו ומעצמו, רק הכל ברצון השם־יתברך שברא העולם ברצונו בזה, שיהיה כח להאדם להמשיך בבחירתו כחות העליונים ברצונו.

אבל אף־על־פי־כן - הכל ביד ה' "בחמר ביד היוצר" (ירמיה יח, ו), כי אין מלבדו, כמו שאמרו רז"ל לענין כשפים (חלין ז): - רק שנותן להם כח לפי שעה בשביל הבחירה, אבל "אחר־כך גבי דיליה" (בראשית־רבה סז, ד), וכו'. (עין עוד בפנים באות פב, בענין עצתו להכשילם בזנות).

"מן ארם ינחני בלק" (במדבר כג, ז)

יג.

(ח"א יט, ד)

"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט), זה לשון 'תרגום', שהוא 'אמצעי' בין 'לשון־הקדש' ו'לשון של שבעין עממיו'. לפעמים הוא בחינת 'משפיל', ולפעמים בחינת 'משפל'.

זה בחינת "אשת כסילות" (משלי ט, יג) - שהולך ומפתה ה'רוח־הקדש', 'לשון־הקדש', 'אשה חכמה', בחינת "חכמות נשים" (שם יד, א), ומטיל בה זקמא.

ו'אשת כסילות' הזאת, מפתה ה'אשה חכמה' על־ידי "אשה משפלת" (שם יט, ד).

כי עקר 'תגברת הקלפה', אינו אלא על־ידי לשון 'תרגום', בבחינת (דברים כו, ה): **"ארמי אבד אבי"**; ובבחינת (במדבר כג, ז): **"מן ארם ינחני בלק"**, שהוא לשון 'תרגום', לשון 'ארמי', שדרך שם מתעוררים לינק מהקדשה.

ועקר בנינה ו'שלמות לשון־הקדש' - אינו אלא על־ידי ש'מפילין ה'רע של התרגום', ומעלין ה'טוב שבתרגום' ל'לשון־הקדש' וכו'.

"כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו" (במדבר כג, ט)

יד.

(לקוטי־הלכות, ברפת־השיחר ה, פו - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים')

"כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו" (במדבר כג, ט) - ש'ישראל יש להם ירשה טובה מאבותיהם הקדושים אברהם יצחק ויעקב, ומ'האמהות הקדושות - שהיו חזקים בה'רצון' מאד.

כי כל עבודת אברהם, וכל האבות והאמהות, היא רק 'רצון טוב' - כי אז היא קדם 'קבלת־התורה', ו'היא כל התקרבותם להשם־יתברך, רק על־ידי 'רצון' ו'נדיבת־לב'" (לקוטי־מוהר"ן ח"א קמב).

כי הם המשיכו ה'אמונה־הקדושה' בעולם שהכל מתנהג ברצונו יתברך, ועקרו ובטלו ה'עבודת־זרה' ו'חכמת־הטבע' מן העולם.

וְזָהוּ: "כִּי מֵרֹאשׁ צָרִים אֲרָאֵנוּ" - בְּחִינַת (תהלים עג, כו): "צֹר לִבִּי וְחֻלְקֵי אֱלֹקִים לְעוֹלָם", שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'רְצוֹן טוֹב' לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וְזָהוּ: "וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרֵנוּ" - בְּחִינַת (שיר-השירים ד, ו): "גְּבַעַת הַלְבוּנָה", בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ' (רש"י), שֶׁשֵּׁם עֶקֶר הָאֵהָבָה וְהָרְצוֹן בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שֶׁשְּׂמִימִם, בְּחִינַת (שם ג, י): "תּוֹכוֹ רְצוּף אֵהָבָה" וְכוּ' - כִּי שֵׁם כָּל הַקְּרִבְנוֹת שֶׁהֵיוּ עוֹלִים לְרְצוֹן.

יִשְׂרָאֵל בְּטַח" תָּמִיד - "כִּי מִי זֶה עָרַב אֶת לְבוֹ לְגִשְׁת אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ" (ירמיה ל, כא), שֶׁהֵם מִסְתִּירִים עֲצָמָן אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּבְחִינַת (שם צא, ה-ח ט): "לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִילָה, מִחֵץ יַעֲוֶף יוֹמָם וְכוּ', רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה, כִּי אֲתָה ה' מַחְסֵי עֲלִיוֹן שְׁמַת מְעוֹנֶךָ".

כִּי הֵם שָׁמַיִם מְעוֹנָם וְדִירְתָם וּמִבְטָחָם אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ - עַל־יְדֵי 'הַתְּבוּדָה דְּוֹתָם' - שְׁעוֹסְקִים לְסַלֵּק מִחֲשַׁבְתָּם מִכָּל הַהֶבְלִים שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, וּלְבַטֵּל רְצוֹנָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

"ובגוים לא יתחשב" (במדבר כג, ט)

"הן עם לבדד ישכון" (במדבר כג, ט)

טז.

טז.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲרָבִים')

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, וְאֵת הָעֲרָבִים')

"וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (במדבר כג, ט), "וּבְנִימוֹס עִמָּי לֹא מִתְעַרְבִין" (תרגום יונתן וירושלמי) - שְׂאִינָם רוֹדְפֵיךָ אַחֵר 'נִימוֹסֵי הָעַבּוּרִים', וְאַחֵר רַבּוּי כְּלִי-בַיִת, וְכִלְי-כֶּסֶף וְתַכְשִׁיטִין וְכוּ', וְשְׂאִרֵי דְבָרִים הַמְרַבִּים הֶבֶל שְׁלָחָם.

"הן עם לבדד ישכון" (במדבר כג, ט) - שֶׁהֵם עִם קְדוּשַׁת כְּזָה, שֶׁשׁוֹכְנִים לְבָדָד, שֶׁהֵם מְקִימִים (ישעיה כו, כ): "לֵךְ עִמִּי בֵּא בַחֲדָרֶיךָ, וְסַגֵּר דְלַתְךָ בְּעֵדֶךָ, חֲבִי כִמְעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זָעַם" - שֶׁהֵם מִתְּבוּדָדִים בֵּינָם לְבֵין קוֹנָם, וְשׁוֹפְכִים שִׁיחָתָם לְפָנָיו בְּכָל־פֶּעַם, וְחוֹשְׁבִים בְּכָל יוֹם עַל אַחֲרֵיתָם וְסוּפָם הָאֲחֵרוֹן.

רַק מִסְלָקִים כָּל מַחְשְׁבוֹתָם מִכָּל־זֶה, וּמִתְּבוּדָדִין וְשׁוֹפְכִים שִׁיחָם, בְּרְצוֹנוֹת טוֹבִים, וְכִסּוּפֵי חֲזָקִים, וְגַעְגּוּעִים נְמָרְצִים, אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵם בְּטוֹחִים מִכָּל צָר וְאוֹיֵב וּמִסְטִין - כִּי הֵם מִסְתִּירִים עֲצָמָם בְּצֵל כְּנָפָיו יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, בְּבְחִינַת (תהלים לב, ז): "אֲתָה סֹתֵר לִי" וְכוּ', שְׁזָהוּ בְּחִינַת (דברים לג, כח): "וַיִּשְׁכֵּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדָד עֵין יַעֲקֹב" וְכוּ', בְּחִינַת (תהלים ד, ט): "כִּי אֲתָה ה' לְבָדָד לְבָטַח תּוֹשִׁיבֵנִי".

"מי מנה עפר יעקב" (במדבר כג, י)

מאי "מי מנה עפר יעקב"? - אלא כמה 'עפר' יש בהן בישראל שהן עוסקים בהן בדברי-תורה שהן מגינים על ישראל. (תנא-דבי-אליהו-רבה פכ"א)

שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת 'בְּדָד', בְּחִינַת 'הַתְּבוּדָה דְּוֹתָם', עַל־יְדֵי־זֶה "שׁוֹכֵן

יז.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, פז - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, 'ואת הערבים')

"מי מנה עפר יעקב" (במדבר כג, י) - מי יוכל למנות ולשער יקרת קדשת כל פסיעה ופסיעה שדורכים על העפר, כשהולכים לדברים שבקדשה.

כגון: לבתי-כנסיות ולבתי-מדרשות, ולקבל פני רבם דקדשה, ולשפך שיהם בהתבודדות לפני השם-יתברך.

שמכל פסיעה ופסיעה שדורסים על העפר - נעשים תקונים ושעשועים גדולים למעלה, שאי-אפשר למנותם ולשערים.

ומספר את רבע ישראל, תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי במהו" (במדבר כג, י)

יח.

(לקוטי הלכות, ברפת השחר ה, פז - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, 'ואת הערבים')

"ומספר את רבע ישראל" (במדבר כג, י), "נאמר על הארבעה-דגלים" (תרגום אונקלוס ויונתן).

"ואלו הארבעה-דגלים, הם בחינת ארבעה מחנות השכינה" וכו' (זהר במדבר קיח: בהעלותך קנד.), שנמשכין מד' ד"אחד" - ששם עקר ה'בטול' אל רצון האיין-סוף.

וכל-זה הוא בחינת תפלה ושיחה והתבודדות' - שעקר השיחה וההתבודדות צריך להיות עד שיבטל עצמו, שיבטל כל רצונותיו לרצון השם-יתברך.

וזהו בחינת 'משפט' שנזכר בדבריו ז"ל בכמה מקומות (לקוטי מוהר"ן ח"א טו, ועוד): "שצריך האדם לשפט עצמו על כל דבר: אם כך ראוי לו לבלות ימיו" וכו'.

ומבאר בהתורה "היכל-הקדש" (ח"א נט): "שבחינת 'משפט' זה בחינת רבוע', בחינת 'השן המשפט' שנאמר בו (שמות כח, טז): רבוע יהיה כפול".

נמצא: שה'משפט' שהאדם צריך לחשב עם עצמו, ולשפט את-עצמו, שזהו בחינת 'התבודדות ושיחה בינו לבין קונו' - הוא בחינת "רבוע" - ועל-שם-זה בעצמו נקרא [החשן-המשפט]: "רבוע".

כי עקר ההתבודדות והשיחה - צריך להיות בהתחזקות רצונות טובות להשם-יתברך - עד שיכלל באחדותו יתברך, בבחינת ד' ד"אחד", מכל מקום שהוא.

בבחינת (יחזקאל לו, ט): "מארבע הרוחות, באי הרוח" - שמכל ארבע רוחות העולם שנתפזר דעתו לשם, ישוב מכלם לד' דאחד, להכלל ברוח השם' שהוא רצונו יתברך, כי 'רוח' לשון רצון'.

כי זה עקר ה'התבודדות' - שצריך להתבודד ולחשב עם עצמו: "היכן הוא בעולם? - ולהיכן נתפזר דעתו ומחשבתו ורצונו? - ולהיכן נשלף ונתעה על-ידי מעשיו ומחשבותיו?"

עד שעל-פי רב רואה בעצמו: שאין לו מקום ורוח מארבע רוחות העולם לברח לשם, ולהתחבא שם מפגעי העולם בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש וממון ופרנסה, בבחינת (תהלים קלט, ז): "אנה אלך מרוחק" וכו'.

יתברך, ולשפט עצמי בכל עת בבחינה הנ"ל - אז הייתי זוכה גם כן לאחרית טוב! - בבחינת: "ותהי אחריתי כמהו".

ובל-זה אומר, מחמת ההכרח שעקם השם-יתברך את פיו לברך את ישראל, ולחזקם ברצונות טובים ו'התבודדות', שיהיו חזקים בזה לעולם.

ומזה אנו מבינים: מה היה בדעתו להפוך לחלק על-פלגה, ולרחקם חס-ושלום מפלגה, על-ידי דבוריו וליצנות שלו וכו' הרעים.

אך השם-יתברך ברחמיו, הפך הקללה לברכה, עד שהכרח לברכם ולחזקם באמת כנ"ל, וכמו שאמרו רז"ל (במדבר רפה כ, יט): "מברכותיו של אותו רשע אנו למדים מזה היה בלבנו" וכו'.

ובודאי היה לו גם אחר-כך בחירה, לאחז על-פלגנים מאז באהבת קדשת ישראל, אבל היה קשה ערף, ועמד ברשעו גם אחר כך - עד שיעץ את בלק להכשילם בזנות על-ידי התגרות פזה, פי היה יודע גדל כח היצירה הרע, שיהיה קשה להם לעמד בזה.

"ויקחהו שדה צפים" (במדבר כג, יד)

יט.

(ח"א סה, ב"ד)

'אילנות ועשבים', הם בחינת נשמות קדושות, וכשהנשמות עושין פרות, שעושין רצונו של מקום - אזי מאירין עיני בעל השדה שעוסק בצרף תקונם, ויכולין להיות 'צופין' ורואין במקום

עד שרואה: שאין לו מנוס, כי אם אליו יתברך לבד, בבחינת: "ממך נסתי ושבתי אליך", וכמו שפתיב (תהלים נט, יז): "ומנוס ביום צר לי".

ובשביל-זה: בחינת ה'משפט' הנ"ל, שהוא בחינת 'התבודדות', נקרא רבוע, בחינת: "רבע ישראל" - כי זה העוסק בזה באמת, הוא מתהפך בדבריו לכל צד מארבע רוחות העולם, שבהם כלולים כל מה שנעשה בעולם.

עד שרואה דחקו ועמלו ומרירותו וכו' שאין לו מקום לנוס רק לנוס להשם-יתברך, להכליל בד' דאחד, פי השם-יתברך נמצא בכל עת לכל קוראיו, אפלו אם נתעו כמו שנתעו, פי רחמיו אינם כלים לעולם.

וזה: "ומספר את רבע ישראל" - שאין מי שיוכל למנות ולספר מה שנעשה מבחינת "רבע ישראל", שהוא 'משפט' ו'התבודדות' הנ"ל, איה הם שבים מכל מקומות שנתעו לשם להשם-יתברך, להכליל באחדותו יתברך, ב"ד' דאחד", על-ידי 'התחזקות הרצון' באמת - פי בודאי אי אפשר לשער מה שנעשה בזה.

וכל מי שזוכה להתחזק בזה להיות רצונו חזק תמיד אל האמת, ולא ירפה את הרצון הטוב, אפלו אם יעבר עליו מה - בודאי סוף כל סוף יהיה אחריתו טוב, שעל זה אומר (במדבר כג, י): "תמת נפשי מות ישרים הללו, ותהי אחריתי כמהו".

כי אומר על עצמו: שידע קלקולו וזהמתו העצומה שאין דגמתו כנ"ל, אף-על-פי-כן אומר: "הלואי והייתי זוכה אפלו אנכי לילך בדרך זה, להתחזק מעתה ברצונות טובים, ולפרש שיחתי בכל יום לפניו

"לא איש אל ויכזב" (במדבר כג, יט)

שצריף, וזה בחינת: "שדה צפים" (במדבר כג, יד).

נ.

(ח"א סו, ג)

'אל', הוא בחינת 'אמת' - בחינת (במדבר כג, ט): "לא איש אל ויכזב", שהוא בחינת 'עקב', כמו שאמר רז"ל (מגלה יח): "מנין שקראו הקדוש-ברוך-הוא ליעקב אל, שנאמר: 'ויקרא לו אל אלקי' וכו' (בראשית לג, כ) - פי 'יעקב' בחינת 'אמת'.

אבל כשאין עושין רצונו יתברך חס' ושלום - אזי נתחשבים עיניו. וזה בחינת: "שדה בוכים" (אהלות פי"ח מ"ד; מועד-קטן ה:), פי 'בכי' הוא 'קלקול-הראות', כמו שכתוב (קהלת יב, ב): "ושבו העינים אחר הגשם", ודרשו רז"ל (שבת קנא:): "זה הראות שהולך אחר הבכי".

נא.

(ח"ב ב, ד)

'אל' - זה בחינת 'תפלה', פי 'אל' על-שם ה'פח', שהוא 'תקיה ובעל היכלת'. ועל-ידי ה'תפלה' נקראין 'ישראל' בשם 'אל', בבחינת (מגלה יח): "מנין שקראו הקדוש-ברוך-הוא ליעקב אל, שנאמר: 'ויקרא לו אל' וכו' (בראשית לג, כ).

וכשעיניו מאירות וצופות בבחינות "שדה צופים" - אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד להביאו אל התכלית וכו'. ואזי יכול לעשות אחד מכל התפלה וכו'.

וכשרואה באחד שרחוק מהתכלית, אזי אין תפלתו עדין בשלמות פראוי, פי אינו יכול לעשות אחד מכל התפלה וכו' (עין בפנים).

וזה בחינות (שבת קד): "מנצפ"ך צופים אמרו" וכו', שתקנו הי בתחלת תבה והי בסוף תבה".

"צופים" - זה בחינות ה'בעל-השדה', כשעיניו בבחינות "שדה צופים".

פי על-ידי ה'תפלה' - כפיכיל אנו לוקחין לעצמנו הפח ממנו יתברך, פי אנו מבטלין גזרותיו. - ועל-כן נקראין 'ישראל' **'אל'**.

אזי יכול לתקן ולהסתכל על אותם שהם סמוכים אל התכלית, וכשעומדים בסוף התפלה עדין הם ב'תחלת התבה', ועל אותם שהם רחוקים מהתכלית, והם בחינות 'סוף תבה' וכו', ומתקנים אותם, ומביאים אותם אל התכלית.

וכמו שאמר רז"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א, על במדבר כג, יט): "לא איש אל ויכזב", "לא איש' הוא [משה רבנו] שעשה דברי 'אל' כזב" - פי על-ידי ה'תפלה', מבטלין גזרותיו יתברך, ואזי 'ישראל' נקראין **'אל'**.

"הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה"

(במדבר כג, כ)

כב.

(ח"א לו, ו)

זוה הוא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא יֵצֵא" (איכה ג, לח) כִּי־אִם 'אֹר פְּשׁוּט'. אֲךָ לְפִי בְּחִינַת כְּלִי הַמְּקַבֵּל הָאֹר, כִּד נְצַטִּיר הָאֹר בְּתוֹכּוֹ וְכו'.

כִּי 'אֹר הַפְּשׁוּט' הֵבֵא מְלַעִיל - הוּא בְּחִינַת 'קְמִיץ וְסִתִּים'. אֲךָ לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי הַמְּקַבְּלִים - הוּא בְּחִינַת 'צִירִי', שְׁנַצְטִיר הָאֹר לְפִי בְּחִינַת ה'כְּלִי'.

וְעַל־כֵּן פְּתִיב בְּבַלְעָם (במדבר כג, כ): "הִנֵּה בָרַךְ לְקַחְתִּי" - ב'קְמִיץ'. "וּבָרַךְ וְלֹא אָשִׁיבֶנּוּ" - ב'צִירִי'. כִּי אִפְלוּ ה'לְקִיחָה' שְׁהִיא בְּבְחִינַת 'קְמִיץ וְסִתִּים', הִיא בְּבְחִינַת 'בָּרַךְ'.

רְאִיָּה לְזָה: כִּי הוּא הִיָּה רוֹצֵה לְהַצְטִיר לְפִי בְּחִינַת ה'כְּלִי' שְׁלוֹ, בְּחִינַת 'קְלָלָה', וְלֹא הִיָּה יָכוֹל לְהָשִׁיב וּלְצַרֵּף וּלְהַצְטִיר כְּלָל לְפִי בְּחִינַתוֹ. וְזָה: "וּבָרַךְ וְלֹא אָשִׁיבֶנּוּ". וּמִפְּנֵי שְׁהִיָּה בְּשַׁעַת 'לְקִיחָה', הוּא בְּחִינַת 'בָּרַךְ' וְכו'.

וְזָה שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יא, כו): "רְאֵה אֲנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה". "לְפָנֶיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" דִּיקָא. כִּי 'לְמַעַלָּה' הוּא בְּבְחִינַת 'קְמִיץ', שְׁקִמִּץ וְסִתִּים. כִּי מְלַפְנֵי־הַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא יוֹצֵא 'אֹר פְּשׁוּט', 'אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטִים'.

אָבֵל "לְפָנֶיכֶם" לְמַטָּה - 'נְצַטִּיר' ה'אֹר' לְפִי בְּחִינַת ה'כְּלִי' שֵׁישׁ לוֹ. כִּי לְפִי הָאָדָם כֵּן נַעֲשֶׂה הַצְרוּף. אִם הוּא 'אָדָם טוֹב', נַעֲשֶׂה 'צְרוּף שֶׁל בְּרָכָה'. וְאִם לֹא, לְהַפְּדוֹ.

וּבְשִׁבְלִי־זָה יַעֲיץ בְּלָעָם לְבַלְק: "לְהַכְשִׁילָם בְּדָבָר עָרוּה!" - כִּדִּי לְקַלְקֵל 'כְּלִיָּהֶם'.

וְזָה שְׁהִתְמִיָּה אֶת־עַצְמוֹ בְּלָעָם עַל־זָה: "הִנֵּה 'בָּרַךְ' לְקַחְתִּי, 'וּבָרַךְ' וְלֹא אָשִׁיבֶנּוּ"? - "בָּרַךְ" ב'קְמִיץ'. גַּם "לְקַחְתִּי" מְשֻׁמֵּעַ: בְּרַצוֹנוֹ לְקַח.

וְנַעֲיֵן בְּאֵרִיכוֹת בְּלָקוּטֵי־הַלְכוֹת: בְּרִכוֹת־הַתּוֹרָה א / קְרִיאַת־שְׁמַע ד / קְרִיאַת־שְׁמַע־שְׁעֵל־הַמַּטָּה א / פְּסַח ה / יִי־נֶסֶד ד / נְזִקֵי־שְׁכָנִים ב].

"לֹא הֵבֵיט אֹן בִּיעֻקֵּב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל"

(במדבר כג, כא)

"לֹא הֵבֵיט הַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא אֹן שְׁבִיעֻקֵּב" - שְׁבִיעֻהֵן עוֹבְרִין עַל דְּבָרֵי, אִינוּ מְדַדְק אַחֲרֵיהֶם לְהַתְּבוּנָה בְּאוֹנוּיּוֹת [אֹן] שְׁלָהֶם וּבַעֲמֵלָן שְׁהִם עוֹבְרִים עַל דָּתוֹ. (רש"י)

"לֹא הֵבֵיט אֹן בִּיעֻקֵּב, וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל" - אָמַר בְּלָעָם: אִינוּ מְסַתְּפֵל בְּעִבְרוֹת שְׁבִידָם, אִינוּ מְסַתְּפֵל אֶלָּא בְּזָכוֹת שְׁלָהֶם. (תַּנְחוּמָא בְּלַק יד)

כג.

(ח"א לא, בַּסּוּף)

מְאֹד יָקָר ה'פְּסוּפִין' וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת' לְדָבָר שְׁבִקְדָּשָׁה - כִּי עַל־יְדֵי ה'פְּסוּפִין' נַעֲשִׂין 'נְפָשׁוֹת'.

שְׁעַל־יְדֵי שְׁנַכְסָף וּמִשְׁתּוֹקֵק לְדָבָר - אֲזִי לְפִי הַפְּסוּפִין וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת, נַעֲשׂוּ 'נְקֻדּוֹת', וְנַצְטִירִין ה'אוֹתִיּוֹת' שְׁבַתּוֹד הַדָּבָר שְׁהוּא נְכָסָף - שְׁהִם בְּחִינַת 'נְפֶשׁ' שְׁמְקַבְּלִין עַל־יְדֵי ה'פְּסוּפִין'.

הִיָּנוּ: אִם נְכָסָף לְדָבָר טוֹב, נַעֲשֶׂה מִהַפְּסוּפִין נְפֶשׁ קְדוּשָׁה. וְכֵן לְהַפְּדוֹ אִם נְכָסָף לְרַע' חֲסִי־שְׁלוֹם.

וּכְדִי שְׁתַּצֵּא הַנְּפֶשׁ מִכַּח אֶל הַפַּעַל, צְרִיף לְדָבָר בְּפָה, הַפְּסוּפִין וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת

נה.

(ספר המדות, בטחון ח"ב ב; הרהורים ח"ב ב)

מי שנשמר מ'הרהורי עבודת-זרה' - זוכה בכל-פעם ל'בטחון', עד שאינו דואג מזה יאכל למחר. והוא במדרגת (תהלים סח, כ): "ברוך ה' יום יום".

ועל-ידי-זוה [הקדוש-ברוך-הוא]: "לא הביט און ולא ראה עמל בו" (במדבר כג, כא), וכל הנוגע בו כאלו נוגע בבית-עיניו.

"ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו" (במדבר כג, כא)

נו.

(ח"ב ח, יא)

'תרועה' - זה בחינת 'רוח-נבואה', בבחינת (במדבר כג, כא): "ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו", ותרוממו: "ושכינת מלכיהון בהון": הינו: 'השראת-השכינה', בחינת 'נבואה'.

נד.

(טיחות-הר"ן קב)

"ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו" (במדבר כג, כא). "ותרועת" - לשון 'שבירה', כמו שכתוב (תהלים ב, ט): "תרעם בשבט ברזל".

הינו: כשמשברין ה'כפירות' - אזי: "מלך בו" - שמוצאין 'המלך יתברך' גם בתוך הכפירות עצמן, כי גם בהכפירות בעצמן מלכש חיותו יתברך.

וכו'. ועל-ידי-זוה נגמרין ויוצאין הנפשות וכו', ונצטירו ונעשין כלי' לקבל טוב וכו'.

זוה שאמרו רז"ל (ביצה טז. על שמות לא, יז): "וינפש, כיון ששבת, וי אבדה נפש" - הינו: שבת-חלת השבת שצריך לקבל נפש-יתרה, אנו זוכרין מ'אבדת-הנפש' בחל, ואומרים: "וינפש, וי אבדה נפש", ומתחילין להתגעגע אחריה. ועל-ידי-זוה בעצמו שאנו מתגעגעין אחר ה'נפש', מזה בעצמו נתהוה ה'נפש-היתרה'.

זוה שכתוב (במדבר כג, כא): "לא הביט און ביעקב" - על דרך שדרשו רז"ל (קדושין לט:): "מחשבה רעה אין הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה".

זוהו: "לא הביט און", ראשיתבות: "וי אבדה נפש" (ביצה שם), שהוא בחינות השתוקקות וכסופין'.

הינו: ש'השתוקקות וכסופין רעים' אין הקדוש-ברוך-הוא מצרף. וזה: "לא הביט און ביעקב".

נד.

(ח"ב יז)

דרך השם-יתברך: להביט על הטובות שעושין. ואף שנמצא בהם גם-כן מה שאינו טוב, אינו מסתכל על-זה. כמו שכתוב (במדבר כג, כא): "לא הביט און ביעקב" (עין רש"י ותנחומא - מובא לעיל).

מכל-שכן: שהאדם אסור לו להביט על חברו לרעה, למצא בו דוקא מה שאינו טוב, ולחפש למצא פגמים בעבודת חברו. רק אדרבא: מחיב להביט רק על הטוב.

"כָּעַת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פֶּעַל אֵל"
(במדבר כג, כג)

זֶה בְּחִינַת הָאֲרֶת־הַרְצוֹן, בְּחִינַת (במדבר כג, כג): **"כָּעַת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פֶּעַל אֵל"**.

כח.

(ח"ב א, א)

אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִבְרָא, שִׁיְהִיָּה לּוֹ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלָאכִים, וְזֶה הַתְּכַלִּית וְהַסּוּף שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ירושלמי שבת פ"ב): **"עֵתִידִין צְדִיקִים שִׁיְהִיָּה מִחֲצַתָן לַפְּנִים מִמְּלֶאכֵי־הַשָּׁרֵת"**, שְׁנֵאמַר (במדבר כג, כג): **"כָּעַת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פֶּעַל אֵל"**. **"שֶׁהַמְּלָאכִים יִצְטָרְכוּ לְשֵׂאל מִיִּשְׂרָאֵל, כְּשִׁירְצוֹ לִידַע מַה פֶּעַל אֵל"** (רש"י שם; תנחומא בלק יד).

וְצָרִיךְ כָּל־אֶחָד לְרֹאוֹת: שִׁיבּוֹא לְזֶה הַתְּכַלִּית, שִׁיְהִיָּה לּוֹ מִמְשָׁלָה עַל מְלָאכִים. אֵךְ צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצֻמוֹ מְאֹד: שֶׁלֹּא יִקְנָאוּ בּוֹ מְלָאכֵי־הַשָּׁרֵת וַיִּפְּלוּ אוֹתוֹ חֵס־וְשָׁלוֹם.

כט.

(ח"ב ז, י)

עַל־יְדֵי כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד, עַל־יְדֵי־זֶה מִי שֶׁהוּא אִישׁ־חַיִל, יְכוּל לְקַבֵּל בַּעַת הָאֲכִילָה הָאֲרֶת־הַרְצוֹן, שִׁיֵּאִיר לּוֹ הַרְצוֹן בַּעַת הָאֲכִילָה, וַיִּשְׁתַּוְּקַק וַיִּכַּסֶּף מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּרַצוֹן מִפְּלֶגֶ וְכוּ'.

[לְקוּטֵי־עֲצוֹת, אֲכִילָה טז: מִי שֶׁזִּזְכָּה לְרַבִּי אֲמַתִּי שִׁיּוֹדַע לְהֵאִיר הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה בְּיִשְׂרָאֵל כְּרֵאוֹ, וְהוּא אִישׁ חַיִל וְלֹא לְהַפִּיךְ שְׁקוּרֵינִי שְׁלִימִזְלִינִי, עַל־יְדֵי־זֶה יְכוּל לְקַבֵּל בַּעַת הָאֲכִילָה הָאֲרֶת־הַרְצוֹן הַמְּפֹלֵג, דְּהֵינּוּ שִׁיֵּאִיר לּוֹ הַרְצוֹן בַּעַת הָאֲכִילָה, וַיִּשְׁתַּוְּקַק וַיִּכַּסֶּף מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, בְּרַצוֹן מִפְּלֶגֶ בְּלִי שְׁעוֹר בְּלִי שׁוּם יְדִיעָה, שֶׁלֹּא יֵדַע כָּל־מָה הוּא רוֹצֵה, רַק רַצוֹן פְּשׁוּט בְּכָל־זֶה הַנֶּפֶשׁ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ].

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קמה, טו): "וְאֵתָה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בַּעַתוֹ". "בַּעַתוֹ" -

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ירושלמי שבת פ"ב - עַל פְּסוּק הַנ"ל): **"עֵתִידִין צְדִיקִים שִׁיְהִיָּה מִחֲצַתָן לַפְּנִים מִמְּלֶאכֵי־הַשָּׁרֵת"**. **"מִחֲצַה" - זֶה בְּחִינַת מְקִיפִים, ה'מִחֲצַה שֶׁל הַשֶּׁכֶל. וְלַעֲתִיד יְהִיָּה מִחֲצוֹת הַמְּקִיפִים שֶׁל הַצְּדִיקִים, לְמַעַלָּה מִמְּקִיפִים שֶׁל מְלָאכֵי־הַשָּׁרֵת, וְאִזּוּ יְהִיָּה הַשְּׁגָתָם בְּחִינַת מ'ו"ה, בְּחִינַת: "מ'ו"ה פֶּעַל אֵל" - בְּחִינַת הָאֲרֶת־הַרְצוֹן, שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִן הַכֹּל.**

וְזֶה שְׁמַתְגַּלְהָ הָאֲרֶת־הַרְצוֹן בַּעַת הָאֲכִילָה דְּיוֹקָא - כִּי ה'פְּרִנְסָה נִמְשָׁךְ מִה'מְלָכוֹת וְכוּ', וְעַל־כֵּן מִי שֶׁרוֹצֵה לְקַבֵּל פְּרִנְסָה, צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה לּוֹ קֶצֶת מִמְשָׁלָה וְכוּ', וְה'מְלָכוֹת מְקַבֵּל ה'פְּרִנְסָה מִן ה'יָדִים שִׁישׁ ב'יָם־הַחֲכֵמָה וְכוּ'.

בְּבְחִינַת (תהלים שם, טז): "פּוֹתַח אֵת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רֶצוֹן" - הֵינּוּ: שֶׁה'פְּרִנְסָה נִמְשָׁכֶת מִבְּחִינַת ה'יָדִים.

וְזֶהוּ: "וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רֶצוֹן" - בְּחִינַת הָאֲרֶת־הַרְצוֹן שְׁמַתְגַּלְהָ בְּתוֹךְ ה'פְּרִנְסָה, בְּבְחִינַת: "וְאֵתָה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲכָלָם בַּעַתוֹ" כִּנ"ל וְכוּ'.

וְזֶהוּ (תהלים קד, כז): "לָתֵת אֲכָלָם בַּעַתוֹ", בַּעַתוֹ דְּיוֹקָא, בְּחִינַת הָאֲרֶת־הַרְצוֹן שְׁמַתְגַּלְהָ בְּתוֹךְ ה'פְּרִנְסָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "כָּעַת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פֶּעַל אֵל", בְּחִינַת: "וְאֵתָה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲכָלָם בַּעַתוֹ", בְּחִינַת: "פּוֹתַח אֵת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רֶצוֹן" כִּנ"ל.

וְזֶהוּ (קהלת י, יז): "שְׁרִיף בַּעַת יֹאכְלוּ". "בַּעַת" - זֶה בְּחִינַת הַתְּגַלּוּת־הַרְצוֹן

שמתגלה בשעת אכילה, בחינת: "פעת
יאמר" וכו' פנ"ל.

"יאכל טרף" - זה בחינות שלמות
המזבח, בחינת: "מזבח בחלקו
של טרף" פנ"ל.

וזו נעשה על-ידי: "ונכסי עממיא יירת"
- הינו על-ידי גרים, כמו שאמרו
חז"ל (בבא-בבא מ.ב. נג. קמט. ועוד) לענין ירשת
הגר: "כל הקודם בנכסי הגר, זכה".

אך איך אפשר לעשות גרים? - על-ידי
'צדקה'. פי על-ידי 'צדקה' לוקח
לעצמו רעים ואוהבים, ועל-ידי-זה נזדבד
האזיר, ונתרבה האזיר הנח והזך.

ואזי כשמדבר דבור הישראלי, דבור
הקדוש, נכתב ונחקק בהאזיר והולך
ונשמע למרחוק, ואזי הדבור נכתב בספריהם
של העכו"ם, והם מוצאים בספריהם הפך
אמונתם, ונתגרים.

וזו מחמת בחינת ה'טוב-הכבוש' תחת
ידם וכו'. ובתחלה זה ה'טוב-הכבוש'
זוכר שבא ממקום קדוש ועליון מאד, ואחר-
כך מתגברין וכובשים אותו, עד שהטוב
שוכח מעלתו.

ועל-ידי ה'דבור הישראלי' פנ"ל, אזי זה
ה'טוב-הכבוש' שם, מוצא אותו
בספריהם, ונזכר מעלתו שבא ממקום עליון
מאד, ומתחיל להצטער ולהתגעגע שנפל
ממקום גבוה, ועתה כבושה בידם.

ומחמת שפבר נקשר ונתפס מאד הטוב
אצלם בקשרי-קשרים, על-פן
כשמתחיל לחזר, מושך ותולש עמו עוד
מהרע שלהם, וזה הוא בחינת ה'גרים',
בחינת הרע' שנתלש מהם עם ה'טוב'.

ולפעמים כשהרע רואה שהטוב
משתוקק וממשיך עצמו

"לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה"
(במדבר כג, כד)

ל

(ח"א יז, ג'ד-ה'ד-ז)

להכניע ולבטל 'פסילות-השכל' - הוא
על-ידי בחינת 'מזבח', 'אכילה
בפשרות'.

וזו בחינת (זבחים נג.): "מזבח בחלקו של
טרף", בחינת (תהלים קיא, ה): "טרף נתן
ליראיו", בחינת 'אכילה בפשרות', שעל-
ידי-זה מכניעין ו'טורפין' אותה, הינו:
הקלפות והפסילות.

ולהשלים 'פגם-המזבח', 'פגם-האכילה'
- הוא על-ידי גרים' - פי
ה'עבודה-זרה' אין להם כח פי אם מ'פגם-
המזבח'.

וזו שפתוב (מלאכי א, יא): "בכל מקום
מקטר ומגש לשמי" - פי פחם הוא
מ'פגם חלקי המזבח', מה'ניצוץ-הקדוש'
של ה'מזבח-דקדשה' שנפל לשם.

ועל-ידי ה'גרים', שמשליך אמונתו אחר
אמונת ישראל - מכניע
ה'עבודה-זרה' שנעשה מ'פגם חלקי
המזבח', וחוזרין 'ניצוץ חלקי המזבח'
למקומם, ונשלים ה'מזבח'.

וזו בחינות (במדבר כג, כד): "לא ישכב עד
יאכל טרף ודם חללים ישתה",
ותרגומו: "ונכסי עממיא יירת".

ורוצה לחזור למקומו - מתגברים על הטוב ביותר ומביאים אותו לתוך העלמה יתרה, לתוך פנימיות מחשבתם, שמתחילים לחשב מחשבות על הטוב, ומכניסים הטוב בהעלם והסתר יותר.

ואזי יוצא הטוב על-ידי הולדה שמולידים, בזרע הילודים. פי ה'טוב, גנוז ונעלם בפנימיות מחשבתם ומחם, ומשם ה'הולדה'.

ואזי אין כח בהרע של הילודים, להתגבר על ה'טוב' שבתוכם, ויוצא ה'טוב' על-ידי ה'ילודים', ונעשו 'גרים'.

וזוה בחינת: "לא ישכב עד יאכל טרף" - בחינת 'שלמות המזבח' בנ"ל. "ודם חללים ישטה", ותרגומו: "ונכסי עממא יירת" - הינו בחינת 'גרים' הנ"ל.

וזוה: "ונכסי עממא" - בחינת הטוב שנתפסה אצל העכו"ם, שהביאו אותו בהעלם והסתר בפנימיות מחשבתם בנ"ל, שיוצא על-ידי זרע הילודים, ונעשין 'גרים' - ועל-ידי זרע נשלם ה'מזבח'.

"שתם העין" (במדבר כד, ג)

לא.

(ח"א לו, א-ב)

'שבעים-פנים' של תורה, הם פנגד 'שבעים-לשון'. וזהו כָּלִל: שכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, מנסין ומצרפים אותה בגלות של שבעים-לשון, הינו: ב'תאוותיהן'.

ו'כָּלִּלֹת שבעים-לשון' של 'מדותיהן הרעות' - היא 'תאות-נאות'.

ו"בלעם היה פנגד משה בקלפה" וכו' (זהר בלק קצג). גם אותיות 'בלעם' מרמזין שהוא בקלפה פנגד התורה וכו', ע' [של בלעם] פנגד ע' פנים וכו'. ומחמת שהוא בקלפה, לפיכך הוא משקע בתאוה הזאת ביותר.

ובשביל-זוה דרשו חז"ל (ברכות יב: על במדבר טו, לט): "ואחרי עיניכם, זו נאות" [בחינת ע' הנ"ל]. גם בלעם נקרא "שתם העין" (במדבר כד, ג-טו) - מחמת שהוא 'כָּלִּלֹת מדה-רעה' של מדות-רעות של ה'שבעים לשון'.

"מה טבו אהליך יעקב, משפנתיך ישראל. פנחלים נטיו, פגנת עלי נהר, פאהלים נטע ה', פארזים עלי מים" (במדבר כד, ה-ו)

"משפנתיך" - אף בשהן תרבין, לפי שהן משכונ עליכם, וחרבנן פפרה על הנפשות. (רש"י)

תנאי התניתי עמהם: אם יחטאו, יהא בית-המקדש מתמשכן עליהם, שנאמר (ויקרא כו, יא): "ונתתי משכני בתוכם" - אל תהי קורא 'משכני', אלא 'משכוני'. וכן בלעם אומר (במדבר כד, ה): "מה טבו אהליך יעקב, משפנתיך ישראל" - שני 'משכונות'. ונקראו "אהליך" בשם בניו, ו"משפנתיך" בשם חרבים. (שמות רבה לא, י; תנחומא משפטים יא)

אמר רבי יוחנן: מברכתו של אותו רשע, אתה למד מה היה בלבו. בקש לומר: שלא יהו להם בתי-פנסיות ובתי-מדורשות. (סנהדרין קה: - רש"י: הוא היה רוצה לקללם בקה: שלא יהיו בתי-פנסיות, ולא נתן רשות, ואמר: "מה טבו אהליך").

למה נסמכו 'אהלים' ל'נחלים'? - דכתיב: "פנחלים נטיו, פגנת עלי נהר, פאהלים נטע" וגו' - לומר לה: מה 'נחלים' מעלין את האדם מטמאה לטהרה, אף 'אהלים' מעלין את האדם מכף-חובה לכף-זכות. (ברכות טו, טז)

וכי מה טיבן של נחלים אצל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, שאומר: "בנחלים נטיו", אצל: "מה טבו אהליך יעקב?" - אלא לומר לה: מה 'נחלים' מעלין את האדם מן הסמאה לטהרה, כך בתי-כנסיות ובתי-מדרשות מעלין את האדם מן הסמאה לטהרה. ביצד? אלא מביאין את האדם מחובה לזכות. לכה נאמר: "בנחלים נטיו".
(תנא-דביי-אליהו-רבה פכ"א)

שנכשל כבר במה שנכשל ורוצה לשוב, שבהכרח שיעבר באלו המקומות - ומכלם יצילנו השם על-ידי תקף הרצון-דקדשה, שיזכה על-ידי התקשרות לצדיקי-אמת, וכנ"ל.

לב.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, מה)

ה'משפן' נעשה בקדשה בזאת, שאפלו בחרבנו יגן על ישראל, בבחינת (שמות לח, כא): "אלה פקודי המשפן, משפן", "משפן בבנינו, ומשפן בחרבניה" (שמות-רבה לא, י; תנחומא משפטים יא; לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, ד).

בבחינת (במדבר כד, ה): "מה טבו אהליך יעקב משפנתיה ישראל", ודרשו רז"ל (רבה ותנחומא שם): "אפלו פשהם חרבים, מגנים על ישראל".

ובשביל-זה הקימו את המשפן בכל-פעם, ופרקוהו בעצמן, ונסעו עמו ממקום למקום, במדבר השף ואפלה, מקום נחש שרף ועקרב" וכו' (דברים ח, טו), ואחר-כך חזרו והקימוהו וכו' - להורות לדורות: שאפלו פשהמשפן יהיה נפרק וחרוב, יגן עליהם.

ואם יקשרו רצונם תמיד בקדשת המשפן ובית-המקדש וכליו, והכל בכח ה'צדיקי-אמת' העוסקים ב'בנין המשפן' בכל דור ודור, כמו שפתוב בהתורה 'אזמרה' וכו' (ח"א רפב) - על-ידי-זה יוכלו לעבר בשלום, בכל ה'מדבריות', בכל מיני 'חשף וצלמות', אפלו בשעוברים חסו-שלום במקום נחש ושרף ועקרב וצמאון" וכו'.

שבכל מקומות אלו, בהכרח שיעבר בהם הרוצה לגשת אל הקדש, בפרט מי

לג.

(לקוטי-הלכות, בית-הכנסת ו, כב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוכחה')

"מה טבו אהליך יעקב משפנתיה ישראל" (במדבר כד, ה) - "נאמר על המשפן ובית-המקדש" (במדבר-רבה יב, יד), ו'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות' של ישראל "שהם בחינת מקדש מעט" (מגלה כט).

וזהו (במדבר שם): "בנחלים נטיו פגנת עלי נהר, פאהלים נטע ה' פארזים עלי מים".

"בנחלים נטיו" - זה בחינת (משלי יח, ד): "נחל נובע מקור חכמה", שמשם עקר הכח והגבורה של כל ה'בעלי-כח'. כי עקר הכח וההתגברות, הוא על-ידי ה'חכמה', "שהוא בחינת 'כח מזה'" (תקוני-זוהר ד, כ) "החכמה תחיה" (קהלת ג, יב), ומשם כל הכח והחיות של כל הברואים.

ועל-כן "בנחלים נטיו" - מרמז על 'כח התפלה של הבעל-כח', שנמשך מבחינת: "נחל נבע מקור חכמה", שחכמתו הוא "בנהר שאינו פוסק, וכמעין המתגבר" (אבות פ"ו מ"א).

כי הוא נובע תמיד מקור-החכמה, ומתגבר בכל-פעם בעצם כחו נגד הסטרא-אחרא, עד שמשויה כל התקונים, שעל-ידי-זה גדלים כל הריחות, על-ידי ה'נהר היוצא מעדן להשקות את הגן" (בראשית ב, י).

וְזָהוּ (במדבר שם): "פָּנַגְתָּ עָלַי נָהָר" - בְּחִינַת נָהָר הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן, שְׁמִשָּׁם גְּדָלִים כָּל הָרִיחוֹת'.

וְזָה (שם): "כַּאֲהָלִים נָטַע ה'" - שְׁהֵם מִיַּי בְּשָׁמַיִם וְרִיח־טוֹב וְנִפְלָא, שְׁנִמְשָׁד עַל-יַדִּי הַנָּהָר הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן, כַּנ"ל.

וְזָהוּ (שם): "כַּאֲרָזִים עָלֵי מַיִם" - בְּחִינַת הַתְּפִלָּה-בְּבַחֲיִנַת-דִּין, שֶׁהוּא "מַטָּה עֵז", שֶׁהִיא 'קִשָּׁה כַּאֲרָז'.

וְזָהוּ: "עָלֵי מַיִם" - כִּי עַל-יַדֵּי-זָה נִמְשָׁכִין מִיַּמֵּי-הַדַּעַת, בְּחִינַת (ישעיה יא, ט): "וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' בַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים", שְׁעַל-יַדֵּי-זָה נִמְשָׁכִין כָּל הַתְּקוּנִים.

לד.

(לקוטי-הלכות, בציעת-הפתח, זיג"ז)

עַקֵּר הַתְּקוּן: עַל-יַדֵּי הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת מִכָּל הַטְּמָאוֹת וְהַגְּלוּלִים וְהַטְּנוּפִים הַבָּאִים עַל-יַדֵּי "הַבְּגָדִים הַצְּאִים" (זכריה ג, ד), כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת טז, ע) עַל (במדבר כד, ו): "כַּנְחָלִים נָטִיבוּ וְכוּ', מַה נְחָלִים מַעֲלִין אֶת הָאָדָם מִטְּמָאָה לְטַהֲרָה, אַף דְּבַר־תּוֹרָה".

וְזָה בְּחִינַת גְּדָל הַמַּעֲלָה שֶׁל בְּתֵי-כְנִסְיוֹת-וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת שְׁעוֹסְקִים בָּהֶם בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, "שֶׁהֵם בְּחִינַת מְקַדְּשׁ מַעַט" (מגלה כט.).

כִּי עַקֵּר הַטְּהָרָה מִבְּחִינַת "בְּגָדִים הַצְּוֹאִים" הַנ"ל, שְׁמָהֶם כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲפוּבִים מַעֲבֹדַת הַבּוֹרְאֵי-תְבָרָה - הוּא עַל-יַדֵּי הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא נִקְרָאת "בְּאֵר מַיִם חַיִּים" (שיר-השירים ד, ט), וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּמְּשָׁנָה (אבות פ"ו מ"א): "וּכְנָהָר שְׂאִינוֹ פּוֹסֵק, וְכַמְעֵין הַמַּתְגַּבֵּר".

כִּי הַתּוֹרָה הִיא "מְקוֹר מַיִם חַיִּים" (ירמיה ב, יג; יז, יג), שְׁמִטְהָרֶת מִכָּל הַגְּלוּלִים וְהַטְּנוּפִים, בְּחִינַת "מַיִם טְהוֹרִים", בְּחִינַת (יחזקאל לו, כח): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמָאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם".

כִּי הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת "נָהָר שְׂאִינוֹ פּוֹסֵק, וְכַמְעֵין הַמַּתְגַּבֵּר", שְׂאִין שׁוֹם טְמָאָה וְלִכְלוּד יָכוֹל לְהַתְּקִים כְּנִגְדָּה, כִּי כָּל הַטְּמָאוֹת וְהַגְּלוּלִים שְׁבַעוֹלָם הִיא שׁוֹטְפֶת אוֹתָם וּמְבַטֶּלֶת אוֹתָם בְּרַגַע קְלָה.

וְעַקֵּר הַנֵּס וְהַיְשׁוּעָה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי הַצְּדִיקֵי-אֲמֵת, שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה תָּמִיד וְכוּ'.

וְזָהוּ בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת הַבְּתֵי-כְנִסְיוֹת וּבְתֵי-מְדַרְשׁוֹת' וְכוּ' - כִּי בְּיָדֵי אִישׁ אֶחָד לְבַדּוֹ, קִשָּׁה לוֹ לְזִכּוֹת.

אֲבָל כְּשִׁמְתַּחֲבָרִים רַבִּים יַחַד, וּבוֹנִין בֵּית-הַמְּדַרְשׁ לְעֶסֶק בּוֹ בְּתוֹרָה, וְכוֹנְנִתָם אֶל הָאֲמֵת-לְאֲמֵתוֹ, לְהַפְּלִל עַל-יַדֵּי עוֹסְקֵם בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, בְּצְדִיקֵי-אֲמֵת וְכוּ' - בְּיָדֵי "הֵן אֵל כַּבִּיר לֹא יִמָּאֵס" (איוב לו, ה), כִּי "זְכוּתָא דְרַבִּים עֲדִיף" (בְּרִכּוֹת ח, ו) וְכוּ'.

וְזָה (במדבר כד, ה): "מַה טָּבוֹ אֶהְלִיף יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתִּיף יִשְׂרָאֵל", שְׁמִדְבַר בְּשִׁבַח 'בְּתֵי-כְנִסְיוֹת וּבְתֵי-מְדַרְשׁוֹת'.

וְזָהוּ (שם פסוק ו): "כַּנְחָלִים נָטִיבוּ וְכוּ' - כִּי הֵם מְטַהֲרִין אֶת הָאָדָם כְּמוֹ "נְחָל נוֹבֵעַ" (משלי יח, ד), כִּי הֵם בְּחִינַת "נָהָר שְׂאִינוֹ פּוֹסֵק, וְכַמְעֵין הַמַּתְגַּבֵּר", שְׁעוֹמְדִין תָּמִיד כְּנִגְדֵי "הַבְּגָדִים הַצְּוֹאִים" לְטַהֵר מִכָּלם וְכוּ'.

כִּי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּחִינַת "נְחָל נוֹבֵעַ" וְכוּ', בְּחִינַת "מְקוֹר מַיִם חַיִּים" - מַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם תָּמִיד, וּמְטַהֶרֶת מֵהֶם כַּנ"ל, שְׁזָהוּ

מעלת הבית הפנסת ובית המדרש, שמחמת שיש מקום קבוע לתורה ותפלה, על-ידי-זה סוף-כל-סוף נטהר מהם וכו'.

כי אדם יחידי, יכולין להפיל חסוֹשֶׁלוֹם על-ידי התגברותם, אבל פשיש בית-המדרש קבוע, כל מי שהוא בכלל אנשי הבית-המדרש הקדוש, ואינו מפריד עצמו מהם לגמרי חסוֹשֶׁלוֹם, בודאי יתגבר קדשת הבית-המדרש שכלול מעסק התורה של רבים וכו'.

וזוה שטרח דוד המלך עליו-השלום כל-כה, למצא מקום להשם, כמו שפתוב (תהלים קלב, ד): "אם אתן שנת לעיני וכו', עד אמצא מקום לה" - כי צריך שיהיה מקום-קבוע להקדשה, שזהו בחינת גדל מעלת קדשת הבית-המקדש, כדי שלא תוכל הסטרא-אחרא להפיל את האדם.

כי מאחר שנשאר מקום-קבוע, שהוא הבית-המקדש וכו' - לעולם תתגבר קדשתה עליהם.

אבל בעוונותינו הרבים התגברה הסטרא-אחרא על-זה בעצמה, והחריבה הבית-המקדש, ועתה נחמתנו על-ידי הבתי-פנסיות ובתי-מדרשות וכו' - כי בכל בית-הפנסת ובית-המדרש נמשך קדשת הבית-המקדש וכו'.

כי על-ידי קביעת הקדשה של הבתי-פנסיות ובתי-מדרשות, נטהרין ישראל. כי קדשתם הקבוע, יעלה על כל התגברות המונעים שנמשכין מ"הבגדים הצואים", אף-על-פי שמתעוררים בכל-פעם ביותר, ומשתטחים ומתפשטים מאד מאד, בפרט בידורות הללו, באשר יודע כל אחד בנפשו.

כי קביעת הקדשה של הבתי פנסיות ובתי מדרשות עולה על כלם, ומטהרת מכלם, פנחלים המטהרים, בבחינת (במדבר כד, ו): "פנחלים נטיו", כמו שדרשו רז"ל (ברכות טז): "מה נחלים מטהרין את האדם, אף בתי-פנסיות ובתי-מדרשות מטהרין" וכו', וכנ"ל (עיר-שם עוד באות כז).

לה.

(לקוטי-הלכות, תפלת-המנחה ז, פז-צ)

ה'בתי-פנסיות ובתי-מדרשות' מטהרין הכל, כמו שאמרו רז"ל (ברכות טז): על פסוק (במדבר כד, ה-ו): "מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל, פנחלים נטיו" - "מה נחל מטהר, אף בתי-פנסיות ובתי-מדרשות מטהרין" וכו'.

ובל-זה הוא בכח ה'קבוצי-הקדוש' שעוסק הצדיק לקבץ ולאסף בכל-עת לקרבם להשם-יתברך, שזהו בחינת ה'בית-המדרש הקדוש' שלו, בחינת "מקדש מעט" (מגלה כט), בחינת 'בנין הבית-השלישי', שיהיה נבנה בזכות 'יעקב', שלא יחרב לעולם וכו' כנ"ל.

וזוה (במדבר כד, ה): "מה טבו אהליך יעקב, משכנתיך ישראל" - שהם הבתי-פנסיות ובתי-מדרשות, שהם בחינת ה'משכן ובית-המקדש' כנ"ל.

שראה 'בלעם': שעקר כח ישראל בכל הגליות, בפרט הגלות-האחרון הארץ הזה - הוא על-ידם. פי 'בלעם' ברה את ישראל שלשה פעמים, בנגד ה'שלשה בנינים' של 'בתי-מקדשנו'.

כי "בלק ובלעם היו קוסמים ומכשפים גדולים" (שערי-הפסוקים, פרשת בלק), וראו

יתגברו עליו בכח הצדיקים האמתיים שבכל דור, כנ"ל.

וזהו (שם פסוק ו): **"כנגת עלי נהר"**, ודרשו רז"ל (ברכות טז): **"מה נחלים מעלין את האדם מטמאה לטהרה, אף הבתי מדרשות מעלין מטמאה לטהרה"**, הינו כנ"ל.

וזהו (שם): **"כנגת עלי נהר"** - זה בחינת מה שנתבאר לעיל: שעקר תקון ה'בית המדרש' שהוא בחינת **"מקדש מעט"**, הוא מה ששם מתקבצין כל ה'נקודות טובות' וכל 'התעוררות טוב' של כל אחד, אפלו של הגרוע שבגרועים.

כי בתוך הכלל, הכל מצטרף יחד, ונחשב אצלו יתברך, כי **"הן אל בביר לא ימאס"** (איוב לו, ה).

עד שנחשב ל'אתערותא דלתתא', שעל-דייזה עקר התקון, כי השם יתברך מצפה לזה מאד.

ותבך מתעורר 'אתערותא דלעלא' לסייעם - כי שם בבית המדרש, בחינת ה'בית המקדש', מתועד ומתיחד ב'יחוד שלם ונפלא', 'אתערותא דלתתא' עם 'אתערותא דלעלא'.

וזה בחינת: **"כנגת עלי נהר"** - הינו: כמו גן שצומחים בו פרות, כשהוא אצל הנהר, שתבך בשזרעין בו, נמשך עליו מימי הנהר, להשקותו ולהצמיחו מהרה.

מה שאין-בן שארי גנות בשזרעין אותן, שצריכין להמתין עד ישקיף השם משמים, להוריד עליהם גשמי-ברכה להצמיחם.

גדל התרפנות שיהיה לישראל מחמת התגברות הסטרא-אחרא להחטיאם בכל-פעם, ועל-בן רצו לעקר את ישראל לגמרי חסו-ושלום. אבל ה' לא עזבנו בידם, **"והפך הקללה לברכה"** (דברים כג, ו).

ועל-בן כשראה בלק שברכם ברכה הראשונה - עדין לא שב מדעתו הרעה, מחמת שצפה: **ש'בית-הראשון'**, שהוא בחינת **'ברכה הראשונה' של בלעם** - סופו לחרב, על-בן סבר שיתגבר עוד, אולי תחול הקללה חסו-ושלום וכו'.

וכן בפעם השני שהוסיף בלעם לברכם, חזר והתחזק ברשעתו להוליכו למקום-אחר - אולי תחול הקללה חסו-ושלום משם, מחמת שראה: שגם ה'בית-השני' יהיה נחרב, וכנ"ל. ובפרט ששם **"אל המדבר פניו"** (במדבר כד, א), **"אל חטא העגל"** (תרגום-אונקלוס, יהונתן, וירושלמי).

וגם בעצם רשעתו ראה: שאי-אפשר להשיג קץ האחרון, כי הוא נעלם מאד מאד, על-בן סבר: שעתה בפעם-השלישית, תחול הקללה חסו-ושלום.

אבל השם יתברך בעצם רחמיו מאד, באשר עקם את פיו עד שהכרח לברכם, פתח תבך בתחלת הברכה (שם פסוק ה): **"מה טבו אהליך יעקב, משכנתיך ישראל"**.

שהוא מה שכתבנו לעיל: שבכח ה'אהלים הקדושים' וה'משכנות' של יעקב ו'ישראל', שהם ה'בתי-בנסיות ובתי-מדרשות של הצדיקים-אמת', שהם בחינת **"מקדש מעט" - על-דייזה לא יוכל לבלע את ישראל חסו-ושלום, כי על-דייזה**

כְּמוֹ-כֵן מִמֶּשֶׁה, הֵם הַבְּתִי-כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹתָּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל - שְׁכָל הַתַּפְלוֹת וְהַתּוֹרוֹת וְהַעֲבוּדוֹת שְׁעוֹשִׂים בְּהַתְקַשְׁרוֹת הַקְּבוּץ-הַקְּדוֹשׁ שֶׁבְּבִתֵי-כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת - נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם מִיַּד מִ"הַנְּהַר הַיֵּצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן" (פְּרָאשִׁית ב, י) לְהַצְמִיחֵם וּלְגַדֵּל פְּרוֹתֵיהֶם מִהֵרָה.

כִּי בַחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא' יוֹרֵד עֲלֵיהֶם מִיַּד, בְּזָכוֹת הַקְּבוּץ-הַקְּדוֹשׁ שֶׁמֵתְקַבְּצִים אֶל הַצְּדִיקֵי-הָאֱמֶת וּכְנ"ל, כִּי הַיַּחֲוֵד וְהַתּוֹעֵדוֹת שֶׁל ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַתְתָּא', הוּא מִמֶּשֶׁה כְּמוֹ צְמִיחַת פְּרוֹת הַגֵּנָה.

כִּי אֲהִי-עַל-פִּי שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בּוֹרָא וּמְקַיֵּם הַכֹּל, כִּי הוּא בּוֹרָא פְּרִי הָעֵץ, וּפְרִי הָאֲדָמָה, וְכֹל מִיַּיִ צְמָחִים שֶׁבְּעוֹלָם - אֲהִי-עַל-פִּי-כֵן בְּרָא הָעוֹלָם בְּהִנְהַגָּה בְּזֹאת, שֶׁהַכֶּרֶחַ שֶׁהָאָדָם יַחֲרֹשׁ וַיִּזְרַע הָאָרֶץ וְהַגֵּנָה, וְאַחֲרֵי-כֵן הוּא מוֹרִיד עֲלֵיהֶם גֶּשֶׁם מִן הַשָּׁמַיִם, וְעַל-יַדֵּי זֹאת דִּיקָא צוּמְחִים הַפְּרוֹת וְכֹל הַצְּמָחִים.

וְכַל-זֶה הוּא מַחֲמַת: שְׁכָל מַה שֶׁבְּעוֹלָם, הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל הָאָדָם הַבְּעַל-בַּחִירָה, שֶׁעַקֵר גְּדֻלְתּוֹ הוּא מַחֲמַת בַּחֲיִנָה הַנ"ל, בַּחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַתְתָּא', שֶׁתְּלוּי בְּהָאָדָם הַבְּעַל-בַּחִירָה דִּיקָא, שֶׁבְּשִׁבִילוֹ נִבְרָא הַכֹּל וְכו'.

וּכְמוֹ שֶׁבְּעֵנֵן הַצְּמָחִים שֶׁל הַגֵּנוֹת, לְפַעְמִים אֲהִי-עַל-פִּי שְׁזוֹרְעֵין אֵינָם צוּמְחִים אוֹ שֶׁמֵתְעַכֵּב צְמִיחַתָם מַחֲמַת עֲפוּב הַגֶּשֶׁמִים, אֲבָל בְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ נִתֵן הַגֶּשֶׁם בְּעֵתוֹ - הֵם צוּמְחִים מִיַּד.

כְּמוֹ-כֵן הוּא בְּעֵנֵן ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַתְתָּא' וְאֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא' - לְפַעְמִים כְּשֵׁאִין ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַתְתָּא' פְּרָאוּי, מֵתְעַכֵּב

הַשְּׁפַעַת ה'אֲוֹרֵה-עֲלִיוֹן' לְסִיעוֹ פְּרָאוּי, שֶׁהוּא בַחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא'. וְאִזִּי אִם אֵינּוּ חֲזַק בְּדַעְתּוֹ פְּרָאוּי, יִכּוֹל לִפְלֵ עַל-יַדֵי-זֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם,

וּלְפַעְמִים יוֹרֵד עֲלָיו בַּחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא' מִיַּד, וּכְנ"ל לְעֵנֵן הַצְּמָחִים.

אֲבָל בְּכַח הַצְּדִיקִים-הָאֱמֶתִיִּים, עַל-יַדֵּי שֶׁנִּכְלָלוּ בְּהַקְּבוּץ-הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַבֵּית-הַמִּדְרָשׁ שְׁלָהֶם - אִזִּי מֵתְחַזֵּק תָּמִיד בְּכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, בְּכַח הַסִּיּוּעֵד-דְלַעְלָא, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא' שֶׁיוֹרֵד עָלָיו מִיַּד.

בְּבַחֲיִנַת: "כְּנִסְיוֹת עָלֵי נְהַר" - שְׁאֵינָם צְרִיכִים לְהַמְתִּין עַל גֶּשֶׁמִים, כִּי ה'נְהַר' סְמוּךְ אֲלֵיהֶם מִיַּד. כְּמוֹ-כֵן שֵׁם ב'אֵהָלִים' ו'מִשְׁכְּנוֹת' יַעֲקֹב' ו'יִשְׂרָאֵל' - סְמוּךְ וְקָרוֹב מְאֹד ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַעְלָא', לְבַחֲיִנַת ה'אֲתַעְרוֹתָא-דְלַתְתָּא', לְסִיעוֹ בְּכָל עֵז לְהַתְחַזֵּק תָּמִיד, וּכְנ"ל (עֵינֵי-שֵׁם עוֹד בְּפָנִים).

וְזֶהוּ (בַּמִּדְבָּר שָׁם): **"בְּאֵהָלִים נָטַע ה'",** שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת 'בְּשָׁמַיִם יְקָרִים' - זֶהוּ בַּחֲיִנַת "נְרָדֵי נִתֵן רִיחוֹ" (שִׁירֵי-הַשִּׁירִים א, יב), הַנֶּאֱמָר עַל 'מַעֲשֵׂה-הָעֵגֶל', שֶׁרָצָה בְּלִעָם לְהַתְגַּבֵּר חֶסֶד וְשָׁלוֹם בְּכַח זֶה.

אֲבָל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ כְּבָר הַקְּדִים וְפּוֹאֵה, וּמַחֲל לָהֶם, עַד שֶׁנֶּאֱמָר עָלָיו: "נְרָדֵי נִתֵן רִיחוֹ", "עֵזֵב' לֹא נֶאֱמָר, אֶלָּא נִתֵן" (שַׁבַּת פּוּחִ:).

וּמוֹבָא בְּדַבְּרֵיו ז"ל בְּהַתּוֹרָה "תִּקְעוּ ג'" (ח"א ח), לְעֵנֵן שֶׁהַצְּדִיק יִכּוֹל לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּקוֹל בְּזָה, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת 'קוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה', שֶׁעַל-יַדֵי-זֶה יִהְפֵּךְ עוֹנוֹתֵיהֶם לְזָכוֹת, עַד שְׁכָל הָעוֹנוֹת יִתְהַפְּכוּ וַיַּעֲלוּ

ריח טוב, בבחינת: "נרדי נתן ריחו", וכו' פנ"ל. וזה בחינת: "כֹּאֵהֲלִים נָטַע ה'" וכו'.

וזהו (במדבר שם): "פֹּאֲרָזִים עָלַי מִיָּם" - בחינת 'פח-הצדיק' שנקרא: "אָרֶז אֲשֶׁר בַּלְבָּנוֹן" (מלכים ב יד, ט; דברי הימים ב כה, יח), בחינת (תהלים צב, יג): "צָדִיק כִּתְמוֹר יִפְרָח, פֹּאֲרֶז בַּלְבָּנוֹן יִשְׁגָּה", כי הכל בכחו.

לו.

(לקוטי הלכות, חל-המועד ז, יב)

עקר התקון בשלמות, הוא ב'בית-המקדש', ועל-כן הנה מצפה משה מיד לבוא לשם, כמו שכתוב (שמות טו, יז): "תבאמו ותטעמו בהר נחלתך".

אבל בעוונותינו הרבים התגרה בהם השטן, והחטיאם "חטאה גדולה" (שמות לב, כא-ללא), תקף אחר קבלת-התורה, והכרח משה להתנגע במסירת-נפש עצום מאד, והתפלל תפלות הרבה, עד שנתרצה השם-יתברך לישראל וכו'.

ואז ראה הקדוש-ברוך-הוא: שאי-אפשר להם לכנס ולבנות 'בית-המקדש' מיד. וגם ראה: שאפלו פשיכנסו לארץ-ישראל, ויבנו את 'בית-המקדש', הוא עתיד לחרב שתי פעמים, והגלות יתארך מאד.

על-כן חמל עלינו השם-יתברך, והקדים לנו רפואה למכה, וצוה לישראל: לבנות את ה'משכן', שיש בו כל הקדשות של ה'בית-המקדש'.

ובזה הפליא חסדו עמנו, שלמד למשה: להמשיך תקון נפלא כזה, שיהיה פח להמשיך 'קדשת הבית-המקדש', גם בהולכם במדבר שמים, מקום "נחש ושרף ועקרב" וכו' (דברים ת, טו).

ובזה המשיך תקון לדורות: שאפלו פשיחרב הבית-המקדש בעוונותינו - יהיה לנו פח להמשיך 'קדשת הבית-המקדש', על-ידי 'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות' שאנו בונים בימי החרבן, "שהם בחינת 'מקדש מעט', כמו שכתוב (יחזקאל יא, טז): 'כי הפיצותים בגוים וכו', ואהי להם למקדש מעט וכו'" (מגלה כט.).

כי עקר הפח להמשיך 'קדשת הבית-המקדש' על ה'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות' שאנו בונים בחוץ-לארץ בימי החרבן - הוא על-ידי 'קדשת המשכן'.

שהמשיך משה תקון כזה: להמשיך כל 'קדשת הבית-המקדש' במדבר. על-ידי-זה יש לנו פח גם עתה, להמשיך 'קדשת הבית-המקדש' אחר החרבן, על-ידי ה'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות'.

ועל-כן תקף בשעת 'הקמת-המשכן', רמז על ה'חרבן', כמו שכתוב (שמות לח, כא): "אלה פקודי המשכן, משכן" - שדרשו רז"ל (שמות-רבה לא, י; תנחומא משפטים יא): "משכן בבנינו, משכן בחרבנו".

כי עקר 'הקמת-המשכן' היה בשביל-זה: כדי שיהיה פח לישראל, להמשיך 'קדשת המשכן', שהוא 'קדשת הבית-המקדש' - גם אחר החרבן, וכנ"ל.

וזה (במדבר כד, ה): "מה טבו אהליך יעקב", ופרש רש"י על ה'בית-המקדש': "מה טבו" - אהל שילה ובית עזלמים בישובן וכו'. "משכנותיהך" - אף פשהם חרבים וכו'.

הינו פנ"ל: פשהם חרבים, הם בבחינת ה'משכן' - כי אז אחר החרבן, אנו

ממשיכים 'קדשת הבית המקדש' על
הבתי-כנסיות ובתי-מדרשות, על-ידי
המשכן, ובנ"ל.

כי גם על ה'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות',
נאמר גם-כן: "מה טבו אהליו יעקב"
- כי הם "מקדש מעט". וזה על-ידי:
"משפנתיו ישראל" - דהינו: על-ידי
'קדשת המשכן, ובנ"ל.

כי על-ידי 'עבודה-זרה', מפרדין החיות
הנמשך מבחינת 'פסדר', מבחינת
'מ"ה', ואזי הולך 'שלא-פסדר', ואזי תוכל
ה'קללה' חסו-שלום לחול.

כי עקר 'אחיזת הקללה' שהוא 'דינים',
הוא על-ידי בחינת 'שלא-פסדר'. וזה
בחינת ה'קללה' שנתקללו מ'חטא אדם-
הראשון'.

אבל השם-יתברך חמל על ישראל, והפך
הקללה לברכה, כמו שכתוב:
"ויהפך ה'" וכו' - "ויהפך" דיקא.

כי ברחמיו חמל על ישראל, והיה ממשיך
חיות מבחינת 'מ"ה' 'פסדר', לבחינת
'שלא-פסדר'. ועל-ידי-זה נתהפך הכל
'פסדר', בבחינת 'פנים-בפנים'.

וזהו: "ויהפך" דיקא - שנתהפך בחינת
'שלא-פסדר', שמשם השתלשלות
'אחיזת-הקללה' חסו-שלום, לבחינת 'פנים',
לבחינת 'ברכה, בנ"ל.

וכל-זה היה על-ידי 'משה' - כי איתא שם
במאמר הנ"ל (ח"ב פב): "שמשה
היה יכל לקשר עצמו עם הפחות-
שבפחותים, כי יש בחינת אלקות אפלו
בדיוטא-התחתונה וכו'".

נמצא: שעל-ידי 'משה רבנו' עליו-
השלום, כל ישראל הם סמוכין
תמיד להשם-יתברך, ואפלו פשהם חוטאים
חסו-שלום וכו'.

וכל-זה על-ידי ה'תורה-הקדושה'
שהמשיך משה לישראל וכו' -
כי ה'תורה-הקדושה' יורדת אפלו למי
שהוא בעמקי הקלפות, בשאול-תחתיות
חסו-שלום. ומעוררת אותו ומקרבת אותו

לז.

(לקוטי-הלכות, דם א, י)

עקר 'טהרת-הנפש' ותקונה, להטהר
לגמרי מן ה'דמים-רעים', מ'נפש-
הבהמיות' - הוא על-ידי בחינת ה'מים',
בחינת ה'תורה' שזוכין על-ידי 'צמאון-
הנפש', שזה עקר 'גמר הטהרה'.

כי ה'תורה' מטהרת את האדם, כמו
שדרשו רז"ל (ברכות טז. על במדבר כד, ו):
"בנחלים נטיו" - "מה נחלים מעלין את
האדם מטמאה לטהרה, אף דברי-תורה
מעלין את האדם מטמאה לטהרה".

לח.

(לקוטי-הלכות, חכירות וקבלנות ב, יב-יג - על-
פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב, 'כי תצא למלחמה')

וזה בחינת 'ענין בלעם שהפך השם
הקללה לברכה', כמו שכתוב (דברים
כג, ו): "ויהפך ה' אלקיו לך את הקללה
לברכה, כי אהבך ה' אלקיו".

כי "בלעם חשב לקלל את ישראל חס-
ושלום על-ידי 'חטא-העגל'" - כמו
שכתוב (במדבר כד, א): "וישת אל המדבר
פניו", כמו שפרש רש"י ("בתרגומו" - והוא
בתרגום-אונקלוס, יהונתן, וירושלמי).

לְהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרַךְ וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי עֶסְק־הַתּוֹרָה, יְכוּלִין לְהִתְקַרֵּב לְהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרַךְ אֲפֹלוּ מִשְׁאוּל־תַּחֲתִיּוֹת חֲסִי-וְשָׁלוֹם וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי נְתִינַת הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, אֵין פֶּח לְהַקְלִיחַ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, שֶׁתְּחוּל בְּיִשְׂרָאֵל, אַף-עַל-פִּי שֶׁחֲטָאוּ בְּעִבּוּד־הַזֹּרָה וְכוּ'.

וּמֵאַחֵר שֶׁהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרַךְ עִמָּהֶם תָּמִיד עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא אֲחֻדוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ - עַל-כֵּן לְעוֹלָם אֵין פֶּח בְּהַקְלִיחַ, לְחוּל עֲלֵיהֶם חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

כִּי הַתּוֹרָה, הִיא בְּחִינַת הַחֲמָה' וְכוּ', בְּחִינַת מ"ה, בְּחִינַת אָד"ם. וְעַל-יְדֵי הַתּוֹרָה-הַקְּדוּשָׁה, לְעוֹלָם נִשְׁפָּע הַחַיּוֹת מִבְּחִינַת מ"ה פְּסָדֵר, לְבְּחִינַת שְׁלֵא-פְסָדֵר, אַף בְּשֶׁהֶם חוֹטְאִים לְפָנָיו, כִּנ"ל.

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר בְּלָעָם, אַחֵר שְׁשֵׁת אֵל הַמַּדְבָּר פָּנָיו (בַּמַּדְבָּר כד, ה): "מָה טְבוּ אֱהָלֶיךָ יַעֲקֹב", מ"ה' דִּיקָא - כִּי "בִּרְכָם מַעֲיִן הַקְּלָלוֹת' שְׂרָצָה לְקַלְלָם", כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת טז).

הֵינּוּ שֶׁאָמַר: שֶׁבְּחִינַת מ"ה, שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַטּוֹב' וְהַבְּרָכָה, בְּחִינַת פְּסָדֵר - לְעוֹלָם מִשְׁפִּיעַ בָּהֶם עַל-יְדֵי "אֱהָלֶיךָ יַעֲקֹב", הֵינּוּ: עַל-יְדֵי 'אֱהָלִים' שֶׁעוֹסְקִים בָּהֶם בַּתּוֹרָה.

כִּי עַל-יְדֵי-זֶה לְעוֹלָם הֵם מְקַשְּׂרִים בּוֹ יִתְבַּרַךְ בְּבְחִינַת מ"ה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם תָּמִיד בְּבְחִינַת פְּסָדֵר' וְכוּ' שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְהַפֵּף הַקְּלָלָה לְבִרְכָה, נִתְהַפֵּף דִּיקָא, כִּנ"ל.

וְזֶה שֶׁאָמַר שָׁם (בַּמַּדְבָּר כד, ו): "כִּנְתָלִים נָטִיו, כִּנְתָלִים נָטַע ה', כִּנְתָלִים עָלֶיךָ

נָהַר" וְכוּ', כִּמּוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת טז): "מָה נְתָלִים מַעֲלִין אֶת הָאָדָם מִטְּמֵאָה לְטָהָרָה, אַף דְּבַר-יִתְוֹרָה מַעֲלִין אֶת הָאָדָם" וְכוּ'.

הֵינּוּ כִּנ"ל: כִּי הַתּוֹרָה מְקַרְבֶּת אֶת הָאָדָם אֲפֹלוּ מִעֲמֻקֵּי הַטְּמֵאָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם, וּמְטַהֶרֶת אוֹתוֹ וּמְקַרְבֶּת אוֹתוֹ לְהַשִּׁיבֵם יִתְבַּרַךְ, כִּנ"ל.

וְזֶהוּ: "כִּנְתָלִים עָלֶיךָ נָהַר" - כִּי עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, הֵם לְעוֹלָם קְרוֹבִים אֵלָיו יִתְבַּרַךְ כִּנ"ל, וְאֵינָן נִפְסָקִין מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ לְעוֹלָם, כִּמּוֹ הֵנּוּ שֶׁהוּא אֲצֵל הַנְּהָר, שֶׁהַמַּיִם מִשְׁקִין אוֹתוֹ תָּמִיד, וְאֵינָן נִפְסָקִים מִמֶּנּוּ לְעוֹלָם.

כִּמּוֹ-כֵּן הֵם מְקַשְּׂרִים בּוֹ יִתְבַּרַךְ תָּמִיד עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, וְתָמִיד נִמְשָׁךְ לָהֶם הַחַיּוֹת, מִבְּחִינַת מ"ה אָד"ם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתּוֹרָה, כִּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת מָה שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (בַּמַּדְבָּר כב, יג): "וַיִּקַּם בְּלָעָם בַּבֶּקֶר", וּפָרַשׁ רַש"י: "רַשְׁעֵי כָּבֵד קִדְמָה אֲבָרְהָם, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית יט, כז): וַיִּשְׁכַּם אֲבָרְהָם בַּבֶּקֶר".

כִּי אֲבָרְהָם הַשְּׂפִים בַּבֶּקֶר לְעַקֵּד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ, וְהָעַקְדָּה הוּא בְּחִינַת הַמִּתְקַת-הַדִּינִים. כִּי 'אֲבָרְהָם' - הוּא בְּחִינַת מ"ה, כִּמּוֹבָא (זֶהר בְּרֵאשִׁית ד), בְּחִינַת 'חֶסֶד' פְּסָדֵר. וְ'יִצְחָק' - הוּא בְּחִינַת אֲבָרְהָם, בְּחִינַת שְׁלֵא-פְסָדֵר.

וְ'אֲבָרְהָם' עַל-יְדֵי הָעַקְדָּה, קָשַׁר וְעַקֵּד אֶת בְּחִינַת 'יִצְחָק', בְּחִינַת שְׁלֵא-פְסָדֵר, לְבְּחִינַת אֲבָרְהָם, בְּחִינַת מ"ה פְּסָדֵר. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכְלָל 'שְׁלֵא-פְסָדֵר' בְּבְחִינַת פְּסָדֵר' - כִּי נִכְלָל 'יִצְחָק' בְּ'אֲבָרְהָם' עַל-יְדֵי הָעַקְדָּה.

וזאת העקדה, עומדת לישראל תמיד לכפר עליהם, בכל־עת שנתרחקין מהשם־יתברך על־ידי חטאייהם חס־ושלום. ועל־ידי־זה אין שום דין שורה על ישראל. ועל־כן על־ידי־זה נתבטל ונתהפך הקללה לברכה, כנ"ל.

וזהו שפרש רש"י: "רשע כבר קדמך אברהם, שנאמר: וישכם אברהם" וכו'. פי על־ידי העקדה, נמתק ונכלל 'שלא־כסדר', בבחינת 'כסדר', בבחינת מ"ה, ועל־ידי־זה נמשכין כל ה'ברכות' לישראל לעולם־ועד.

"וידע דעת עליון" (במדבר כד, טז)

לט.

(ח"א לו, ב)

'משה רבנו' הוא 'כלל התגלות־התורה', "שהוא בחינת דעת" (זהר פקודי רכא). וכו'. ו"בלעם היה פנגד משה בקלפה, כמו שכתוב (במדבר כד, טז): וידע דעת עליון" (זהר בלק קצג: עץ־חיים ש"ח פ"ד; ועוד).

גם אותיות 'בלע"ם' מרמזין: שהוא בקלפה פנגד התורה.

פי ב' - היא 'התחלת־התורה'. ול' - היא 'סוף־התורה'. וע' - פנגד 'ע' פנים'. ומ' - פנגד 'מ' יום שנתנה תורה'.

מ.

(ח"א מג)

הדבורים של רשע 'בר־דעת', מולידים נאוף בהשומע - פי ה'זווגים' נמשכים מה'דעת', כמו שכתוב (בראשית ד, א): "והאדם ידע את הוה אשתו".

אך יש 'זווג־דקדשה' - הוא התקשרות לצדיקים ולתורה ולהשם־יתברך, זה נמשך מ'דעת־דקדשה'. ו'זווגים של עברה' - נמשכים מ'דעת־דקלפה'.

וה'דבור' הוא 'התגלות־הדעת' וכו'. וכשרשע מדבר ומוציא מפיו הבלים, מוליד אוירים ארסיים של נאוף, והשומע ממנו הדבורים, מכניס בגופו אלו האוירים.

ולפיכך 'בלעם' "שהוא בחינות דעת־דקלפה" (עץ־חיים ש"ח פ"ד; שער

הפסוקים בלק), כמו שדרשו חז"ל (ספרי ברכה טז; במדבר־רבה יד, ט; זהר שמות כא: בלק קצג:): על פסוק (דברים לד, י): "לא קם כמשה וכו', בישראל לא קם, אבל באמות קם, ומנו בלעם". פי "משה הוא דעת" (זהר פקודי רכא). "ולזה נקרא דורו דור דעה" (ויקרא־רבה ט, א).

ולכך "כשנטלו מואב עצה ממדון, אמרו להם: אין פחו אלא בפה" (במדבר־רבה כ, ד; תנחומא בלק ג) - פי ה'פה' הוא 'התגלות־הדעת'.

"אמר מואב: אף אנו נבוא עליהם באדם שפחו בפה" (שם) - פי הוא גם־כן 'דעת־דקלפה', כמו שכתוב (קהלת ג, יד): "את זה לעמת זה עשה אלקים".

וזה שכתוב (במדבר כד, טז): "וידע דעת עליון", ודרשו רז"ל (ברכות ז): "שידע מתי הקדוש־ברוך־הוא פועם".

פי 'כשהדעת אינו בישוב' - אזי יש פעם, כמו שאמרו רז"ל (פסחים סז:): "כל הפועם חכמתו מסתלקת ממנו".

ו'כשהדעת שלם' - אזי אין פעם, כמו שכתוב (ישעיה יא, ט): "לא

"דֶּרֶךְ כּוֹכַב מֵיַעֲקֹב וְקוֹם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל"
(במדבר כד, יז)

מב.

(ח"א ו, ז)

"שִׁלְשָׁה דְּבָרִים נִצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל, לְהַכְרִית
זָרְעוֹ שֶׁל עַמְלֶק, וְלִבְנוֹת לָהֶם
בֵּית הַבְּחִירָה, וְלִמְנוֹת מֶלֶךְ" (סנהדרין כ:).

"לְהַכְרִית זָרְעוֹ שֶׁל עַמְלֶק" - הִיא בְּחִינַת
'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחַתּוּנָה שֶׁל
הָאֱלֹהִים וְכוּ'.

"וְלִבְנוֹת בֵּית הַבְּחִירָה" - הוּא בְּחִינַת
'מִשָּׁה', נִקְדָּה הָעֲלִיזוּנָה שֶׁל
הָאֱלֹהִים וְכוּ'.

"וְלִמְנוֹת מֶלֶךְ" - זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים מז, ה):
"גָּאוֹן יַעֲקֹב", הוּא בְּחִינַת
רְקִיעַ, ה'וֹא'וֹ שֶׁבִתּוֹךְ הָאֱלֹהִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(במדבר כד, יז): "דֶּרֶךְ כּוֹכַב מֵיַעֲקֹב" - שֶׁקָּאִי
עַל "שִׁיקוּם מֶלֶךְ מֵיַעֲקֹב" (תְּרַגּוּם-אוֹנְקֵלוֹס).

"וְדֶרֶךְ כּוֹכַב" - הוּא בְּחִינַת רְקִיעַ שְׂיֵשׁ
בּוֹ כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת'.

וְהִינוּ: "מֵיַעֲקֹב" - כִּי "יַעֲקֹב אִישׁ תָּם
יֹשֵׁב אֲהָלִים" (בְּרֵאשִׁית כה, כז), בְּחִינַת
רְקִיעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כב): "וַיִּמְתְּחֶם
כָּאֲהָל", וְכוּ'. (עֵינֵי בְּפָנִים אוֹת ה, עֵינֵי הָרְקִיעַ).

מג.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

"יֵשׁ שְׁנַיִם-עָשָׂר שְׁבֻטִים, כְּנֶגֶד שְׁנַיִם-
עָשָׂר מַזְלוֹת" (שְׁמוֹת-רַבָּה טו, ו), וְ"כָל
שְׁבֻט וְשְׁבֻט, יֵשׁ לוֹ נִסְחָא מִיַּחְדָּת וְשַׁעַר
מִיַּחְדָּה, לְכַנְס דְּרֵךְ שָׁם תְּפִלְתּוֹ" (שַׁעַר-הַכְּפֻנּוֹת,
דְּרוּשֵׁי עֲלִינוּ לְשַׁבַּח א).

יָרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הַר קָדְשִׁי, כִּי מְלֶאֶה
הָאָרֶץ יַעֲהָ."

ו'בִּלְעָם' - הָיָה מְסַתְּפֵל בְּדַעַת-דְּקִלְפָּה,
שֶׁהוּא 'מוֹתְרוֹת שֶׁל דַּעַת עֲלִיוֹן,
וְכַשְׁמִשְׁתַּנָּה, יָדַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּכַעַס.

נִמְצָא: ש'בִּלְעָם' הוּא 'דַּעַת-דְּקִלְפָּה',
וְעַל-יְדֵי דְּבוּרָיו הוֹלִיד 'אוֹיְרִים
אֲרִסִּים שֶׁל גְּאוּף וְכוּ'.

"אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוּב" (במדבר כד, יז)

מא.

(ח"א נה, ד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת "פְּרָה אֲדָמָה" (במדבר יט, ב),
כְּמֵאֲמַר הַזֶּהָר (חֻקַּת קפ:): "פְּרָה
דְּקַבִּילַת מִשׁוֹר".

"פְּרָה" - זֶהוּ בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת (הושע
יד, ג): "וַנִּשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפַתֵּינוּ".

"דְּקַבִּילַת מִשׁוֹר" - בְּחִינַת הַסְּתַכְּלוֹת,
לְשׁוֹן (במדבר כד, יז): "אֲשׁוּרְנוּ
וְלֹא קְרוּב".

כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכא, א): "אִשָּׁא
עֵינַי אֶל הַהָרִים" - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת
תְּפִלָּה, וְיִכּוֹל לְהַתְּפַלֵּל - כִּי לְבוֹ נִתְּפַשֵּׁט
וְנִתְּיָשָׁר מֵעַקְמִימוֹתוֹ שֶׁהָיָה לוֹ קֶדֶם שְׂרָאָה
'צְדָקַת הַשֵּׁם' - וְיִכּוֹל לְרְאוֹת לְמִרְחֹק,
וְרוֹאֶה וּמְשִׁיג 'צְדָקַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ'.

וְכָל שַׁבָּט, מְעוֹרָר בְּתַפְלָתוֹ בַּח מְזֻלוֹ
שְׁבַשְׁנַיִם-עָשָׂר מְזֻלוֹת, וְהַמְזָל מֵאִיר
לְמִטָּה, וּמִגְדֵּל הַצְּמַח וּשְׂאֵר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים
אֵלָיו.

וְזֶה פְרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כד, יז): "דָּרַךְ בּוֹכֵב
מִיַּעֲקֹב, וְקָם שַׁבָּט מִיִּשְׂרָאֵל".
"וְקָם" - זֶה בַּחֲנִינָת 'עֲמִידָה', בַּחֲנִינָת 'תַּפְלָה'.

כְּשֵׁ'שַׁבָּט מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל -
עַל-יַד־יָזָה מְעוֹרָר 'בּוֹכֵב',
וְה'בּוֹכֵב' הוּא דוֹרָךְ וּמִפֶּה הַדְּבָרִים שֶׁיִּגְדְּלוּ.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (בְּרַאשִׁית-דָּבָר י, ו): "אֵין לָךְ
עֹשֵׁב מִלְּמִטָּה, שְׂאִין לוֹ בּוֹכֵב וּמִלְּאָדָּ
מִלְּמַעְלָה שְׂמִיכָה אוֹתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ: 'גְּדֹל'".

"וַיֵּרָא אֶת עַמְלֹק וְכוּ'. וַיֵּרָא אֶת הַקִּינִי וְכוּ',
וַיֹּאמֶר אֵינְתָן מוֹשְׁבֵיךָ" (בַּמִּדְבָּר כד, כ"א)

מד.

(ח"ב ה, ד"א-טו)

עַל-יַד־יְנִי נְפִילַת-הָאֱמוּנָה, נַעֲשִׂין
וְנַתְּחִזְקִין 'אֱמוּנוֹת-כְּזָבִיּוֹת'.

וְכֵן לְהַפְּדוֹ: כְּשֶׁמַּעֲלִין וּמִתְקַנְיִן הָאֱמוּנָה -
נַחֲלָשִׁין וְנוֹפְלִין הָאֱמוּנוֹת-כְּזָבִיּוֹת;
וְחוֹזְרִין וְשׁוֹבִין הָעַבּוּרִים מ'אֱמוּנוֹת-כְּזָבוֹת'
שְׁלָהֶם, ל'אֱמוּנוֹתֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, וְנַעֲשִׂים 'גְּרִים'
- עַל-יַד־יְנִי שְׁנִלְקָטִין וְנִבְרָרִין נְפִילַת-הָאֱמוּנָה
שְׂמִשָּׁם יִנְיָקַת אֱמוּנָתָם וְכוּ'.

וּמִחֲמַת שְׂאֵלוֹ הַגְּרִים נַעֲשִׂין מ'לְקִיטַת
נְפִילַת הָאֱמוּנָה - עַל-פֶּן הֵם
מִזִּיקִין לְיִשְׂרָאֵל, וּמְכַנְסִין גְּאוֹת וְנֹאוֹף
בְּיִשְׂרָאֵל.

וְעַל-יַד־יְנִי 'קְלָקוּל-הַמִּשְׁפָּט', עַל-יַד־יְנִי
רַבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם כְּשָׂרִים,
בַּחֲנִינָת "מִשְׁפָּט מְעַקֵּל" (חֲבִקוּק א, ד) - עַל-
יַד־יָזָה בָּא חֶסֶד-וְשָׁלוֹם 'טְמֵאָה-הַיְדוּעָ'.

וְזֶה 'מְעַקֵּל' ל' אוֹתִיּוֹת 'עַמְלֹק', שְׁעַל-יְדוֹ
בָּא ה'טְמֵאָה הַגְּדוּלָה, בְּבַחֲנִינָת (דְּבָרִים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ".

וְזֶהוּ (בַּמִּדְבָּר כד, כ"א): "וַיֵּרָא אֶת הַקִּינִי,
וַיֵּרָא אֶת עַמְלֹק" - שְׁהֵם סְמוּכִים זֶה
לְזֶה בַּתּוֹרָה - כִּי 'טְמֵאָה הַגְּדוּלָה', 'טְמֵאָת
עַמְלֹק', בָּאָה עַל-יַד־יְנִי 'גְּרִים'.

וְעַל-יַד־יְנִי 'קְבוּץ הַתְּלַמִּידִים' אֵצֶל הָרַב,
נִתְקַבֵּץ וְנִתְלַקֵּט 'חֲלָקִי-
הָאֱמוּנָה'.

וְעַל-פֶּן נִקְרָא לְמוֹד הָרַב עִם הַתְּלַמִּידִים:
'יְשִׁיבָה' - עַל-שֵׁם קְבוּץ חֲלָקִי-
הָאֱמוּנָה. בַּחֲנִינָת (שְׁמוֹת טז, לה): "אֶרֶץ נוֹשְׁבֹת"
וְכוּ' - כִּי הָרַב מְשַׁנֵּיחַ עַל 'חֲלָקִי-הָאֱמוּנָה'
שֶׁל כָּל-אֶחָד לְקַבְּצָם וּלְהַעֲלוֹתָם וְכוּ'.

וְעַל-פֶּן הַגְּרִים שְׁנַעֲשִׂין עַל-יַד־יְנִי קְבוּצֵי
הָאֱמוּנָה 'פְּנִל', נִקְרָאִים עַל-שֵׁם
'יְשִׁיבָה', כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (בַּמִּדְבָּר כד, כא): "וַיֵּרָא
אֶת הַקִּינִי, וַיֹּאמֶר 'אֵינְתָן מוֹשְׁבֵיךָ'".

וְזֶהוּ: "אֵינְתָן" [בַּהֲפֹנֶה אֶתְנוּן] תְּנִי"א דְּמַסִּיעַ
לָךְ" [וְעֵלָה אֶתְמֵר 'אֵינְתָן מוֹשְׁבֵיךָ'] (תְּקוּנֵי-זֶהר
מד, זֶהר פְּנִיחָס רַלח, תְּצֵא רַעַט) - כִּי לְמוֹד
הַיְשִׁיבָה הוּא מְסִיעַ ל'גְּרִים', כִּי הֵם נִתְגַּבְּרִין
עַל-יַד־יְנִי בַּחֲנִינָת הַיְשִׁיבָה'.

כִּי עַל-יַד־יְנִי רַבֵּי עִם תְּלַמִּידִים שֶׁהוּא
בַּחֲנִינָת 'יְשִׁיבָה', עַל-יַד־יָזָה נַעֲשִׂין
גְּרִים, עַל-יַד־יְנִי שְׁנַתְּקַבְּצִין וְנִתְלַקֵּטִין 'חֲלָקִי-
הָאֱמוּנָה'.

"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, כ)

ועל-ידי-זוה נקטן ה'דעת'. ואז מתגבר
'תאות-נאוף' חסו-ושלום.

מה.

(ח"א י, י)

"ואלה מוסיף על הראשונים" (בראשית רבה
ל, ג), בחינת 'תוספות' ו'רבו',
בחינת 'גאולה', 'עבודה-זרה', כמו שכתוב
(דברים ז, ז): "לא מרבכם חשק ה'", שפרושו:
'גאולה'.

וזוה בחינת: "מוסיף על הראשונים",
שהוא בחינת 'המך-עמלק', כמו
שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק".
ותקונו: על-ידי ה'רוח של הצדיק' (עין בפנים).

מו.

(ח"א ל, ו; ח"א קלה)

'אנג' מלכות עמלק - הוא 'כללות הארבע
מלכויות דסטרא-אחרא', כמו
שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק".

מז.

(ח"א נו, ה)

כנגד 'מלכות-דקדשה', יש 'מלכות-
הרשעה', הינו: 'מלכות המך-
עמלק', כמה שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית
גוים עמלק".

מח.

(ח"ב ח, ב-ג)

כשהסטרא-אחרא יונקת מהרחמנות,
מ'פגם-הדעת' -
הינו: 'דעת דסטרא-אחרא' שיונק על-ידי
'נפילת הדעת דקדשה', בבחינת (בראשית ג, א):
'והנחש היה ערום' - אז נפגם ה'רחמנות',
ונעשה 'פעם ואכזריות'.

"ואחריתו עדי אבד" (במדבר כד, כ)

מט.

(ח"י-מוהר"ן תט)

אמר: שיכולין להפיר בהפנים של האדם,
אם למד 'מורה-נבוכים'. כלומר:
שהפנים של הלומד זה הספר, נשתנה להרע,
כי בודאי הוא אויב 'צלם-אלקים' 'פנים-
דקדשה' על-ידי-זוה.

וכמו שרואין בחוש: שרבים בכלם
שעסקו בזה הספר בדורות הללו,
נעשו אפיקורסים גמורים, והם חשודים על
כל עברות שבתורה.

כי זה הספר, וכן שאר ספרי המחקרים -
עוקרים את האדם לגמרי מאמונת-
ישראל, ומתורתנו-הקדושה, ומהשם-
יתברך, "ואחריתו עדי אבד" (במדבר כד, כ).

"והמה בכים פתח אהל מועד" (במדבר כה, ו)

בכין וקורין את שמע. (תרגום יונתן)

ג.

(ח"א לו, א-ב-ג)

ע' פנים של תורה, הם כנגד ע' לשון. וזהו כלל: שכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, מנסין ומצרפים אותה בגלות של ע' לשון - בתאוותיהן. וכללות ע' לשון, היא תאוות-נאות'.

ולפיכך "כשקורין פסוק ראשון של קריאת-שמע, צריך להעצים עיניו" (ברכות יג: שלחן-ערוב אורח-חיים סא, ה; פרי-עץ-חיים שער קריאת-שמע פ"ו), בבחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" (זהר משפטים צה; פרי-עץ-חיים שם).

כי תקון הרהורי זנות: שיאמר "שמע" ו"ברוך שם". כי תאוות-נאות' באה מעבירת-דמים, הינו: מ'טחול', לילית', שפחה בישא, אמא דערבירב', מלכות-הרשעה' (תקוני-זהר נב. קמ. תקוני-זהר-חדש; ועוד). ומלכותא-דשמיא' הוא בבחינת גבירתא, "אשה יראת ה'" (משלי לא, ל), וכו'.

וכשמקבל עליו על מלכות-שמים' באלו הפסוקים:

(א) כולל נשמתו בי"ב שבטי י"ה - כי בשני פסוקים אלו יש י"ב תבות, נגד י"ב שבטי י"ה, ומ"ט אותיות כנגד מ"ט אותיות שבשמות שבטי י"ה.

(ב) ומפריש נשמתו מנשמת ערבירב, הבאים מ"אשה זונה, שפחה בישא", שהיא בבחינת (בראשית טז, ח): "מפני שרי גברתי אנכי ברחת", שהתאוה בורחת ונפרדת ממנה.

ואם אינו משתדל לגרש ה"אשה זונה" - אזי הוא בבחינת (משלי ל, כג): "שפחה תירש גברתה".

וזוה בחינת 'סגירת עינים' בשעת 'קבלת על מלכות-שמים' - להורות: שעל-ידי 'קבלת על מלכות-שמים', הוא בבחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" - שהיא התאוה שכוללת המדות-רעות של ע' [ע"ו] לשונות.

וכל-זה: כשיש לו לאדם הרהור באקראי בעלמא, אזי די לו באמירת שני פסוקים הנ"ל. אבל אם הוא חסוֹשֶׁלום רגיל בהרהור של התאוה הכלליות - אזי צריך גם-כן להוריד דמעות בשעת 'קבלת מלכות שמים' וכו'.

וזוה שתרגם יונתן על פסוק (במדבר כה, ז): **"והמה בכים פתח אהל מועד",** "בכין וקורין את שמע" - וזה לא עשו, אלא כדי להנצל מהרהור של אשה זונה, שהיא קלפה הקודמת לפרי, ולבוא ל'התגלות-התורה'.

"וירא פינחס וכו' ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו. ותעצר המגפה" (במדבר כה, ז-ח)
"ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה" (תהלים קו, ל)

"ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה" (תהלים קו, ל). ואמר רבי אלעזר: "ויתפלל" לא נאמר, אלא "ויפלל", מלמד: שעשה פלילות [דין] עם קונו - בא וחבטן [זמרי ופוגי] לפני המקום, אמר לפניו: רבוננו של עולם, על אלו יפלו עשירים וארבעה אלף מישראל? דכתיב (במדבר כה, ט): "ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף". (סנהדרין מד.) כשראה פנחס שמבקש לכלותו, חבטן [זמרי ופוגי] בקרקע, ועמד והתפלל וסלקו (המגפה). הדין הוא דכתיב (תהלים קו, ל): "ויעמד פינחס ויפלל"

- שהוא עושה את הדין, שנאמר (שמות כא, כב): "ונתן בפללים". (במדבר רבה כ, כה; תנחומא בלק כא)
 תא חזי: פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וסתים פרצה, בגין כד אשלים לגבי פנחס רזא דיצחק. קם קמי פרצה דכתיב (תהלים קו, ל): "ויעמוד פנחס ויפלל". קם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין לאגנא עליהו דישראל. ובגין דא כליל דא ודא בחושבנא, פינח"ס כמנין יצח"ק.
 (זהר פנחס רלו.)

'תורה' - כמו שכתוב (דברים ה, כז): "ואתה פה עמד עמדי". וכתיב (שמות יט, יז): "ויתיצבו בתחתית ההר".

ו'תפלה' - כמו שכתוב (תהלים קו, ל): "ויעמד פנחס ויפלל". (עי' עוד בפנים).

נא.

(ח"א י, ט)

'ואנחה ברישה דרמחא' (בבא בתרא עד.).
"רמ"ח (במדבר כה, ז), **דא רוח** **"מ"ם"** (זהר פנחס רלו.), שהוא **"מארבע רוחות באי הרוח"** (יחזקאל לו, ט).

כי ה'מ"ם' היא 'ארבע רוחות', שהיא בחינת 'רוח הצדיק' 'דנשב בידיו ורגליו' (תקוני זהר נג.).

ו'ראש הרמח' - הוא ה'צדיק', 'כי ממנו תוצאות הרוח' (לשון הפסוק במשלי ד, כג - עי' ח"א תורה ח), **כמו שכתוב** (במדבר כז, יח): **"איש אשר רוח בו"**.

נב.

(ח"א לח, ז)

ה'תפלה' נקרא 'עמוד', על-שם (תהלים קו, ל): **"ויעמד פנחס"**.

נג.

(ח"א עה)

בחינה זאת של 'פרור הניצוצות', נעשה בכל יום עד ביאת המשיח, עד שיתקיים (זכריה יד, ד): **"ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים"**.

כי עקר 'תקון הניצוצות' הוא בבחינת 'רגליו'. כי 'תורה ותפלה' הם בחינת 'עמידה', שהוא בחינת 'רגליו'.

נד.

(ח"ב ח, ב-ג יב)

"עקר התפלה היא רחמים ותחנונים" (אבות פ"ב מ"ג), **ועקר ה'רחמים' תלוי ב'דעת'.**

וכשהסטרא-אחרא יונקת מ'ה'רחמנות', מ'פגם-הדעת' - נפגם ה'רחמנות' ונעשה 'פעם ואכזריות'.

ועל-ידי-זה נקטן ה'דעת' וכו'. ואז מתגבר 'תאות-נאוף' חס' ושלום וכו'.

ואזי אי-אפשר להתפלל בבחינת 'רחמים ותחנונים', ואז ה'תפלה בבחינת דין'. ואז הסטרא-אחרא בולעת את התפלה חס' ושלום.

ואז כשיש פגם 'תאות-נאוף', שאז ה'תפלה בבחינת דין', והסטרא-אחרא בולעת אותה - צריכין 'בעל-פה גדול' שיוכל להתפלל 'תפלה בבחינת דין'.

כמו 'פינחס' בעת שקנא על 'מעשה זמרי', שהצרו להתפלל 'תפלה בבחינת דין', כמו שכתוב (תהלים קו, ל): **"ויעמד פנחס ויפלל"**.

ו'דרשו רז"ל (סנהדרין מד.): **"שעשה פלילות [דין] עם קונו" - כי קנא**

"עושה מעשה זמרי, ומבקש שכר פנינחס"
(סוטה כב:)

נה.

(ח"א עט)

"שבו איש תחתינו" (שמות טז, כט) - הינו: 'תחת מדרגתו', שכל ממה שהוא.

ועל-כל-פנינים: "אל יצא איש ממקמו" (שם) - הינו: 'למעלה

ממדרגתו', כגון (סוטה כב:): **"עושה מעשה זמרי, ומבקש שכר פנינחס"**. (עין בקטע הבא התורה רב ל'כס).

נו.

(התורה רב ל'כס) - בהוספות מכתב-יד רבנו ז"ל, הנדפס בסוף הספר)

ה'עולם-הבא' נקרא 'שבת', וגם ב'שבת' נפתחין 'שערי בינה', להתבונן האדם בעצמו: **"היכן המקום אשר הוא עומד"!**

פי ב'חול' - משקע בטדדות, ואינו יכול להתבונן היטב הדק.

אבל אם יש לו בחינת 'שבת' - בחינת 'עולם-הבא', בחינת 'התבוננות' - שיתבונן בעצמו: **"היכן המקום שעומד שם"!** - שלא יהיה **"עושה מעשה זמרי, ומבקש שכר פנינחס"** (סוטה כב:) - שאינו מבין המקום שהוא עומד.

פי לפעמים עומד במדרגה הפחותה שבכלם, ונדמה לו שעומד במקום גדול - אזי אינו נופל בגדלות, ואינו מבקש **"שכר פנינחס"**.

ובשביל-זה נקרא בחינת 'שבת' - פי ב'שבת' יכול להתבונן בעצמו. וגם איתא ב'זהרר-הקדוש' (תקוני-זהר

על 'מעשה זמרי', שהוא בחינת (איוב לא, יא): **"פי היא זמה והוא עון פלילים"**, הינו: שהוא עוון שצריכין לזה 'תפלה בבחינת דין', שהוא בחינת 'פלילים'.

והסטרא-אחרא רוצה לבלע גם התפלה הזאת - אך היא עומדת ב'בית-הבליעה שלה', ומכרחת על-ידי-זה להקיא כל מה שבלעה, כל הקדשות של ה'דעת' וה'רחמנות' וה'תפלות' שבלע, בבחינת (איוב כ, טו): **"חיל בלע ויקאנו"**.

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם מכרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו' ממש, מקרבו ומבטנו, בבחינת (שם): **"מבטנו ירשנו אל"**.

וזהו בחינת 'גרים' שמתגירין - שהיו תחלה מ'עצמות הסטרא-אחרא' ממש, ועכשו חוזרין אל הקדשה.

ועל-ידי ה'גרים' שמתגירין - נתרבה ונתגדל כבודו יתברך.

וזה בחינת ה'ראה' - פי זה ה'בעל-בחי' הנ"ל שמתפלל 'תפלה בבחינת דין', שעל-ידי-זה מוציא כל הקדשה מהסטרא-אחרא, בחינת **"ויעמד פנינחס ויפלל"**, הוא בחינת (משלי כה, יג): **"ציר נאמן לשלחיו"**, פי הוא מוסר נפשו בשביל ישראל.

וזה בחינת ה'ראה', בבחינת (שם): **"כצנת שלג ביום קציר פן ציר נאמן לשלחיו"** - ו'צנה וקרירות' הוא בחינת ה'ראה' וכו'.

אָצלו תתקע"ד דורות קדם שגברא העולם, ובקש לתנה לבניו, שגאמר (שם פסוק י'): "ה' עז לעמו יתן". מיד פתחו בלם ואמרו (שם): "ה' יברך את עמו בשלום". (זבחים קטז).

נז.

(ח"ב נז)

בְּשִׁעְדֵי־קֶדֶד גָּדוֹל אֲמַתֵּי מִגְלַה תוֹרָה,
 חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְנִזְרָאִים -
 הוּא טוֹבָה לְהַקְטִינִים בְּמַעֲלָה, שְׁעַל־יְדֵי־זָה
 נִתְגַּדַּל הַקָּטָן בְּמַעֲלָה, שְׁהַכֵּל רָצִים וּבָאִים
 אֲלָיו.

וְגַם בְּהַסְטְרָא־אֲחֵרָא נִתְגַּדַּל אֶחָד עַל־יְדֵי־זָה.

כָּמוֹ שְׁמַצִּינוּ ב'בְּלָעִים' (זבחים קטז):
"כְּשֵׁנִתְּן הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, בְּאוֹ כָּל הָאֲמוֹת לְבָלְעִים".

וּבָאוּ אֲלָיו כָּל הָעוֹלָם, וְעָמַד עֲצָמוֹ עַל אֵיזָה פְּסוּק וְאָמַר לָהֶם תּוֹרָה. כִּי אִזְּ כְּשִׁבְאוּ אֲלָיו, שָׁאֵלוּ אוֹתוֹ מַה שְּׁשָׁאֵלוּ: "ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב"? (תהלים כט, י), וְהוּא עָמַד עַל פְּסוּק, וְהָשִׁיב לָהֶם: "ה' עִז וְכוּ'" (שם שם, יא).

נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי נִתְיַנֵּת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל נִתְגַּדַּל בְּלָעִים.

וְכֵן בְּיִשְׂרָאֵל בְּעֲצָמָן שָׁהֶם בְּקִדְשָׁה, וְאִינֶם בָּאִים חֶסֶד־וְשָׁלוֹם לְבָלְעִים וְכִיּוֹצֵא בּוֹ.

אֲדָּ כְּשִׁעְדֵי־קֶדֶד גָּדוֹל אֲמַתֵּי מִגְלַה חֲדוּשִׁים, וְנַעֲשֵׂה רַעַשׁ גָּדוֹל, שְׁזָה מִגְלַה חֲדוּשִׁים נִזְרָאִים כָּאֵלוֹ - אִזִּי בְּלָם מִתְקַבְּצִים וּבָאִים לְאֵיזָה קָטָן בְּמַעֲלָה, וְנִאֲסָפִים אֲצָלוֹ לְשִׁמְעַ מִמֶּנּוּ, מִחֲמַת הָרַעַשׁ שְׁנַעֲשֵׂה עַל־יְדֵי הַחֲדוּשִׁים שְׁמִגְלַה הַצְּדִיק הַגָּדוֹל, וְהוּא עוֹמֵד עֲצָמוֹ עַל אֵיזָה פְּסוּק, וְאֹמַר לָהֶם מַה שְּׁשָׁאֵל.

קכו.): **"שִׁבְ"ת - שִׁי"ן ב"ת, תְּלַת גְּוִינִין דְּעִינָא וּבְת־עִין", בְּחִינַת 'עִינֵי־הַשֶּׁכֶּל'.**

נִמְצָא: 'שִׁבְת' נִקְרָא: 'עֵין לְרֵאוֹת'. (עֵין לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב סז).

וְזָה שְׁאָמַר מֹשֶׁה (שְׁמוֹת כז, כט): "רְאוּ כִּי ה' נָתַן לָכֶם הַשְּׁבַת וְגו', שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתּוֹ, אֲלֵ יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי".

"רְאוּ כִּי ה' נָתַן לָכֶם הַשְּׁבַת" - דְּהִינּוּ: כְּשִׁישׁ לָכֶם בְּחִינַת 'שִׁבְת', אִזְ תְּרֵאוּ וְתִתְבּוֹנְנוּ הֵיטֵב: "הֵיכֵן הַמְּקוֹם שְׁאֵתֶם שָׁם!" - שְׁלֹא תִהְיוּ "עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה זְמֵרִי, וּמִבְּקָשִׁים שְׁכַר כְּפִנְחָם".

עַל־כֵּן: "שָׁבוּ אִישׁ תַּחְתּוֹ" - הִינּוּ: כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִחְשַׁב בְּעִינֵי עֲצָמוֹ לְלֹא כְּלוּם, הִינּוּ: שְׁיִחְשַׁב בְּעִינֵי עֲצָמוֹ, בְּמִדְרָגָה הַפְּחוּתָה שֶׁהוּא 'תַּחַת מִדְרָגָתוֹ'. (עֵין לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א יד, ה; וּח"א עט).

וְאִם אֵין אֶתָּה יָכוֹל לְבֹא לְיַדִּי עֲנֹה זֹ - עַל־כָּל־פְּנִים: "אֲלֵ יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ" - הִינּוּ: שְׁלֹא יֵהָא "עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה זְמֵרִי, וּמִבְּקָשׁ שְׁכַר כְּפִנְחָם".

עַל־יְדֵי נִתְיַנֵּת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, נִתְגַּדַּל 'בְּלָעִים'

כְּשִׁנְתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִיָּה קוֹלוֹ הוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְכָל מַלְכֵי עוֹבְדֵי־כּוֹכְבִים, אֲחֻזְתָּן רַעְדָּה בְּהִיכָלֵיהֶן, וְאָמְרוּ שִׁירָה וְכוּ'. נִתְקַבְּצוּ בְּלָם אֲצֵל בְּלָעִים הָרְשָׁע וְאָמְרוּ לוֹ: מַה קוֹל הַהִמּוֹן אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ? שְׁמָא מְבוּל בָּא לְעוֹלָם? "ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב" (תהלים כט, י) וְכוּ'. אָמַר לָהֶם: "וְיִשָּׁב ה' מִלֶּךְ לְעוֹלָם" (שם), כְּבָר נִשְׁבַּע־הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁאִינוֹ מְבִיא מְבוּל לְעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ'.

וּמַה קוֹל הַהִמּוֹן הַזֶּה שְׁשִׁמַּעְנוּ? - אָמַר לָהֶם: חֲמֵדָה טוֹבָה יֵשׁ לוֹ בְּבֵית־גְּוִינֵי, שְׁהִיָּתָה גְּוִיָּה

- רַבְּנוּ ז"ל עוֹסֵק לְהַכְנִיעַ 'בְּלַעַם הַרְשָׁע' -

שֵׁישׁ לוֹ: "שֶׁהוּא מְכַרְח לְחֶשֶׁב בְּמַחְשַׁבְתּוֹ
בְּכָל יוֹם, אֶת 'בְּלַעַם', בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ". וְלֹא
סֵפֶר יוֹתֵר.

וְהַמּוֹבֵן מִדְּבָרָיו בְּפִשְׁטוֹת: "שֶׁהוּא צָרִיךְ
בְּכָל יוֹם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה,
לְהַכְנִיעַ אֶת 'בְּלַעַם הַרְשָׁע', לְבַטֵּל טְמֵאתוֹ
מִן הָעוֹלָם".

נח.

(חיי-מוהר"ן רמז)

פְּעַם-אַחַת סֵפֶר רַבְּנוּ ז"ל לְפָנַי בְּדַרְךְ
קְבֻלָּא, עַל גְּדֹל הַיְסוּרִים

הפטרות פרשת בלק

"שמענו הרים את ריב ה'" (מיכה ו, ב)

א.

(ח"א מח)

בְּשִׁלְשׁוֹנוֹת שֶׁל עֲבוּ"ם גּוֹבְרִים חֹס־
וְשָׁלוֹם, אָזִי ה'שְׂכִינָה' הַיָּהוּ
'רִיב' עִם 'קֹדֶשׁ-אֲבִירֵי-הַיָּהוּ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּתַקּוּנֵי (תַּקּוּנֵי-זֶהר מִד: - עַל מִיכָה ו, ב): "שִׁמְעוּ
הָרִים רִיב' - דְּאִיהִי רִיב עַל בְּנֵהָ
בְּגִלְוֹתָא".

כִּי "בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אִיהִי רִיב" (שם מִד: -
שְׁנֵת-הַפָּה אֲתוֹן רִיב' וְנַעֲשֶׂה רִיב').

וְעַקֵּר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי "כַּח
מַעֲשִׂיו", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קי"א, ו):
"כַּח מַעֲשִׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ, לְתַת לָהֶם נַחֲלַת
גּוֹיִם".

אָבֵל בְּשִׁפְחָה הַזֶּה וְכוּ', נִפְגָּם - אָזִי גּוֹבְרִים
אֲמוֹת-הָעוֹלָם, גּוֹבֵר "יִמִּין שִׁקְר"
(תְּהִלִּים קמ"ד, ח), וְנַעֲשֶׂה מִ"רִיב" "רִיב" - אָזִי
"אִיהִי רִיב עַל בְּנֵהָ, שֶׁגָּלוּ מִשְׁלַחַן אֲבִיהֶם
וּמֵאֶרֶץ יִצְאוּ".

"עמי זכר נא: מה יעץ בלק מלך מואב,
ומה ענה אותו בלעם בן בעור, למען דעת
צדקות ה'" (מיכה ו, ה)

וְהִנְנוּ דְאָמַר לְהוּ נְבִיא לְיִשְׂרָאֵל: "עַמִּי, זְכַר נָא:
מֵה יַעֲזֵב בְּלֹק מֶלֶךְ מוֹאָב, וּמֵה עָנָה אֹתוֹ בְּלַעַם
בֶּן בְּעוֹר מִן הַשְּׁטִיִּים עַד הַגְּלָגַל, לְמַעַן דַּעַת
צְדָקוֹת ה'". מֵאִי "לְמַעַן דַּעַת צְדָקוֹת ה'?" -
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

לְיִשְׂרָאֵל: דַּעוּ כִּמְהָ צְדָקוֹת עֲשִׂיתִי עִמָּכֶם, שִׁילָא
כְּעַסְתִּי בִּימֵי בְּלַעַם הַרְשִׁיעַ, שְׂאֵלְמִלִּי כְּעַסְתִּי,
לֹא נִשְׁתַּיֵּד מִשׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂרִיד וּפְלִיט.
(בְּרַכּוֹת ז. סְנֵהֲדִירִין קוה: עֲבוּדֵהּ-זָרָה ז:)

ב.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, דַּעַת א)

פְּעָמִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיא עַל
הָאָדָם דְּבָרִים - פְּדֵי שִׁיבִין
מֵהַדְּבָרִים, רַחֲמָנוּתוֹ וְאֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

[הַרְבֵּ מִטְשַׁעְהֲרִין ז' ל צִנָּן לְפָסוּק הַנ"ל (מִיכָה ו, ה): "עַמִּי
זְכַר נָא מֵה יַעֲזֵב בְּלֹק וְכוּ', וּמֵה עָנָה אֹתוֹ בְּלַעַם וְכוּ', לְמַעַן
דַּעַת צְדָקוֹת ה'"].

ג.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, בְּרַפְת־הַשְּׁחֵר ה, עג - עַל-פִּי
לְקוּטֵי-מִזְהַר"ן ח"ב ד, וְאֵת הַעֲרָבִים)

'בְּלֹק' ו'בְּלַעַם' - הֵם בְּחִינַת 'חֵיוֹת-רַעוּת'
ו'מִצְחָ-הַנְּחָשׁ', שְׂרוּצִים לְהַתְגַּבֵּר
בְּכָל-פַּעַם בְּנֶגֶד יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, עַל שֶׁהֵם
חֲזָקִים בְּאֲמוּנַת-הַרְצוֹן.

וְעַל-כֵּן בְּאֲמַת הַיָּתָה אִז עַת צָרָה גְּדוּלָה
לְיַעֲקֹב מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ו,
ה): "עַמִּי זְכַר נָא: מֵה יַעֲזֵב בְּלֹק מֶלֶךְ מוֹאָב,
וּמֵה עָנָה אֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר" וְכוּ'.

ד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, נְשִׂיאַת-כַּפִּיִּים ה, יב)

וְעַל-כֵּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֲמַת בְּסַפְנָה גְּדוּלָה
אִז כְּשֶׁשָּׁלַח בְּלֹק אַחַר בְּלַעַם. כִּי
ה'דְּבוּר' יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל מְאֹד מְאֹד, בֵּין
בְּקִדְשָׁה בֵּין לְהַפָּךְ חֹס־וְשָׁלוֹם.

וּכְמוֹ שִׁפְתוֹב (מיכה ג, ה): "עַמִּי זָכַר נָא: מַה יַּעֲזֵב עָלֶיךָ בַּלֵּק מֶלֶךְ מוֹאָב, וּמַה עָנָה אֹתוֹ בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר" וכו' - שִׁנְרָאָה מִדְּבַרֵי הַפְּסוּקִים: שֶׁהִיְתָה עֲצָה עֲמֻקָּה מְאֹד שֶׁל הַסְטֵרָא־אֲחָרָא, לְהֵבִיא אֶת בַּלְעָם.

אֲךָ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו, עֲמַד בְּעִזְרָתָם, וְהַפִּיף ה'קַלְלָה' ל'בְּרָכָה'.

ה.

(לקוטי־הלכות, ברפת־הודאה ה, יא)

וְעַל־כֵּן נִתְיַעַץ 'בַּלֵּק', לְהֵבִיא עֲלֵיהֶם 'בַּלְעָם', שֶׁגַּם־כֵּן כָּחוּ בְּפִיו, כִּי "בַּלְעָם הָיָה בַּקְלָפָה בְּנֶגֶד מֹשֶׁה" (במדבר־רבה כ, ד), וְהוּא עַל־יְדֵי גְדֹל טְמָאוֹתוֹ וְכַסּוּפֵי הָרָעִים מְאֹד, הָיָה יָכֹל לְצַרֵּף הָאוֹתִיּוֹת לְהַפְּדוֹ, כִּי "אֵת זֶה לְעִמֹּת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים" (קהלת ז, יד).

וְעַל־כֵּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמַת אֲזַ בְּסַכְנָה גְדוֹלָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מיכה ג, ה): "עַמִּי זָכַר נָא: מַה יַּעֲזֵב עָלֶיךָ בַּלֵּק" וכו'.

אָבֵל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו חָמַל עַל יִשְׂרָאֵל, וְנָתַן כַּח לְה'פְּסוּפִין־טוֹבִים' שֶׁל מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל - שִׁיתְגַּבְּרוּ בְּנֶגֶד פְּסוּפִין וְהַבְּלִים הָרָעִים שֶׁל 'בַּלְעָם הָרָשָׁע', עַד שֶׁעָקַם אֶת פִּיו, עַד שֶׁהִכְרַח לְצַרֵּף הָאוֹתִיּוֹת לְטוֹבָה לְבָרַךְ אֶת יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה הַדְּבַר נַעֲשֶׂה בְּכָל דּוֹר, כַּאֲשֶׁר הִבְנַתִּי מִדְּבָרָיו וְרַמְזָיו הַקְּדוּשִׁים ז"ל (עי' חיי־מוֹחֵר"ן רמז: שְׂרַבְנוּ ז"ל עֶסֶק בָּזָה בְּכָל יוֹם לְהַכְנִיעַ 'בַּלְעָם הָרָשָׁע' - מוֹבָא לְעִיל).

כִּי בְּעִנְיֵן ה'הַבְּלִים' הַיּוֹצְאִים עַל־יְדֵי הַפְּסוּפִין־טוֹבִים אוֹ רָעִים חֲסוּשׁוֹשׁוֹם, יֵשׁ דְּבָרִים נִסְתָּרִים הַרְבֵּה וְכו'. וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ חוֹמֵל עַל עַמּוֹ בְּכָל דּוֹר, וְ"עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת

גְּדוֹלוֹת לְבָדוֹ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ" - שִׁמְגַבִּיר בְּכָל־עֵת, הַהַבְּלִים וְהַפְּסוּפִין דְּקַדְשָׁה, עַל הַפְּסוּפִין וְהַהַבְּלִים רָעִים - שֶׁלֹּא יַחְרִיבוּ אֶת הָעוֹלָם חֲסוּשׁוֹשׁוֹם.

וְעַל־כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: לְזַכֵּר מַעֲשֵׂה בַלְעָם, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "עַמִּי זָכַר נָא: מַה יַּעֲזֵב עָלֶיךָ וְכו', וּמַה עָנָה אוֹתוֹ בַּלְעָם" וכו' - כְּדֵי לִידַע: שֶׁגַּם עֲתָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עֲמָנוּ כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֲזַ, לְהַפִּיר בְּכָל פַּעַם עֲצַת הַסְטֵרָא־אֲחָרָא.

כִּי בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֻמְלָתוֹ הוּא שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל דּוֹר צַדִּיקִים־אֲמִתִּיִּם כְּאֵלוֹ, שֵׁישׁ כַּח בְּקַדְשָׁתָם לְהַגְבִּיר ה'הַבְּלִים־דְּקַדְשָׁה' שֶׁנַּעֲשִׂין מ'פְּסוּפִין־טוֹבִים' - עַל ה'הַבְּלִים דְּסְטֵרָא־אֲחָרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה מ'פְּסוּפִין לְהַפְּדוֹ'.

ו.

(לקוטי־הלכות, יין־נֶסֶף ד, י)

"בַּלְעָם הָיָה טָמֵא גְדוֹל", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (סנהדרין קה:), וְהַתְּגַבֵּר בְּרַשְׁעָתוֹ וּבְדַרְכֵי כְּשָׁפּוֹ, עַד שֶׁמָּשַׁךְ עַל עַצְמוֹ 'רוּחַ־נְבוּאָה', "עַד שֶׁהָיָה גְדוֹל בְּנְבוּאָה מְאֹד", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (במדבר־רבה יד, יט).

וְכַל־זֶה מַחֲמַת גְּדֹל 'כַּח הַבְּחִירָה' - שֵׁישׁ כַּח לְהָאָדָם לְהַכְרִיחַ בְּכִיכּוֹל אֶת 'רוּחַ־הַנְּבוּאָה', שֶׁיִּשְׁרָה עָלָיו כְּרִצּוֹנוֹ - לְהַמְשִׁיךְ ה'אוֹר־הָעֲלִיּוֹן' וּלְצִירוֹ כְּרִצּוֹנוֹ.

וְעַל־כֵּן בְּאֵמַת הָיוּ יִשְׂרָאֵל אֲזַ בְּסַכְנָה גְדוֹלָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מיכה ג, ה): "עַמִּי זָכַר נָא: מַה יַּעֲזֵב עָלֶיךָ בַּלֵּק, וּמַה עָנָה אֹתוֹ בַּלְעָם" וכו', וְכְמוֹ שִׁפְתוֹב בְּזִהְרֵי־הַקְּדוּשׁ (בַּחֲקוֹתֵי קִיב: בַּלֵּק רִי: רִיא:): "שִׁמְיֹמוֹת־עוֹלָם לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּסַכְנָה כְּזֹאת כְּמוֹ אֲזַ". וְכַל־זֶה מַחֲמַת גְּדֹל כְּחוֹ שֶׁל ה'בְּעַל־בְּחִירָה'.

אָבֹל הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרֵךְ חֶמְלָם עֲלֵיהֶם, וְצִיר
הָאֹר בְּעַצְמוֹ, בְּבַחֲנֵינָת 'בְּרָכָה' וְכוּ'.

"הַגִּיד לְךָ אָדָם מַה טוֹב, וּמַה ה' דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ,
כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט, וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצַּנֵּעַ
לְכַת עִם אֱלֹקֶיךָ" (מִיכָה ו, ח)

ז.

(ח"א לא, ו-ט)

מִי שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵינָת 'בְּרִית', אָזִי: "חֶסֶד
מִתְגַּלֶּה בַּפֶּמָּא דְאִמָּה" (זֵהר נְשֵׂא אֲדָרָא
רַבָּא קַמְב.), בְּבַחֲנֵינָת (תְּהֵלִים פֶּט, כֶּט): "לְעוֹלָם
אֲשַׁמֵּר לּוֹ חֶסְדִּי, וּבְרִיתִי נֹאמְנַת לוֹ", וְכוּ'.
וְכַשְׁנִתְגַּלֶּה ה' חֶסֶד, הֵינּוּ: ה' אַהֲבָה'
וְהַשְׁתַּוְקוּת, אָזִי הוּא עוֹשֶׂה נְפֻשׁוֹת'
וְכוּ'.

וְזֶה בְּבַחֲנֵינָת (בְּכוֹרוֹת ח): "חֶבְלֵי" - זֶה בְּבַחֲנֵינָת
"אַהֲבַת חֶסֶד" (מִיכָה ו, ח) "שְׁמֹתֵגְלִים
בַּפֶּמָּא דְאִמָּה", כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (הוֹשֵׁעַ יא, ד):
"בְּחֶבְלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֵּם, בְּעֵבְתוֹת אֲהַבֶּה".

[לְקוֹטִי-הַלְכוֹת, דָּם א, יב (עַל-פִּי ח"א לא הַנ"ל): "אַהֲבַת
חֶסֶד" (מִיכָה ו, ח), הוּא בְּבַחֲנֵינָת 'הַשְׁתַּוְקוּת וְכַסּוּפִין'].

ח.

(ח"א לג, ד)

ה' חֶסֶד, הֵינּוּ ה' אַהֲבָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִרְמְיָה
לא, ב): "אַהֲבַת עוֹלָם אַהֲבַתֶּיךָ,
עַל כֵּן מִשְׁכַּתֶּיךָ חֶסֶד".

ט.

(ח"א מח)

ה' דְּבוּרִים שְׂמֹדְבַר בְּכַח בַּתְּפִלָּה - הֵם
עֲצָמֵן ה' דְּבוּרִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא, בְּבַחֲנֵינָת חֶסֶד, בְּבַחֲנֵינָת סְפָה,
בְּבַחֲנֵינָת כ"ח אֲתוֹן דְּעֵבְדָא דְּבְרָאשִׁית, שְׂבָהֶם

נִבְרָא הָעוֹלָם" (זֵהר), בְּבַחֲנֵינָת 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל', כִּי
עָקַר 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' עַל-יְדֵי "כַּח מַעֲשִׂיו",
כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהֵלִים קיא, ו): "כַּח מַעֲשִׂיו הַגִּיד
לְעַמּוֹ, לְכַת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם".

וְזֶה בְּבַחֲנֵינָת (מִיכָה ו, ח): "הַגִּיד לְךָ אָדָם מַה
טוֹב, וּמַה ה' דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ, כִּי אִם
עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט, וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצַּנֵּעַ לְכַת
עִם אֱלֹקֶיךָ".

"עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט" - "זֶה הַדִּין" (מְכוֹת כד),
בְּבַחֲנֵינָת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ב, ו): "שְׂמֹאלוֹ
תַּחַת לְרֵאשִׁי".

"וְאַהֲבַת חֶסֶד" - זֶה בְּבַחֲנֵינָת 'חֶסְדִּים
הַפְּנִימִיִּים'.

"וְהִצַּנֵּעַ לְכַת" - זֶה בְּבַחֲנֵינָת 'מְקִיפִים',
בְּבַחֲנֵינָת 'סְפָה'. כִּי "דְּפָנוֹת הַסְּפָה
הֵם שְׂתִימִים כְּהַלְכָתָן" (סְפָה ו: - שְׂהֵם נִצַּח
וְהוֹד'. "וּשְׁלִישִׁית אֶפְלוֹ טַפַּח" (שָׁם) - שֶׁהוּא
בְּבַחֲנֵינָת 'יְסוּד'.

וְזֶה בְּבַחֲנֵינָת: "וְהִצַּנֵּעַ לְכַת". "וְהִצַּנֵּעַ" -
זֶה בְּבַחֲנֵינָת 'יְסוּד', "מְגַלֶּה טַפַּח וּמְכַסֶּה
טַפַּח" (נְדָרִים כ:). וְ"לְכַת" - זֶה בְּבַחֲנֵינָת 'נִצַּח
וְהוֹד'.

"עִם ה' אֱלֹקֶיךָ" - זֶה בְּבַחֲנֵינָת 'אַרְצֵי-
יִשְׂרָאֵל', כִּי "כָּל הַדָּר בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל,
דּוֹמָה כְּמִי שֵׁיִשׁ לוֹ אֱלֹקִי" (כְּתוּבוֹת קיא, ב) כִּי
'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' נַעֲשֶׂה מ"כַּח מַעֲשִׂיו". (עֵין
בְּפָנִים עֵינֵי סְפָה וְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאַרְיִכוֹת).

י.

(סְפָר-הַמִּדּוֹת, דְּעַת כ)

מִי שֶׁהוּא "הִצַּנֵּעַ לְכַת" (מִיכָה ו, ח) -
מִחֲשְׁבוֹתָיו צְלוּלִים.

יא.

(שיחות טאָחר ספּוריי־המעטיות,
מעטה בצדיק שינפל עליו עצבות)

הצדיק הפץ תמיד להיות "הצניע-לכת"

(מִיכָה ו, ח).

יב.

(לקוטי־הלכות, ראש־השנה ד, ז)

וזה בחינת (מִיכָה ו, ח): "והצניע לכת עם

אלקיד" - שעקר התקרבות להשם-

יתברך, הוא בבחינת "והצניע לכת", בבחינת
השבה הנאמר על תלמיד־חכם (תהלים מה, יד):
"כל כבודך בת מלך פנימה".

וזה בחינת (ישעיה מד, יג): "בתפארת אדם
לשבת בית" - שעקר תפארתו
וקדשתו של אדם, הוא כשיושב בתוך ביתו,
ששם עקר המשכת הקדשה.

לקוטי תפלות

פרשת בלק

מפתח התפלות

[ה] "וישא בלעם את עיניו, וירא את ישראל שכן לשבטיו", "בקש להכניס בהם עין־רעה" - שנזפה להנצל מה'רע-עין' של בלעם־הרשע ותלמידיו, וממדוּתיהם־הרעות; ונזפה ל'עין־טובה' של אברהם־אבינו ותלמידיו להיות 'טוב־עין', ונזפה למדוּתיהם־הטובות. (ח"א נד).

[ו] "וידע דעת עליון" - שנזפה להנצל מ'דבורים' של רשעים בני־דעה, שמולידים נאוף בהשומע דבריהם; ונזפה להכניע ולבטל 'קלפת בלעם־הרשע', פגם תאות־נאוף; ונזפה ל'קדשות ופרישות משה רבנו' (ח"א מג).

[ז] "ראשית גוים עמלק" - שנזפה להכניע ולבטל 'קלפת עמלק', שכלול מכל ה'ארבע־מלכיות' (ח"א ל).

[ח] "וירא פינחס וכו', ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו, ותעצר המגפה"; "ויעמד פינחס ויפיל, ותעצר המגפה" - שנזפה לצדיק בעל־כח גדול, כ'פינחס' בעת שקנא על 'מעשה זמרי' - שתפלתו בבחינת 'דין', תעמד להסטר־אחרא בבית־בליעתה, שתהיה מכרחת להוציא מבטנה, כל הקדשות שבלעה (ח"ב ח).

[א] "שדה צפים" - שנזפה ש'עיני בעל־השדה' יהיו מאירין בבחינת "שדה צפים", להיות צופה ומביט ומסתכל, על כל אחד מישראל, להביאו אל התכלית־האמתית (ח"א סה).

[ב] "הנה ברך לקוחתי, וברך ולא אשיבנה"; "שתם העין"; "וידע דעת עליון"; "והמה בכים פתח אהל מועד", "בכין וקורין את שמע" - א שנזפה להמשיך האור לברכה, ולא לקללה. ב שנזפה להנצל מ'גלות השבעים־אמות', ולזכות ל'שבעים־פנים' של התורה־הקדושה. ג שנזפה לבטל ולהכניע 'קלפת בלעם־הרשע', פגם תאות־נאוף, בזכות משה רבנו. ד שנזפה להוריד דמעות ב'קריאת־שמע', באמירת הפסוקים 'שמע' וברוך־שם, כדי להנצל מהרהורים (ח"א לו).

[ג] "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל" - שנזפה להביט רק על הטוב שבכל אחד, ולא להסתכל על הרע בכל (ח"ב יח).

[ד] "נעת יאמר ליעקב ולישראל, מה פעל אל" - שנזפה להמשיך בשעת האכילה, הארת־הרצון, עד שלא נדע כלל מה אנו רוצים. ויאיר עלינו הארת־הרצון שיהיה לעתיד (ח"ב ז).

הרחוק מן התכלית, להביאו אל התכלית האמתית.

שיזכה כל-אחד, לסתם עיניו ודעתו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, עד שיהיה נכלל תמיד בתכלית הבטול ברצוא ושוב, בתוך התכלית האמתית, שהוא כלו אחד כלו טוב, באפן שיזכה כל אחד ואחד מישראל לכלל תפלתו באחד.

☉ [א] לקוטי-תפלות ח"א סה ☉
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, 'זיאמר בעז אל רות')
"שדה צפים" (במדבר כג, יד)
שנזכה ש'עיני בעל-השדה' יהיו מאירין בבחינת "שדה צפים" - להיות צופה ומביט ומסתכל, על כל אחד מישראל, להביאו אל התכלית-האמתית

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א לו ☉
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לו, 'בקרוב עלי מרעים')
"הנה ברוך לקחתני, וברוך ולא אשיבנה" (במדבר כג, כ)
"שתם העין" (במדבר כד, ג)
"וידע דעת עליזן" (במדבר כד, טז)
"והמה בכים פתח אהל מועד" (במדבר כה, ו)
"בכין וקורין את שמע" (תרגום יונתן)
א) שנזכה להמשיך האור לברכה, ולא לקללה. ב) שנזכה להנצל מגלות השבעים-אמות, ולזכות ל'שבעים-פנים' של התורה-הקדושה. ג) שנזכה לבטל ולהכניע 'קלפת בלעם-הרשע', 'פגם תאות-נאוף, בזכות משה רבנו. ד) שנזכה להוריד דמעות בקריאת-שמע, באמירת הפסוקים 'שמע' וברוך-שם, כדי להנצל מהרהורים

ותחמל עלינו, ותעזרנו ותושיענו ותזכנו, ותתן לנו כח וגבורה ברחמיך העצומים, ותגן בעדנו, ותהיה עמנו תמיד, שנזכה בכחך הגדול, בכח וזכות משה רבנו עליו-השלום, וככח וזכות כל הצדיקים-האמתיים.

לגרש, ולשבר, ולעקר, ולכלות, ולבטל, קלפת 'בלעם הרשע' מן העולם, שהיא התגברות תאות-נאוף, שהיה שטוף בזמה ביותר.

☉ [א] לקוטי-תפלות ח"א סה ☉
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, 'זיאמר בעז אל רות')
"שדה צפים" (במדבר כג, יד)
שנזכה ש'עיני בעל-השדה' יהיו מאירין בבחינת "שדה צפים" - להיות צופה ומביט ומסתכל, על כל אחד מישראל, להביאו אל התכלית-האמתית

ותן לנו 'בעל-שדה' אמתית, שיוכל לעסק בתקון נפשנו ורוחנו ונשמותינו, שיהיה לו כח לתקן כל הנשמות של החיים והמתים.

להכנים כל הנשמות מחוץ לפנים לתוך השדה הקדושה, ולעסק בכל תקוניהם וצרכיהם, לזרעם, ולנוטעם, ולהשקותם, ולגדלם, ולהצמיחם, ולהרבות פירותיהם, ולתן הרחקה פראוי בין כל האילנות והעשבים שלא יכחישו אחד את חברו חסו-שלום.

ויקנים מהרה מקרא שכתוב: "ישם מדבר לאגם מים, וארץ ציה למוצאי מים. ויושב שם רעבים, ויכונונו עיר מושב. ויזרעו שדות, ויטעו כרמים, ויעשו פרי תבואה. ויברכם וירבו מאד, ובהמתם לא ימעיט".

וזכנו לשוב בתשובה-שלמה לפניך באמת, עד שיאירו עיני 'בעל-השדה', ותהיה השדה נקראת "שדה-צופים", ולא תהיה נקראת חסו-שלום 'שדה-בוכים'.

שתעזר ותושיע ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שיהיה כח לה'בעל-השדה', להיות צופה ומביט ומסתכל על כל אחד ואחד מישראל

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תְּמִיד, קְדֻשַׁת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְקְדֻשַׁת כָּל הַצְּדִיקִים-הָאֲמֵתִיִּים, וְתִזְכְּנוּ מְהֵרָה לְצֵאת מַגְלוֹת שֶׁל הַשְּׂבָעִין-אֲמוֹת שֶׁהוּא תְּאוֹת-נְאוּף, וְכָל שְׂאֵרֵי הַתְּאוֹת רָעוֹת.

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, לְשֹׁבֵר וּלְגֹרֵשׁ וּלְבַטֵּל כָּלֵם, מִעָלֵינוּ וּמִעַל גְּבוּלֵנוּ, חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה.

וְעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים, לְקַבֵּל עָלַי תְּמִיד עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּאֵהָבָה, וְאֲזַכֶּה לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁי מִהַרְהוּרִים רָעִים, עַל-יְדֵי אֲמִירַת שְׁנֵי פְּסוּקִים אֵלוּ שֶׁל קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁהֵם "שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד", "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".

וְתִזְכְּנֵנוּ לְהִיּוֹת רְגִיל תְּמִיד לֹאמֹר בְּכָל-פַּעַם אֵלוּ הַפְּסוּקִים, בְּכֹונָה גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה, וּבְשִׁמְחָה גְּדוּלָה, וּבְמִסִּירַת-נַפְשׁ. וְתַעֲזְרֵנוּ אֶת לְבָבִי בְּאֵהָבָה וְתִשׁוּקָה וְחִפְצָה גְּדוּלָה אֵלֶיךָ, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת, בְּשַׁעַת קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, בְּשְׁנֵי פְּסוּקִים הָאֵלוּ.

וְאֲזַכֶּה עַל-יְדֵי-זֶה, לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי מַלְכוּת דְּקְדֻשָׁה, וּלְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה מִן הָעוֹלָם, שֶׁהִיא תְּאוֹת-נְאוּף, שֶׁהִיא שִׁפְחָה-בִּישָׂא אֲשֶׁה-זוֹנָה. וְתִבְרַח הַשִּׁפְחָה מִפָּנָי גְּבֻרָתָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִפָּנָי שְׂרִי גְּבֻרָתִי אֲנֹכִי בּוֹרַחַת".

וְאֲזַכֶּה בְּכַחֲךָ, לְהַגְבִּיר וּלְהַמְלִיךְ "אֲשֶׁה יִרְאֵת יְהוָה" עַל הָאֲשֶׁה-

זוֹנָה, וְתִכְנַע וְתִפְּלֵ הַשִּׁפְחָה לְפָנָי גְּבֻרָתָהּ וְתִבְרַח מִפָּנָי, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לְבַטֵּל מִמֶּנִּי תְּאוֹת-נְאוּף, וּלְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל הַהַרְהוּרִים רָעִים, לְגֹרֵשׁם וּלְשַׁבֵּרם וּלְבַטֵּלם מִעָלַי בְּבִטּוֹל גְּמוּר מִעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וְאֲזַכֶּה לְצִיר אֶת הָאוֹר-הַפְּשוּט הַבָּא מִלְּמַעְלָה, בְּבַחֲיִנַת בְּרָכָה וְטוֹבָה, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵינִי כְּדָאֵי לְזֶה, כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת עֲצָם הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים, שֶׁפָּגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי אֶת כְּלֵי-הַמַּחִין שְׁלִי מְאֹד, עַל-יְדֵי פְּגַם-הַבְּרִית שֶׁהוּא פְּגַם-הַדַּעַת, וְ"מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי" לְצִיר אֶת הָאוֹר לְבְּרָכָה.

אֶף-עַל-פִּי-כֵן, עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים אָנֹכִי בּוֹטָח, וְעַל חֲסְדֶיךָ אָנֹכִי נִשְׁעָן, וְלִישׁוּעָתְךָ אָנֹכִי מִצְּפָה, וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנֹכִי מְקַנָּה.

שִׁתְּעַשֶׂה עִמִּי כְּחֲסְדֶיךָ וְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַגְּדוּלִים וְהַנּוֹרָאִים, וְתִמְלֵא עָלַי רַחֲמִים, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נְסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְתַצִּיר בְּעֲצֻמְךָ הָאוֹר הַבָּא מִלְּמַעְלָה בְּבַחֲיִנַת בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וְחַיִּים וְטוֹב, וְיִמְשֵׁךְ עָלֵינוּ הָאוֹר הַקְּדוֹשׁ מִלְּמַעְלָה לְבְּרָכָה וְלֹא לְקַלְלָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הִנֵּה בָרֶךְ לְקַחְתִּי, וּבָרֶךְ וְלֹא אֲשִׁיבֶנָּה".

וַיִּקְרָא מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וְלֹא אָבָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַ אֶל בְּלַעַם, וַיַּהַפֵּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת הַקְּלָלָה לְבְּרָכָה, כִּי אֶהְבֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ".

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ וּמְנוּסָ וּמְבַטָּח וּמְשַׁעָן, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד, וְעַל-

הצדיקים-אמתיים אשר אנו נשענים עליהם תמיד, בכחם נשענתי לצעק אליך תמיד, ולצפות לרחמיך ולישועתך.

עשה עמי מה שתעשה, באפן שאזכה בחיי חיש קל מהרה, לשמירת-הברית באמת, מעתה ועד עולם, בקדשה גדולה, ואזכה להתקדש בקדשתך העליונה, עד שאזכה לשבעים-פנים של התורה-הקדושה.

[ג] לקוטי-תפלות ח"ב יח

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יז, 'להביט על הטובות')

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל"
(במדבר כג, כא)

שינזפה להביט רק על הטוב שבכל אחד, ולא להסתכל על הרע כלל

רבוננו של עולם, דרכך אלהינו להאריך אפך לרעים ולטובים והיא תהלתך.

מלא רחמים, טוב ומטיב לכל, אשר דרכך להטיב לבריותיך, ואתה מטה כלפי חסד תמיד, ואין אתה חפץ להביט ולהסתכל על הרע והאון שאנו עושין חסד-שלום, רק אתה מביט ומשגיח על מעט הטוב שאתה מוצא בקרבנו בחסדיך העצומים.

כמו שכתוב: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, יהוה אלהיו עמו ותרועת מלך בו". ונאמר: "און אם ראיתי בלבי, לא ישמע אדני. אכן שמע אלהים, הקשיב בקול תפלתי".

על-כן מצא עבדך את לבו עדין להתפלל לפניך, ועדין עדין על משמרתך אעמדה ואצפה לישועתך האמתית, מתי תבא אלי, שאזכה לשוב אליך באמת. אשר על-זה בקשתי מלפניך זה כמה, בכמה לשונות של תפלה ותחנונים, ועדין לא נושעתי, ואני יודע שהמניעה ממני.

אבל על טובך הגדול אני נשען עדין, שתציץ ותביט ותשגיח, על מעט דמעט 'נקדות-טובות' הנמצאים בי עדין. ותעלים עיניך, מלראות ולהסתכל על רבוי ועצם הרע שבי, באפן שתכניע ותבטל רבוי הרע, לגבי מעט הטוב שבי.

ובבכחך הגדול, תתן כח למעט הטוב שבי, שיתגבר על הרע שבי, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת.

ותטיב עמי בחסדך בכל-עת, בגשמיות וברוחניות, לא כגמולי וכמעשי ידי הפגומים חסד-ושלום, רק כחסדך וכטובך הגדול וכרחמנותך העצום, אשר אין אתה מביט על הרע, כפי-אם על מעט הטוב, ואל תמנע טוב ממני מעתה ועד עולם.

ותרחם עלי ועל כל ישראל, ותתן לי דעת שלם דקדשה, באפן שאזכה להתדבק בדרכיך הקדושים, לבל אסתכל ואביט על הרע של שום בר-ישראל שבעולם, ולא אשים עיני כלל על מעשיו ומדותיו שאינם טובים.

רק אֶזְכֶּה לְדוֹן אֶת כָּל-אָדָם לְכַף-זְכוּת,
וְלִהְסֹתֵפֵל רַק עַל הַטּוֹב שֶׁל כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶסְתַּפֵּל עַל הָרַע שֶׁלוֹ כָּלָל.

וּבְרַחֲמֶיךָ וְחִסְדֶיךָ הָרַבִּים, תִּפְקַח אֶת
עֵינַי דַּעֲתִי, וְתִתֵּן לִי דַעַת
שָׁלֵם דִּקְדוּשָׁה, בְּאִפְן שְׂאֻזְכָּה לְחַפְשׁ
וּלְבִקֵּשׁ וּלְמַצֵּא זְכוּת וְטוֹב בְּכָל-אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעַ-שְׂבָגְרוּעִים.

וְאֻזְכָּה לְרֵאוֹת וּלְהַבִּיט רַק עַל הַטּוֹב
שְׂבָכָל-אֶחָד, וְלֹא אֲבִיט וְאֶסְתַּכַּל
עַל הָרַע שֶׁבָהֶם כָּלָל. וְתִתֵּן לִי עֵינַי יָפֵה
וְטוֹבָה, לְהַבִּיט עַל כָּל-אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה, אֶת הַטּוֹב שֶׁבוֹ אֶקְבֵּל בְּדַעֲתִי
לְהִסְתַּכַּל עָלָיו, וְאֶת הָרַע לֹא אֶקְבֵּל וְלֹא
אֲשִׁית עֵינַי עָלָיו כָּלָל, לְמַעַן אֲזַכֶּה לְהִיּוֹת
טוֹב וְיִשָּׁר גַּם עִם יְהוָה וְעִם אֲנָשִׁים.

וַיֵּאִיר עָלֵינוּ הָאֶרֶת-הָרָצוֹן שְׂיִהְיֶה
לְעֶתִיד בְּעוֹלָם-הַבָּא, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "כָּעֵת יֵאמֹר לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל,
מָה פָּעַל אֵל". וְנֹאמַר: "מָה רַב טוֹבְךָ
אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ, פָּעַלְתָּ לְחוֹסִים בְּךָ
נֶגֶד בְּנֵי אָדָם". וְנֹאמַר: "עֵינַי לֹא רָאִיתָה
אֱלֹהִים זוֹלְתֶךָ, יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ".

☪ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א נד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, ז'יהי מקץ - זכרון)

**"וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו, וַיִּרְא אֶת
יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְטַבְטִיּוֹ" (במדבר כד, ב)**

בְּקִשׁ לְהַכְנִיס בָּהֶם עֵינַי-רְעָה (עין בבא-בבא ס.ו). וְהִירִי יֵשׁ לָךְ
שְׁלֹשׁ מִדּוֹתָיו — עֵינַי-רְעָה, וְרוּחַ-גְבוּהָה, וְנִפְשֵׁי-רַחְבָּה,
הָאֲמוּרִים לְמַעַלָּה [בפסוקים, במדבר כב, יג-יח]. (רש"י)

"וַיֵּשֶׂן בַּלְעָם וְגו' וַיֵּאמֶר אֵל עַבְדֵי בַלְעָם, אִם יִתֵּן לִי בַלְעָם מִלֵּא בֵּיתוֹ כִּסֶּף וְזָהָב וְגו'
- מִכַּאֲן אֲתָה לְמַד: שְׂיִהְיֶה בּוֹ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים: עֵינַי רְעָה, וְרוּחַ גְבוּהָה, וְנִפְשֵׁי רַחְבָּה.
עֵינַי רְעָה - דְּכַתִּיב: "וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל". רוּחַ גְבוּהָה -
דְּכַתִּיב: "מֵאֵן ה' לִתְתִּי לְהִלְךְ עִמָּכֶם". נִפְשֵׁי רַחְבָּה - דְּכַתִּיב: אִם יִתֵּן לִי בַלְעָם וְגו'.
(תנחומא בלק ו. ועין תנא דב"ר אליהו רבא פכ"א)

כָּל מִי שֵׁיט בִּידוֹ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הַלְלוּ, מִתְלַמְּדֵיוֹ שֶׁל אַבְרָהָם
אֲבִינוֹ. וּשְׁלֹשָׁה דְבָרִים אַחֲרֵים, מִתְלַמְּדֵיוֹ שֶׁל בַּלְעָם הָרָשָׁע. עֵינַי
טוֹבָה, וְרוּחַ נְמוּכָה, וְנִפְשֵׁי שְׂפֵלָה - מִתְלַמְּדֵיוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִינוֹ.
עֵינַי רְעָה, וְרוּחַ גְבוּהָה, וְנִפְשֵׁי רַחְבָּה - מִתְלַמְּדֵיוֹ שֶׁל בַּלְעָם הָרָשָׁע.
(אבות פ"ה מ"ט)

אֵית בַּר נִשְׁ דְּבִרְכָתָא אֲתַמְנִים עַל-יְדֵיהּ יְתִיר מֵאַחֲרָא וְכו'. "טוֹב עֵינַי
הוּא יְבָרְךָ", וְכו', בְּגִין דְּהוּא זְמִין דִּיתְמַנִּים בְּרִכְתָּא עַל-יְדֵיהּ בְּהַאי,
וְשָׂאֵרִי בְּרִכְתָּא בְּאַשְׁחַחֲוִיתָא דִּילֵיהּ. וְאֵית בַּר נִשְׁ דְּהוּא זְמִין לְאַתְמַנִּימָא
לְוִוִּטִין עַל-יְדֵיהּ, וּבְכָל מָה דִּישְׁגַח לִיתִי לְוִוִּטִיָּא וּמֵאַרְהָ וּבַעֲיִיתָא בְּגוֹן
בַּלְעָם, דְּאַמְרִי: 'רַע-עֵינַי', דְּהוּא זְמִין בְּכָל בֵּיט, וְלֹא הוּא זְמִין לְטַב. וְאַף
עַל גַּב דְּבִרְךָ, בְּרִכְתֵּיהּ לֹא בְּרִכְתָּא, וְלֹא אֲתַמְנִים. וְכַד הוּא לִיִּיט, כָּל מֵאֵן
דְּלִיִּיט אֲתַמְנִים, וְאַפִּילוּ בְּרַגְעָא חָדָא, וְעַל דָּא כְּתִיב (במדבר כד, ג): "שְׂתֵם
הָעֵינַי". בְּכָל אֲתֵר דְּעֵינֵיהּ שֶׁלְטָא, אֲתַלְטִיָּא, וְכו'. (זהר אחרי סיג)

[תרגום: יש אדם שהברכה מתקיימת על-ידו יותר מאחר וכו'. בא וראה מה פתוב בכהן:
"טוֹב עֵינַי הוּא יְבָרְךָ", וכו', כִּי הוּא מְזַמֵּן שְׂתַמְנִים בְּרַכָּה עַל-יְדוֹ בְּזוֹה, וְשׂוֹרֵה הַבְּרָכָה
בְּהַשְׁגָּחָתוֹ. וְיֵשׁ אָדָם שֶׁמְזַמֵּן שְׂתַמְנִים עַל-יְדוֹ קְלָלוֹת, וּבְכָל מָה שִׁיתְבוּנָן וְבֵאוּ קְלָלוֹת
וּמֵאַרְהָ וּבַעֲתָה, כְּמוֹ בַלְעָם שֶׁנִּקְרָא: 'רַע-עֵינַי', שְׂהִיָּה מְזַמֵּן לְכָל רַע, וְלֹא הִיָּה מְזַמֵּן לְטוֹב,
וְאַף עַל-גַּב שְׂבָרָה, בְּרִכְתּוֹ אֵינָה בְּרַכָּה וְלֹא הִתְמַנֵּה. וּבְשִׂינָה מְקַלֵּל, כָּל מָה שֶׁמְלַל הִתְמַנֵּם,
וְאַפִּילוּ בְּרַגְעָא אֶחָד, וְעַל-זוֹה פְּתוּב: "שְׂתֵם הָעֵינַי". בְּכָל מְקוֹם שֶׁעֵינֵינוּ שְׁלֹטָה, הִתְמַלֵּל, וְכו'.]

שְׂנֻזָּכָה לְהַנְצִיל מִה'רַע-עֵינַי' שֶׁל בַּלְעָם-הָרָשָׁע
וְתַלְמִידָיו, וּמִמִּדּוֹת-רְעוּת שֶׁלוֹ; וְנֻזָּכָה לְעֵינַי-טוֹבָה'
שֶׁל אַבְרָהָם-אֲבִינוֹ וְתַלְמִידָיו, לְהִיּוֹת 'טוֹב-עֵינַי'

☪ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחקם ינהגם')

**"כָּעֵת יֵאמֹר לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מָה פָּעַל אֵל"
(במדבר כג, כג)**

שְׂנֻזָּכָה לְהַמְשִׁיךְ בְּשִׁיעַת הָאֲכִילָה, הָאֶרֶת-הָרָצוֹן, עַד
שֶׁלֹּא יִגְדַע כָּלָל מָה אָנוּ רוֹצִים. וַיֵּאִיר עָלֵינוּ
הָאֶרֶת-הָרָצוֹן שְׂיִהְיֶה לְעֶתִיד

וְתַעֲזָרְנוּ וְתַזְכְּנוּ, שְׂיִמְשֹׁךְ עָלֵינוּ בְּשִׁיעַת
אֲכִילָתְנוּ, הָאֶרֶת הָרָצוֹן
הָעָלְיוֹן, שְׂנֻזָּכָה לְכַסֵּף וּלְחַמֵּד וּלְהַשְׁתַּוְּקַק
וּלְחַשׁוֹק וּלְהַתְגַּעְגַּע אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, בְּרָצוֹן
מִפְּלֶג מְאֹד מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ,
בְּתַכְלִית הַבְּטוּל עַד אֵין סוּף, עַד שֶׁלֹּא
יִגְדַע כָּלָל מָה אָנוּ רוֹצִים.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְאֶה בְּעֵינֵינוּ
וְדַחֲקֵנוּ וְעַמְלָנוּ, וְתַשׁוּר בְּעֵינֵינוּ, וְתַבִּיט
בְּעַמְלָנוּ. וְתַצִּיץ עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַשְׁגִּיחַ
עֲלֵינוּ בְּעֵיץ חַמְלַתְךָ, וְתַשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַטּוֹבִים.

וְתַצִּילָנוּ תְּמִיד מִ'רַע-עֵין', שְׁלֹא יִהְיֶה
לָנוּ שׁוֹם 'עֵיץ-רָעָה', עַל שׁוֹם
אָדָם שֶׁבָּעוֹלָם, רַק נִסְתַּפֵּל תְּמִיד עַל כָּל
אֶחָד בְּ'עֵיץ-טוֹבָה'.

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מִתְּלַמִּידוֹ שֶׁל 'אַבְרָהָם
אָבִינוּ' עָלֵיו-הַשְּׁלוֹם, שֵׁישׁ בָּהֶם
שֶׁלְשָׁה מִדוֹת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם: 'עֵיץ-טוֹבָה',
'וְנֶפֶשׁ שֶׁפָּלָה', וְרוּחַ נְמוּכָה'.

וְתַשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילָנוּ מִתְּלַמִּידוֹ שֶׁל
'בְּלָעַם הָרָשָׁע', שֵׁישׁ לָהֶם
שֶׁלֹשׁ מִדוֹת רָעוֹת, שֶׁהֵם: 'עֵיץ-רָעָה',
'וְרוּחַ גְּבוּהָ', וְנֶפֶשׁ רַחֲבָה'.

אָבִינוּ, מִלְּפָנֵינוּ, אֲדִירָנוּ, בּוֹרְאָנוּ,
גּוֹאֲלָנוּ, יּוֹצְרָנוּ, קְדוֹשָׁנוּ, קְדוֹשׁ
יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ, רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלֶכֶךְ הַטּוֹב
וְהַמְּטִיב לְכָל, 'טוֹב-עֵיץ' בְּאַמֶּת.

זַבְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁאֵזְכָּה לְהִתְדַבֵּק
בְּמִדּוֹתֶיךָ הַטּוֹבִים, לְהִיּוֹת 'טוֹב-
עֵיץ' בְּאַמֶּת תְּמִיד.

וְתַצִּילָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִ'עֵיץ-רָעָה',
שְׁלֹא יִשְׁלַט בָּנוּ שׁוֹם 'עֵיץ-
רָעָה', מִשׁוֹם אָדָם וּמִשׁוֹם נִבְרָא שֶׁבָּעוֹלָם,
וְלֹא יִהְיֶה לְ'הָרַע-עֵיץ' שׁוֹם כַּח וְשׁוֹם
שְׁלִיטָה, וְלֹא יוּכַל לְהַזִּיק לָנוּ כָּלֵל חֵס-
וְשָׁלוֹם, לֹא בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת.

מִלֵּא רַחֲמִים, טוֹב לְכָל, טוֹב וּמְטִיב,
טוֹב וּמְטִיב לְרָעִים וְלַטּוֹבִים, טוֹב
בְּאַמֶּת תְּמִיד, הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ,
וְהַמְּרַחֵם כִּי לֹא תָמוּ חֲסָדֶיךָ.

רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְהַצִּילָנוּ
מִ'רַע-עֵיץ' מִכָּל הַבְּחִינּוֹת, הֵן
שְׁלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם 'עֵיץ-רָעָה' כָּלֵל, הֵן
שְׁלֹא יִשְׁלַט בָּנוּ שׁוֹם 'עֵיץ-רָעָה' מִשׁוֹם
אָדָם וּמִשׁוֹם נִבְרָא שֶׁבָּעוֹלָם.

וְתַבִּיט עָלַי בְּעֵינֶיךָ הַטּוֹב, "בְּעֵינָא חָדָא
דְּרַחֲמִי", וְתַמְשִׁיךְ וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי
'טוֹב-עֵיץ'. וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילָנִי, שְׁלֹא יִהְיֶה
עֵינִי רָעָה כָּלֵל בְּגִדְלַת חֲבָרִי, וּבְגִדְלַת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ.

וְתַצִּילָנִי, שְׁלֹא יִשְׁלַט בָּנוּ שׁוֹם 'עֵיץ-
הָרַע', מִשׁוֹם 'רַע-עֵיץ'
שֶׁבָּעוֹלָם, וְלֹא יִזִּיק לָנוּ עֵינָם הָרַעָה כָּלֵל,
הֵן בְּגַשְׁמִיּוֹת הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ
וּמְמוֹן.

וְתַשְׁמְרֵנוּ צְאֲתָנוּ וּבּוֹאָנוּ לְחַיִּים טוֹבִים
וְלִשְׁלוֹם מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, כִּי
אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד
אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם.

כִּי "אֲשׁוּרָנוּ עֲתָה סִבְבוּנוּ עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ
לְנִטּוֹת בְּאַרְץ. צָרִי יִלְטֹשׁ עֵינָיו לִי.
אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים, מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי.
עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה, עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ. כִּי
אֶלֶיךָ אֱלֹהִים יְהוָה עֵינַי, בְּכָה חֲסִיתִי, אֵל
תַּעֲרַר נַפְשִׁי. עֵינַי תְּמִיד אֶל יְהוָה כִּי הוּא
יוֹצֵא מִרְשַׁת רַגְלִי".

"אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינַי הַיּוֹשְׁבֵי
בַשָּׁמַיִם. הִנֵּה כְּעֵינַי עֹבְדִים אֶל
יַד אֲדוֹנֵיהֶם, כְּעֵינַי שֹׁפְחָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ,
כֵּן עֵינַיִנו אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיַחֲנֵנוּ.
חַנּוּנוּ יְהוָה חַנּוּנוּ, כִּי רַב שְׁבַעֲנוּ בּוֹז׃"

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל,
קִדְשָׁת וּפְרִישוֹת מִשָּׁה רַבְּנוּ
עָלְיוֹ-הַשְּׁלוֹם, וּקְדֻשָּׁת כָּל הַצְּדִיקִים-
הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹמְרֵי-הַבְּרִית בְּאֵמֶת, בְּזִכּוֹתֶם
תַּחֲנִינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנִזְכֶּה גַם כֵּן לְהִיּוֹת
שׁוֹמְרֵי-הַבְּרִית בְּאֵמֶת.

וְתַשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה, מִכָּל מִינֵי
פְּגָם-הַבְּרִית, וּמִכָּל מִינֵי
הַרְהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי בְּלוּלִים
וְעָרְבוּב הַדַּעַת, וְתִזְכְּנוּ לְקִדְשַׁת-הַבְּרִית,
וְלְקִדְשַׁת הַדַּעַת, בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
בְּאֵמֶת.

☪ [זו] לקוטי-תפלות ח"א מג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מג,
'להתרחק מדבורים של רשע')

"וידע דעת עליון" (במדבר כד, טז)

שִׁנְזָפָה לְהַנְצִיל מ'דבורים של רשעים בני-דעה',
שִׁמּוּלֵי-דִים נֶאֱוָף בְּהַשׁוּמַע דְּבָרֵיהֶם; וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ
וּלְבַטֵּל 'קִלְפַת בַּלְעָם-הַרְשָׁע', פָּגָם תְּאֹת-נֶאֱוָף;
וְנִזְכָּה ל'קִדְשֵׁת וּפְרִישוֹת מִשָּׁה רַבְּנוּ'

☪ [זי] לקוטי-תפלות ח"א ל ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, כ)

שִׁנְזָפָה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל 'קִלְפַת עַמְּלָק',
שְׁכָלוּל מִכָּל ה'אַרְבַּע-מַלְכֵי-יָם'

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי
אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהֲיֶה בְּעִזָּרְנוּ, וְתַשְׁמְרֵנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִם, וְתַרְחִיקֵנוּ מִלְּהַתְּחַבֵּר עִם
רָשָׁעִים.

וְנִזְכָּה, לְהַרְג וּלְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר
וּלְבַטֵּל, קִלְפַת מַלְכוּת עַמְּלָק
הַרְשָׁעָה, שְׁכָלוּל מִכָּל הָאַרְבַּע-מַלְכֵי-יָם.

וְתַשְׁמֵר אוֹתִי, שְׁלֵא יְהִי נִשְׁמַע לְאֲזַנֵּי
לְעוֹלָם, דְּבוּרִים שֶׁל רָשָׁעִים
שֶׁהֵם בְּנֵי-דַעָה, אֲשֶׁר דְּבוּרֵיהֶם הֵם
אֲוִירִים אֲרֻסִּים שֶׁל נֶאֱוָף, וּמּוֹלִידִים נֶאֱוָף
בְּהַשׁוּמַע דְּבָרֵיהֶם.

וְתַעֲזָרֵנוּ לְמַחֲוֹת שְׁמוֹ וְזָכְרוּ מִן
הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב:
"תִּמְחָה אֶת זִכְרֵ עַמְּלָק, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
לֹא תִשָּׁכַח". וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוּב:
"הָאוֹיֵב תִּמּוּ חֲרָבוֹת לְנִצָּח, וְעָרִים נִתְּשָׁפוּ,
אֲבָד זִכְרָם הֵמָּה. וַיְהוֹה לְעוֹלָם יֵשֵׁב, כּוֹנֵן
לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹ".

וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִם לְשִׁמִּירַת-
הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתַחֲמַל עָלֵינוּ
וְתַהֲיֶה עִמָּנוּ תְּמִיד. וּבְחִסְדְּךָ הַגָּדוֹל
תּוֹשִׁיעֵנוּ וְתַעֲזָרֵנוּ, וְתַכְנִיעַ, וְתַשְׁבֵּר,
וְתַעַקֵּר, וְתַבְטֵל, קִלְפַת בַּלְעָם הַרְשָׁע מִן
הָעוֹלָם, שֶׁהוּא פָּגָם תְּאֹת-נֶאֱוָף.

לְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא וְהַקְלִפָּה בְּבֵית הַבְּלִיעָה
שְׁלָה.

עַד שֶׁתְּהִיָּה מְכַרְחַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא
וְהַקְלִפָּה, לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרָבָה
וּבִטְנָה, כָּל הַקְדָּשׁוֹת שֶׁבִלְעָה, וְכָל הַדַּעַת
וְהַרְחָמְנוֹת וְהַתְּפִלוֹת, וְכָל מִינֵי נִיצוּצוֹת-
הַקְדָּשָׁה שֶׁבִלְעָה עַל-יְדֵי חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ
הַרְבִּים, וּבִכְפָּרֵט עַל-יְדֵי פְגָם-הַבְּרִית, הַכֹּל
תְּהִיָּה מְכַרְחַת לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרָבָה
וּבִטְנָה חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

וַיִּקְרָא מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "חֵיל בְּלַע
וַיִּקְאָנוּ, מִבִּטְנֵנוּ יִרְשָׁנוּ אֵל",
וְתִהְיֶה מְכַרְחַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא וְהַקְלִפָּה,
לְתַן הַקְּאוֹת הַרְבֵּה בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה.

עַד אֲשֶׁר תִּקְיָא וְתוֹצִיא גַם עֲצָמוֹת
חַיּוֹתָה מִמָּשׁ מִקְרָבָה וּבִטְנָה, כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב: "מִטָּה עֲזָךְ יִשְׁלַח יְהוָה מִצִּיּוֹן,
רְדָה בְּקֶרֶב אֲיִבֶיךָ".

וַיִּתְגַּבְּרוּ גֵרִים רַבִּים אֲמִתִּיִּים, וַיִּתּוֹסְפוּ
עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וַיִּכְפְּרוּ כָּל
אֲמוֹת הָעוֹלָם כַּח מַלְכוּתְךָ.

וַיִּדְעוּ כָּלָם "כִּי אַתָּה הוּא יְהוָה לְבַדְּךָ
עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ". וַיִּתְגַּדְּלוּ
וַיִּתְקַדְּשׁוּ וַיִּתְרוֹמְמוּ וַיִּתְנַשְּׂאוּ וַיִּתְעַלֶּה כְּבוֹדְךָ
עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם.

☉ [ח] לְקוּטֵי-תְפִלוֹת ח"ב ח ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקענו תוכחה')

"וַיִּרְא פִּינְחָס וְכו' וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח
רֶמַח בְּיָדוֹ. וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה" (במדבר כה, ז-ח)
"וַיַּעֲמֵד פִּינְחָס וַיַּפְלֵל, וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה"
(תהלים קו, ל)

שִׁנְזָפָה לְצַדִּיק 'בַּעַל-כַּח' גְּדוֹל, בְּפִנְחָס' בָּעֵת שֶׁקָּנָא
עַל 'מַעֲשֵׂה זְמָרִי' - שֶׁתְּפִלָּתוֹ בְּבַחֲיַנַּת 'דִּין', תַּעֲמִיד
לְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא בְּבֵית-בְּלִיעָתָה, שֶׁתְּהִיָּה מְכַרְחַת
לְהוֹצִיא מִבִּטְנָה, כָּל הַקְדָּשׁוֹת שֶׁבִלְעָה

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁלַח
לָנוּ צַדִּיק אֲמִתִּי גְבוּר וַיַּבְעֵל-
כַּח' גְּדוֹל, אֲשֶׁר יִקְנֵא קְנֵאת יְהוָה צְבָאוֹת,
וַיִּתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ 'תְּפִלָּה בְּבַחֲיַנַּת דִּין', בְּכַח
וּגְבוּרָה גְדוֹלָה דְקָדְשָׁה, וַיַּעֲשֵׂה פְּלִילוֹת
עִמָּךְ.

כְּמוֹ פִּנְחָס בָּעֵת שֶׁקָּנָא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי,
כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וַיַּעֲמֵד פִּנְחָס
וַיַּפְלֵל, וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה".

וְתַעֲזָרְנוּ בְּזָכוֹת וְכַח תְּפִלַּת הַצַּדִּיק
ה'בַּעַל-כַּח', לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל 'תְּאוֹת-נְאוֹף' מֵעָלֵינוּ, וּמֵעַל כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

וְתַחֲמַל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּחַמְלַתְךָ
הַחֲזָקָה וּבְאַהֲבַתְךָ הַגְּדוֹלָה,
וְתַתֵּן כַּח וּגְבוּרָה לְתְּפִלַּת הַצַּדִּיק ה'בַּעַל-
כַּח' הַזֶּה - שֶׁתְּפִלָּתוֹ בְּבַחֲיַנַּת 'דִּין', תַּעֲמִיד

